

DÀNH CHO
LÚA TUỔI 18+

Tiểu thuyết võ hiệp
Cao Tự Thanh dịch

Trường An Cố Ý

TẬP 2

Tiểu
Đoạn

Việc thế một trường bàng huyệt
Trong hoa mây đê song hồng

Ánh nắng từ rất nhiều năm trước
thưa thớt, vì nó cũ như thế, vì nó chiếu
trên phố lớn ở thành Trường An.

Phố lớn ở thành Trường An có lẽ
cũng không khác ở nơi khác bao nhiêu,
đặc điểm của nó là thẳng, ngang là
ngang, dọc là dọc, bằng phẳng vững
vàng, giống như muốn để ánh đi trên
đó bước nào cũng thấy yên tâm. Đó là
kiến trúc của người Trung Quốc, tuy
có thể bốn phía đều có sát cơ mai phục,
nhưng kiến trúc ấy vẫn đều là đường
đường hoàng hoàng, ngay ngay thẳng
thẳng, ổn ổn đáng đáng, đường như
cũng bình bình yên yên.

Ruồng
Anh
Cố
ý

CHANGAN GUYI © LIDAO

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House, Hanoi, 2012

Vietnamese translation rights arranged with LIDAO through Frank Jiang

Xuất bản theo hợp đồng chuyên nhượng bản quyền giữa tác giả LIDAO
và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2012

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2014

Ruồng Anh Cố Y

TẬP 2

Cao Tự Thanh *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

MUSIC

TẬP 2

Can

tả

Chương 1. Tâm Dương đất trích	11
Chương 2. Mưa núi toan về gió ngập lâu	30
Chương 3. Người đàn bà cười lừa	41
Chương 4. Thương, Hoa	52
Chương 5. Đèn trời trên mặt nước	70
Chương 6. Ngàn dặm thấy rõ, ánh nhìn ruồi rong	80
Chương 7. Hát lớn	95
Chương 8. Cứu người hay giết người?	107
Chương 9. Cứa	122

Danh

tóm

Chương 1. Bùi phủ	127
Chương 2. Ai có thể gửi gắm	143
Chương 3. Bản đồ thiên hạ	151
Chương 4. Đu	164
Chương 5. Thời, ca vũ	179
Chương 6. Người bán ngọc	198
Chương 7. Tình phân Đức Chẩn, địa tiếp Hành Lư	208
Chương 8. Ông đứng qua sông	223
Chương 9. Yên lạc	230
Chương 10. Xe cưới thời bình lùa	244
Vĩ thanh, Nhận ấn	260

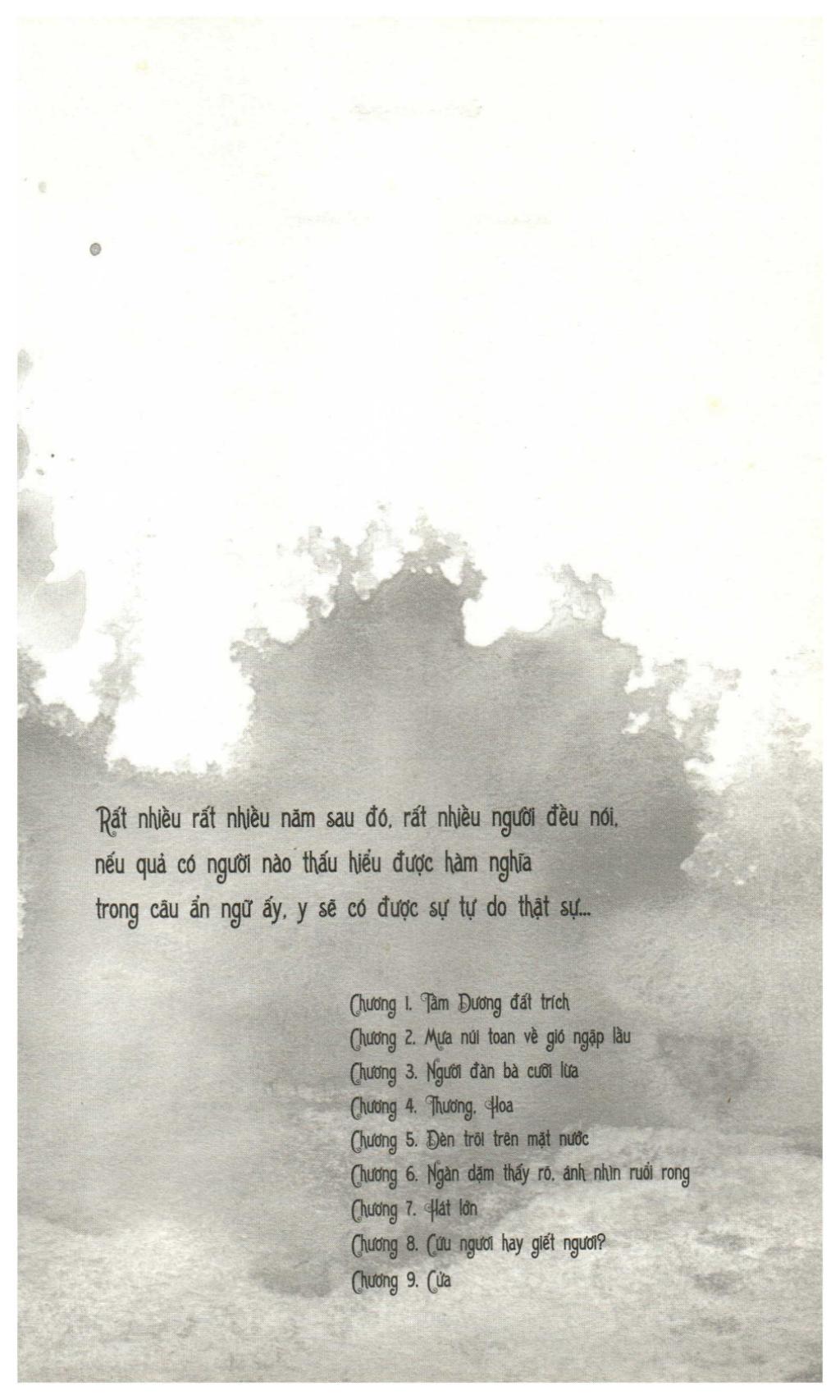

Kiếm ly hận

Can

dám

Rất nhiều rất nhiều năm sau đó, rất nhiều người đều nói,
nếu quả có người nào thấu hiểu được hàm nghĩa
trong câu ẩn ngữ ấy, y sẽ có được sự tự do thật sự...

- Chương 1. Tâm Dương đài trích
- Chương 2. Mưa núi toan về gió ngập lầu
- Chương 3. Người đàn bà cười lừa
- Chương 4. Thương, Phoa
- Chương 5. Đèn trời trên mặt nước
- Chương 6. Ngàn dặm thấy rõ, ánh nhìn ruồi rong
- Chương 7. Hát lớn
- Chương 8. Cứu người hay giết người?
- Chương 9. Cứa

Chương I.

Tâm

Dương

đã

trich

Chuẩn, chuẩn, chuẩn nhỉ hoàn
tục giá phu quân. Thoát cà
sa, trước la quân, xuất Không môn,
nhập phàm trần, miên dắc tăng xao
nguyệt hạ môn.

(Chuẩn, chuẩn, chuẩn cho
người hoàn tục lấy chồng. Cởi cà sa,
mặc quân là, rời cửa Không, vào bụi
hồng, khỏi phải Sư gõ cửa dưới
trăng...)

Tâm Dương vào tháng tám,
nóng nực ngọt ngọt. Trong một hoa
sảnh tiểu viện vuông vức hơi lộn
cũ kỹ ở cửa phố cũ, tiếng hát vừa
vang lên, một người đàn ông sắc mặt
hơi vàng, thân hình cao gầy đã vỗ tay
cười âm lên trước tiên. Dáng vẻ trên
mặt y còn rất vui vẻ. Trên sảnh
đường đang diễn khúc tiểu hý Nhớ

phàm trần. Người hát tướng mạo bình thường, cái khó có là trong thân thái của nàng có một dáng vẻ kiêu my - rốt lại thì loại người thật sự chịu cạo đầu đóng vai ni cô như nàng cũng rất ít thấy. Nghe nói nàng vốn là ni cô ở am Khổ Niệm ngoài thành Cô Tô, vì không chịu nổi thanh quy, trước tiên được một đại lão trong triều bao nuôi, sau đó lưu lạc ra ngoài, quả thật đổi qua làm nghề hát xướng. Cái đầu trọc của nàng đúng là cao rất đặc biệt, nên tháng trước vừa tới Tâm Dương đã được theo đuổi. Hôm nay nàng tới hậu viện phủ nha thành Tâm Dương này, diễn vở tiểu khúc nửa vàng không vàng mà nàng cầm tay này cho mấy vị quan đứng đầu trong thành Tâm Dương tiêu sầu giải muộn.

Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi trên mặt đầy vẻ mệt mỏi, không biết vì trời quá nóng hay vì mùi hoa nửa nở nửa héo nồng nặc trong viện làm thành một lớp màn cách bức khiến người ta có cảm giác không nhìn thấy rõ diện mạo của y. Y tên Trần Khử Bệnh, hiện là Đoàn luyện sứ Cửu Giang. Nói tới đất Tâm Dương này thì từ khi tiền triều đặt trị sở, đã là một trọng trấn quân sự. Nhưng đến nay việc vô bị đã lợi lỏng, bộ thuộc của Đoàn luyện sứ Cửu Giang chỉ còn không đầy một ngàn quân sĩ.

Ngoài y, trong sảnh còn có hai người ngồi. Một người thân hình hơi béo, tướng mạo tối tăm, nhưng là Thái thú Tâm Dương Trương Tuân giữ việc chính sự trong thành. Người kia thì mặt mũi đầy vẻ văn thư, bộ mặt đen đen không biết vì không rửa sạch hay suốt ngày bị công văn hun xông tới mức rửa không sạch được hơi mực, y là Thông phán Cố Cương Văn trong thành, chấp chưởng việc hình luật.

Thái thú Tâm Dương Trương Tuân nhân lúc Trần Khử Bệnh ngẩng đầu cười lớn nhìn trộm y một cái: thằng tiểu tử này vốn là viên chức quan yếu ở bộ Binh, quyền thế chả nóng phỏng tay trong triều, nay lại bị giáng giữ chức ở Tâm Dương đã bảy năm, không thăng không điêu, ở nguyên chỗ không nhúc nhích, theo

cách nhìn của con cáo già trong quan trường như y thì vô cùng kỳ lạ. Kỳ lạ hơn là y đã thấy qua quân sĩ dưới quyền Trần Khử Bệnh, về việc quân dung tể chinh, cho dù một vần quan không hiểu việc vô bị như y nhìn thấy cũng biết là tinh binh ít có trong cả vùng Lưỡng Giang. Nhưng lúc ấy y nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi tiêu tụt trên mặt Trần Khử Bệnh, nhất thời bất giác cảm thấy ngoài thành Tâm Dương này, cái gọi là quân đội "khuông phù xà tắc" quả thật chỉ giống như một trường ảo mộng không thiết thực. Đó đúng là quân sĩ dưới quyền một người bị giáng chức bệnh tật rề rề như Trần Khử Bệnh sao?

Trần Khử Bệnh thì lại đang lim dim mắt nhìn người con hát đóng vai ni cô. Y cũng từng đọc hết Phật điển, tinh nghĩa trong kinh điển chỉ e là phải thủ tiêu sự vô thường từ bờ này qua bờ kia. Nhưng cõi người thật kỳ diệu, kẻ thường dân đồng thời với việc dùng nó thủ tiêu việc truy nguyên kết cục của mình cũng tự có cách lấy những ham muốn thấp hèn của mình ung dung thủ tiêu những thanh quy giới luật vốn có của nó - trường quy tắc có thể mong muốn mà không thể chờ đợi ấy, kiếp sống đạm bạc quyền vàng đèn xanh ấy, sự vô ích giống như không có sự thú vị của kiếp làm người ấy, mà ni cô này lại có thể bồng vào sức sống của nàng như con thoi tự do qua lại giữa bờ này và bờ kia, tùy tay nắm lấy ý nghĩa của kiếp người.

Y trong óc đang nghĩ như thế, lại nghe Trương Tuân nói "Không ngờ đệ tử nhà Phật còn có thể cứu đời như vậy ...".

Lời y tự nhiên là nói đùa, Trần Khử Bệnh biết không cần lên tiếng, chỉ thấy Trương Tuân cũng dáng vẻ như vô tâm đang nhìn y. Hai người nhìn nhau cười, nhưng đều nghĩ: đối phương trong dáng vẻ vô tâm ấy có gói ghém thâm ý không?

Gió lớn nổi lên từ gốc bèo, ba người ở đó chỉ e không có ai đối với hai chữ "Đông Mật" mà bỏ mặc không ngó ngàng tới. Thế lực của Đông Mật bắt đầu dấy lên từ triều trước, hơn hai mươi năm trước hò phong hoán vũ, cũng từng thịnh vượng một thời. Về sau bị dàn áp rất mạnh, nhưng không đầy vài năm thế lực của họ lại nổi lên, can dự cả vào việc triều chính. Người già nhập không chỉ là dân đen tầm thường, phu phen lính tráng mà còn có cả đại lão trong triều, đại tướng trong quân.

Tất cả chuyện ấy đương nhiên không ai nhắc tới, nhưng ba người ở đó không ai không biết: thời thế này cho dù không trải qua một phen đại kiếp thì chỉ e cũng không tránh khỏi một trường đại loạn.

Chỉ thấy Trần Khử Bệnh cười chua chát "Nếu ngươi không chấp, làm sao tồn tại? Nếu ngươi quá chấp, hoặc sáng hoặc tắt. Trương Tri thủ, lần này ông mời ta tới không phải để nghe hát, mà là muốn từ cái sắc ngộ cái không, ngồi mà bàn đạo rồi".

Trương Tuân hô hộ cười rộ "Nói dùa rồi, nói dùa rồi".

Nhưng trong lòng y hàng trăm ý nghĩ chợt dấy lên - chỉ mới một năm trước, y vẫn không hề dùng cách gì để thăm dò Trần Khử Bệnh, lúc ấy thế lực của Đông Mật vẫn chưa thật sự xâm nhập vào một dải Giang Tây. Nhưng hiện nay Đông Mật đã ba lần phái người tìm tới y, điều họ yêu cầu chỉ có một việc: hợp tác. Trương Tuân bị giáng truất đã lâu, hiểu rõ đường hoạn phong ba nguy hiểm. Y không biết nếu đáp ứng Đông Mật thì kết quả xấu nhất sẽ là gì, nhưng biết nếu không đáp ứng Đông Mật thì kết quả xấu nhất sẽ là gì. Cho nên y nhất định phải hỏi cho ra thái độ của Trần Khử Bệnh đối với việc ấy. Y ngẫm ngầm biết rằng con người khiến người ta không đoán được này, con người tuy trông dường như tiêu tụy bệnh hoạn nhưng vừa tới Tâm Dương đã khiến cục diện trong thành Tâm Dương trở nên yên tĩnh này, bất kể mình chọn lựa thế nào cũng đều sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với kết quả chọn lựa của mình.

Chợt nghe có một người quát lớn "Ngươi là ai? Đi đâu mà vào đây?".

Người trong sảnh đều kinh ngạc, thì thấy một cái bóng đen lướt vào. Cái bóng đen ấy lướt tới rất mau, trong khoảnh vọt lên hạ xuống rõ ràng có một thân công phu cực kỳ cao cường ẩn chứa bên trong. Chỉ thấy y ra tay nhoáng một cái, cạnh chưởng như lưỡi dao chém thẳng tới Thái thú Tâm Dương Trương Tuân.

Trương Tuân cả kinh, nhưng một chiêu ấy của người kia chỉ là hư chiêu, đòn trí mạng thật sự là ở hai chân y. Chỗ Trần Khử Bệnh ngồi vốn gần với Trương Tuân, người kia thân hình vọt lên, hai chân theo Uyên ương quái đá thẳng vào tâm khẩu Trần Khử Bệnh, đó mới là một đòn thật sự ác liệt của y.

Trần Khử Bệnh "A" một tiếng, hai tay kẹp một cái, vừa kịp nắm chặt hai bắp chân của y. Người kêu âm lên từ lúc bắt đầu cũng đã đuổi vào tới - y chính là Bổ đầu Phàn Khoái hảo thủ bậc nhất trong thành Tâm Dương. Chỉ thấy thanh yêu dao của y chớp lên, một làn ánh bạc rạch qua, chém lướt tới đỉnh đầu người kia.

Người kia cúi đầu tránh qua một cái - cho dù là một cặp huynh đệ đồng môn tập luyện rất lâu, phối hợp ăn ý cũng không thuần thực như thế, Bổ đầu Phàn Khoái kia trong miệng bật ra tiếng la hoảng, nhìn thấy thanh dao trong tay y lướt qua đầu người kia, không khống chế được lướt tới yết hầu Trần Khử Bệnh. Một đao ấy đột ngột đánh ra, khó đỡ khó tránh, nhân lúc hai tay Trần Khử Bệnh đã bị giữ chặt, nhưng đúng lúc ấy Trần Khử Bệnh giống như chịu không nổi, thân hình chui xuống vì đòn Uyên ương quái của người kia, cái ghế nghiêng đi một cái đổ xuống bên trái, vừa khéo tránh khỏi một đao. Phàn Khoái kinh ngạc, thì nghe ngoài cửa sảnh có tiếng người gọi "Trần Tham quân, trong quân có việc cần trình bẩm riêng!".

Phàn Khoái cau mày một cái: Tới rồi.

Y nghe thấy tiếng bước chân ngoài sảnh rất trầm ổn, đã đoán

được người tới là ai, biết mưu kế hôm nay khó thành, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển cung nhanh, chỉ thấy lưỡi dao trong tay y nghiêng đi một cái, thanh dao giống như không khống chế được rọc xuống cổ tay Trần Khử Bệnh đang giữ hai chân địch nhân, trong miêng kêu lên "Trần Tham quân, cẩn thận!".

Trần Khử Bệnh chợt buông tay, địch nhân đã vọt lên không nhảy xổ ra phía sau sảnh, thân hình y vừa khuất, đã thấy một hán tử khỏe mạnh mặc quân trang chạy vào trong sảnh, y vừa nhìn thấy cục diện trong sảnh, buột miệng kêu "Trần Tham quân...".

Trần Khử Bệnh đứng lên, phủi phủi bụi trên người, hưng hờ hỏi "Có chuyện gì?".

Nói xong, y quay nhìn hai người Trương, Cố "Cũng được, trò diễn ở đây đã xong rồi, riêng đoạn hát thêm cũng đã hát rồi. Trương huynh, Cố huynh, tiểu đệ công vụ chưa xong, chỉ có cách về trước thôi".

Hai người Trương, Cố sợ hãi chưa định thần, chỉ mở miệng ậm ừ. Trần Khử Bệnh đã gật gật đầu mỉm cười rồi cùng Cửu Giang Đoàn luyện Phó sứ Cố Minh phó thủ của y bước ra, còn quay lại nhìn Phàn Khoái cười nói "Thích khách lại tới hành thích trong phủ nha à? Phàn huynh, trở đi có chỗ nào cần giúp đỡ, chỉ cần nói một tiếng là được".

Phàn Khoái mặt chợt đỏ bừng, tay cầm thanh yêu dao sáng quắc như tuyết của y, tròn mắt nhìn theo Trần Khử Bệnh và Cố Minh cười cười di xa.

***

Tường thành phủ Tâm Dương vốn đã lâu không tu sửa, rất nhiều chỗ hư hỏng lở lói. Nhưng ba năm nay, dưới sự kiêm trì của Trần Khử Bệnh, được sự giúp đỡ của Thái thú Tâm Dương Trương Tuân, đã sửa sang một dải tường thành, những chỗ lở lói

đều đã đắp vá, hào nước hộ thành phía ngoài tường cũng đã nạo vét, lúc ấy như một sợi dây áo chảy trong màn đêm ngoài tường thành.

Cách thành không xa là phố xá doanh trại thấp thoáng có thể nhận ra trong đêm tối mờ mờ. Doanh trại không rộng lắm, nhưng trong đêm tối từ xa nhìn tới thì khí thế cực kỳ chỉnh tề. Mà trong thành dưới chân tường thành bên này, chẳng qua trong vòng trăm trượng có một khu viện lạc có thể nhìn thấy rõ ràng, đó cũng chính là nha thự Đoàn luyện sứ Cửu Giang của Trần Khử Bệnh ở từ khi bị giáng.

Phàn Khoái đứng trên đầu thành, chăm chú nhìn về phía doanh trại, quay lưng về phía nha thự Đoàn luyện sứ Cửu Giang, cảm nhận được cái thế ý giác này, thấp thoáng cảm nhận được một loại sát khí binh mã đầy đủ, gối giáo chờ sáng, kéo dài mà không phát, trong lòng bất giác nghĩ: Trần Khử Bệnh này tuy xem ra giống như bệnh hoạn rề rề, khó đo được sâu cạn, nhưng cũng quả thật xứng đáng gọi là có tài.

Y nghiêm tai lắng nghe tiếng mõ báo canh dưới chân tường thành: đã qua giờ Dậu ba khắc rồi, y đang chờ người. Trong lòng lại đang nghĩ tới cuộc đối thoại giữa Trương Tuân và Trần Khử Bệnh trong sảnh chiều nay, trên mặt nhất thời bất giác cười nhạt: Trương Tuân và Cố Cương Văn kia đều không đáng lo, trong thành Tâm Dương này, người khiến y trước nay lo lắng nhất chính là...

Vừa nghĩ tới đó, thân hình của y chợt máy động, bản năng của người tập võ khiến y trong chớp mắt cảnh giác, thân hình bất giác không tự chủ được tránh qua một bên.

Chi thấy Phàn Khoái nép người một cái, một cái bóng đã cùng tiếng gió lướt thẳng tới cạnh y. Người tới cũng kỳ quái, vừa ra tay lại hoàn toàn không đánh người, cạnh bàn tay như lưỡi dao, chém vào tường thành bên cạnh Phàn Khoái.

Phàn Khoái trong lòng bất giác kinh ngạc, đang không biết hành động cổ quái của người kia là ý gì, nhưng trong lúc ngạc nhiên ấy, chỉ thấy người kia đã dùng thuật Uyên ương quái đá vào tâm khẩu mình. Y đâu óc nhanh như tia chớp, bất giác dùng công phu Thiết môn thuỷ phong một cái. Nhưng lúc hai tay vừa chạm vào chân địch nhân, chỉ cảm thấy bên hông mát rượi, thanh bội đao đã bị người kia cởi ra.

Người kia ra tay rất nhanh, chỉ dùng một tay ấn vào cái chốt trên vỏ đao một cái, thanh đao đã không có tiếng động tuột ra, dùng cánh tay sử đao, lại hoàn toàn không chém thẳng tới, một cánh tay lại như có thể lật ngược về phía sau, lướt từ phía sau tới, lướt qua đầu của chính y rồi mới lướt tới yết hầu Phàn Khoái.

Hành vi của người kia rất quái dị. Ra tay mau lẹ phức tạp, nhưng rõ ràng đòn này khác đòn kia, chiêu thức sử dụng giống như một loạt đòn hợp kích. Phàn Khoái nhìn thấy đường tới của thanh đao không sao né tránh, trong lòng lạnh buốt, bất giác nhắm mắt lại, kêu thầm một tiếng "Mạng ta xong rồi!".

... Một đao ấy là đánh vào chỗ hở duy nhất trên người y lúc đã thi triển công phu Thiết môn thuỷ.

Sau đó chỉ thấy bóng đao tới trước yết hầu y dừng lại, chỉ nghe người kia quát một tiếng "Không đúng, làm lại!".

Phàn Khoái mở to mắt, đã nhìn rõ người tới là ai. Chỉ thấy người ấy vừa nói dứt câu, thân hình hoàn toàn không rời xuống đất, chỉ đập thanh yêu đao xuống vai Phàn Khoái một cái, thân hình đã nhảy vọt lên không, sau đó xòe chưởng như lưỡi đao, lại chém vào bức tường chỗ bên cạnh Phàn Khoái.

Phàn Khoái trong đầu xoay chuyển, đã hiểu rõ dụng ý của y. Chỉ thấy chiêu số thủ chưởng của người kia đánh ra chỉ là hư chiêu, thân hình chợt xoay ngang, một chiêu Uyên ương quái còn mạnh hơn đã đá thẳng vào tâm khẩu mình - cái y mô phỏng rõ ràng là một đòn hai người mưu tính đã lâu tấn công Trần Khử Bệnh trong

hoa sảnh nhỏ ở phủ nha Tâm Dương chiêu nay. Điều khiến người ta kinh ngạc là người kia lại lấy một mình hóa thân làm hai, cùng thi triển sát cục mà Phàn Khoái và đồng bạn khổ luyện mấy ngày mới xong, và lại thân pháp bộ pháp, lực đạo thanh thế còn không sai khác chút nào.

Phàn Khoái trong lòng thầm chép miệng: Ôn Dịch quả nhiên đúng là Ôn Dịch! Chỉ thấy y hai tay vươn ra một cái giống như Trần Khử Bệnh xuất thủ lúc chiêu, vươn tay một cái chụp trúng hai bắp chân tập kích. Y biết rõ không hề có nguy hiểm, thân hình rùn xuống, lại mô phỏng tư thế Trần Khử Bệnh đang ngồi.

Lúc ấy chỉ thấy ánh đao chớp lên, thanh đao đeo ở hông mình lại khó đỡ khó tránh lướt qua đầu người kia rọc vào yết hầu mình. Phàn Khoái tay hơi lồng ra, như chịu không nổi chiêu Uyên ương quái của người kia, mượn lực đạo trên chân y ngã qua một bên. Cái ngã ấy quả nhiên hóa giải được một đao đột nhiên chém tới.

Chỉ thấy người kia hơi biến sắc, thanh đao trong tay vung một cái đã khẽ ném ra, bay thẳng vào vỏ đao lúc này y ném xuống đất.

Thanh đao không hề sai lệch bị y ném một cái tra luôn vào vỏ. Chuyện đó còn chưa lạ, cái lạ là thanh đao rõ ràng vẫn còn có sức bay trở lại, chỉ thấy nó vừa cắm vào vỏ, cái chốt trên vỏ đao khẽ một tiếng khép lại giữ chặt thanh đao, thanh đao nằm trong vỏ lại bay lên, nhè nhẹ nhảy một cái, lại bay về phía hông Phàn Khoái.

Phàn Khoái vươn tay ra đón một cái, lại đeo vào hông, trong lòng lúc ấy có thể nói là khâm phục tới mức từ chi mợp đất. Chỉ thấy y khom lưng, cung kính nói "Thuộc hạ Phàn Khoái - Lão cừu ở Tâm Dương tham kiến Ôn lão đại!".

***

Người kia đã sớm dừng thân đứng yên, chỉ thấy y thân hình rất cao, nhưng lưng khom rùn xuống, khẽ ho một tiếng như bị bệnh

kín. Phàn Khoái không dám nhìn thẳng, chỉ cúi đầu xuống ánh mắt như chớp quét qua thân khí trên mặt người kia - y nâu mình trong Lục phiến môn ở Giang Tây đã lâu, vả lại từ bảy năm trước đã ngâm ngâm gia nhập Đông Mật, là Ôn lão đại của Ôn Gia ban đắc lực ở Giang Tây nổi tiếng suốt một dải Trường Giang - nhưng y cũng chưa từng gặp được Ôn lão đại này mấy lần.

Trong màn đêm, chỉ thấy vẻ mặt Ôn lão đại không rõ là màu xanh hay màu chàm. Màu sắc ấy nhìn qua giống như bệnh hoạn, lại giống như không phải, nhưng không biết vì sao lại đưa tới cho người ta cảm giác về một làn khí ôn dịch. Phàn Khoái trong lòng chợt căng thẳng: xem ra công phu của Ôn lão đại đã gần được như thế mà còn rất sâu. Nghe nói công phu của Ôn lão đại tu luyện vốn là bí truyền của Đông Mật, người ngoài giáo có quá nửa không biết được đại pháp Dịch khí, nhưng lúc gặp y, dịch khí trên mặt y rõ ràng vẫn chưa có màu xanh chàm như thế. Phàn Khoái nghĩ tới việc thất thủ chiêu hôm nay, trong lòng bất giác nảy ý ớn lạnh.

"Vậy Trần Khử Bệnh như thế mà tránh được một đòn liên thủ ta giao cho ngươi à?"

Ôn lão đại khẽ ho lên tiếng hỏi.

Phàn Khoái gật gật đầu "Công lực của đương gia quả nhiên thâm hậu, có thể dùng sức một người chia thành hai người, giống hệt như thuộc hạ và người Hoa gia kia liên thủ hợp kích".

Y nói câu ấy tuy là cung kính nhưng cũng xuất phát từ đáy lòng. Nhưng thấy Ôn lão đại trên mặt hoàn toàn không có vẻ gì vui mừng, khẽ ho một tiếng nói "Người ngươi nên khen không phải là ta, chỉ e chính là Trần Khử Bệnh kia!".

"Một thức ấy tên là Bổ thố thức, ngươi đừng coi thường nó, tuy đáng vẻ giống như đơn giản nhưng trong hoàn cảnh đột nhiên bị tập kích như thế, cho dù là cao thủ hạng nhất nhưng thẳng thốt nghênh chiến cũng khó mà không lộ ra chút manh mối nào của công phu bản môn".

Y chợt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào khu vực doanh trại ngoài thành "Nếu quả thật Trần Khử Bệnh chiêu nay đối phó như thế thì cả ta cũng không nắm chắc được y rốt lại là may mắn hay giấu kín không để lộ mình. Nếu là giấu kín không để lộ mình thì y luyện công phu của môn phái nào?".

Nói xong, y khẽ thở dài một tiếng "Thiên hạ hiện nay, ngoài Đô Dao môn, những người khiến Đông Mật chúng ta úy kỵ hoàn toàn không nhiều. Nhưng Đô Dao môn ở ẩn tại Bạch Sơn Hắc Thủy đã lâu, trước nay cũng không khinh suất gây ra hiềm khích với chúng ta. Ngoài ra, thiên hạ tuy lớn nhưng Đông Mật chúng ta trên thế gian này hoàn toàn không có sự úy kỵ nào lớn cỡ".

Giọng y chợt dừng lại "Nhưng giang hồ mênh mông, tàng long ngao hổ, trước nay vẫn có hai người, khiến chúng ta ở giang hồ, trong triều đình không thể không thật sự úy kỵ. Họ tuy trước nay nổi tiếng giang hồ nhưng như tung tích thần long, vừa hiện đã ẩn, nấp tránh chốn tối, cả Diệt Tịch vương lão nhân gia cũng không nói rõ được lai lịch xuất thân thật sự của họ. Y đã giao cho ta việc này, trong bấy nhiêu năm ta cũng luôn ngầm ngâm tra xét, nhưng tung tích của hai người ấy trước nay vẫn như hạc vàng, đến hiện tại chúng ta vẫn không biết lúc bình thời họ để lộ thân phận chân chính trên thế gian này là gì. Nhưng ta đã sớm hoài nghi, hai người ấy đều là người trong triều đình, và lại, đều đang ở Giang Tây".

"Hai người ấy, một là Phú Quý nhàn nhãnh Phú Bình hầu năm xưa ngao du giang hồ, phong lưu tiêu sai trên đời không ai bằng, nghĩ chắc đó là một cái hóa danh. Còn một người nữa chính là Vật Vong Y năm xưa từng dùng hai bàn tay không đánh bại mười bốn cao thủ tiên bối Đông Mật Phục thi Cửu tính, Tiên huyết Ngũ bộ của chúng ta, gần như không ai sống sót trở về - nghĩ chắc đó cũng là một cái hóa danh, cái tên ấy chỉ xuất hiện trên giang hồ vài lần, trong mấy lần ấy có trận đánh làm Cửu tính, Ngũ bộ cơ hồ tất cả gặp nạn, khiến việc phát động của Đông Mật chúng ta phải chậm

lại mấy năm. Trong Ngũ bộ chỉ có một người sống sót trở về, sau khi lành vết thương trở thành một người ngốc. Y đến hiện tại trong miệng thỉnh thoảng vẫn lầm bẩm một câu...".

Ôn Dịch chợt ngẩng đầu "Ha ha, cái gì mà Trần nói phải khử, Trần nói phải khử!".

***

Phàn Khoái trong lòng chợt lạnh buốt: chẳng lẽ Ôn lão đại nghi ngờ, Trần Khử Bệnh chính là Vật Vong Y năm xưa mấy lần xuất hiện giang hồ, nổi tiếng thiên hạ?

Y nhớ lại việc mình đột nhiên ra tay buổi chiều hôm nay, trên người bất giác nổi gai ốc, giống như toàn thân toát mồ hôi lạnh. Y nhìn trộm dáng vẻ của Ôn lão đại - trong lòng biết Đông Mật thường phạt rất nặng, mà một dài Tâm Dương lại là cửa ngõ phía tây bắc của Giang Tây, thế lực của Đông Mật tuy cơ hồ muốn lật úp thiên hạ nhưng trong bấy nhiêu năm vẫn không thể thật sự xâm nhập vào Giang Tây. Đó quả thật vẫn là một mối tâm bệnh lâu ngày của Đông Mật. Nhiệm vụ Ôn Dịch bố trí giao cho y hôm nay có thể nói là rất quan trọng. Với họ, việc Trần Khử Bệnh bị giáng chức ở Tâm Dương trước nay rất đáng nghi ngờ, lờ mờ có cảm giác y có thể là một con cọp bệnh giấu mình, đến lúc thật sự quan trọng sẽ ảnh hưởng thật sự tới việc Đông Mật gây biến ở Giang Tây. Minh được Ôn lão đại chỉ điểm, khổ tâm tính toán công việc chiều nay, mà lại hoàn toàn không có thu hoạch gì, y sợ Ôn lão đại sẽ vì thế giáng tội.

Lại nghe Ôn Dịch nói "Được rồi, việc ngươi làm hôm nay đến đây là thôi, không cần quản nữa, ta có nhiệm vụ khác giao cho ngươi".

Phàn Khoái trên mặt lại lộ vẻ kinh ngạc: Giang Tây nhiều năm yên ổn, sau khi Trần Khử Bệnh bắt được một người trong

Hoa gia Ưng Đàm tháng trước, rốt lại đã lộ ra chỗ sơ hở có thể thừa cơ, tại sao Ôn lão đại đột nhiên lại muốn mình bỏ qua không đếm xỉa tới nữa?

Ôn Dịch vốn không cần giải thích gì với y, nhưng lúc ấy trong lòng y giống như về việc ấy cũng không sao hiểu nổi, chỉ nghe y lạnh lùng nói "Ta bảo ngươi không cần đếm xỉa tới nữa là vì - người của Vạn Xa Thừa tới rồi".

"Chuyện ấy, chúng ta đã được y báo là không cần đếm xỉa tới nữa".

Câu nói của y tuy ngắn, nhưng ý tức giận trong lời lẽ hiện ra rất rõ. Phàn Khoái trong lòng cả kinh: Vạn Xa Thừa? Chính là Vạn Xa Thừa có hiệu Ngàn ngựa tung hoành Vạn Xa Thừa, một trong ba người đứng đầu quyền cao chức trọng của Đông Mật? - Y trước nay ngồi giữ binh quyền thiên hạ, tại sao lại đột nhiên xen vào chuyện Giang Tây?

Phàn Khoái cẩn thận nhìn Ôn Dịch một cái, còn ngờ vực hỏi "Thuộc hạ có thể hỏi... Vạn Xa Thừa phái người nào tới? Người ấy quyền lực lớn tới như thế à?".

Y và Ôn lão đại đều là thuộc hạ của Diệt Tịch vương Pháp Tướng chủ quản việc ám sát của Đông Mật, trước nay vốn có sự lờm nguýt với người ngựa của Vạn Xa Thừa, chỉ thấy Ôn Dịch đột ngột ngẩng lên, thần sắc tức tối trên mặt hiện rõ trong bóng đêm, chỉ nghe y khô khan nói "Mâu Bôn Đằng". Lúc nói tới ba chữ ấy, tâm tình y đã cực kỳ khó chịu, chợt vung tay đập vào tường một cái. Lần này y xuất thủ tuy nhẹ, nhẹ như một sợi lông, nhưng Phàn Khoái cũng biến hẳn sắc mặt. Y chỉ thấy trong bàn tay của Ôn lão đại thấp thoáng có làn khí lạ, trong màn đêm, chỗ tường thành ấy không có gì khác, một chút bụi cũng không rơi xuống, nhưng có một vết máu tro nói không rõ là trong hay đục đã theo cạnh chướng của y thấm vào tường thành, dần dần loang ra. Đó là đại pháp "Ôn tuyệt thiên hạ, dịch động tứ phương" của Ôn lão đại.

Tiêu
Đoán

Phàn Khoái thân hình bất giác co về phía sau một cái, y không muốn bị dính phải làn khí ôn dịch ấy.

Chỉ nghe Ôn Dịch nén giận lạnh lùng nói "Chính là Mâu Bôn Đằng được gọi là Ngàn dặm thấy rõ, ánh nhìn ruồi rong".

***

Qua một khắc, Ôn Dịch mới thay đổi vẻ mặt nói "Chúng ta được lệnh của Diệt Tịch vương, ngay sắp tới phải truy sát một người. Đó là một nữ nhân, cũng chính là vợ của Tiêu Dũ Tranh vừa chết, đã sống ở Trường An lâu ngày".

"Tên cô ta là Bùi Hồng Linh. Cô ta là một người đàn bà không biết võ công, nghe nói cũng rất xinh đẹp. Bên cạnh cô ta hiện có hai người già bảo vệ, một người là Cục chủ Uy Chính tiêu cục cũ Dư Mạnh Dư Quả Lão có hiệu Đại Quan đao, người kia là Thiên kiếp vạn độ Lỗ Cuồng Ấm. Sau khi ngươi về, trước hết không cần quản việc trong thành nữa, tìm một lý do ra ngoài, điều động toàn bộ lực lượng của Lục phiến môn mà ngươi điều động được trong một dải Giang Tây này, nhất định trong vòng mười ngày phải điều tra ra cho ta nơi cô ta hạ lạc - xem cô ta rốt lại ẩn náu ở đâu, hoặc đã đi tới đâu". Ánh mắt y chợt ngưng kết "Vì bắt cô ta, chúng ta đã ba lần thất thủ rồi. Lần này tuyệt đối không thể để thất thủ nữa".

"Cô ta ở bến đò Đà Lạc đã nằm trong tay Lão tam của chúng ta, ma xui quỷ khiến lại chạy thoát được. Mà trước đó, cả sức của Đại thủ ẩn Cung Hài và Vĩnh Quy đường ở Tương Dương cũng không giữ được cô ta. Nếu quả lại thất thủ ...".

Trên mặt Ôn Dịch chợt hiện ra sát khí "Thì không phải chỉ có ta không có gì bàn giao trước mặt Diệt Tịch vương. Người đàn bà ấy có quan hệ rất lớn, chúng ta cần một vật trong người cô ta, vật mà thằng đầy tớ Tiêu Dũ Tranh lưu lại. Đây là một đại sự của Diệt

Tịch vương mà Đỗ Hộ pháp giao cho chúng ta, chuyện này phải tiến hành bí mật. Hiện tại không phải chỉ có chúng ta, mà ở vùng Giang Tây này ít nhất cũng có mấy nhóm muốn tìm cô ta. Theo mật báo trong giáo, thì sát thủ của Thanh Lưu xã cũng đã nghe phong thanh chuyện này, họ cũng đang muốn giết Bùi Hồng Linh để dứt tuyệt hậu hoạn. Lần này họ có ba sát thủ tới, ba người ấy là Ngô Thụ, Trương Lộ và Lưu Thất, đều là hảo thủ hạng nhất mà Thanh Lưu xã nuôi dưỡng nhiều năm, theo hồ sơ mà ta nắm được thì ba người này có thể nói là mạnh nhất trong ban sát thủ của Thanh Lưu xã. Nghe nói còn có một sát thủ thần bí cực kỳ bí mật của Thanh Lưu xã hiện cũng đã tới Giang Tây, cả đường dây bí mật của chúng ta cũng không điều tra ra tên người ấy. Lần này nếu quả lại để Bùi Hồng Linh chạy thoát lần nữa...". Y đang nói ngừng lại "Chỉ e chúng ta không chỉ không có gì bàn giao với Diệt Tịch vương mà thôi. Đỗ Bất Thiên và Vạn Xa Thừa bắt kể người nào tùy tiện nói một câu cũng đủ lột da chúng ta ra!".

Phàn Khoái trên mặt chợt sững sờ: Thanh Lưu xã? Thanh Lưu xã há không phải chính là do Tiêu Dũ Tranh sáng lập, cũng chính là đại địch sống chết của Đông Mật trong chính cục ở triều đình sao?

***

Nha môn Đoàn luyện sứ Cửu Giang ở một nơi rất không thuận mắt tại góc phía nam thành. Đó là một con hẻm nhỏ tiêu diệu, tọa lạc phía nam thành, nơi cư trú của Đoàn luyện sứ Cửu Giang Trần Khử Bệnh cũng ở đó.

Trần Khử Bệnh năm nay đã ba mươi hai tuổi, trước nay chưa từng cưới vợ. Tất cả những điều có liên quan tới y trước nay đều gần như một câu đố. Ngoài phòng ngủ của y có dại mọc cao cao, xem ra nha môn này ít có tân khách, xe ngựa tuyệt tích.

Trời đã gần tối, Trần Khử Bệnh thảng người đứng trước cửa sổ, sau lưng là Cổ Minh phó thủ của y - y vừa theo lời dặn của Trần Khử Bệnh ra ngoài thành thu xếp không ít việc tạp vụ vừa trở về, chỉ nghe y nói "Trần Tham quân, buổi chiều hôm nay ...".

Trần Khử Bệnh trước khi bị biếm làm Đoàn luyện sứ Cửu Giang từng giữ chức Tham quân ở Tây Bắc. Cổ Minh theo y lâu ngày, nên sau khi y bị giáng chức vẫn xưng hô với y như thế.

Trần Khử Bệnh phẩy tay một cái nói "Đó là Phàn Khoái diễn một vở tuồng hay".

"Y là người của Đông Mật - nghĩ chắc ngươi phải biết rồi, công phu của thích khách kia thì giống như của Hoa gia ở Ung Đàm. Ha ha, Hoa phát Thương nhan, Hoa phát Thương nhan, ta đoán quả nhiên không sai: Tiêu Ngự sử chẳng qua chỉ mới xuôi tay nắm xuống, Đông Mật đã nôn nóng không chờ được nữa, muốn liên kết với thế lực của hai nhà Hoa Thương ở Ung Đàm Đặc Dương lấn vào Giang Tây. Chuyện họ làm hôm nay vẫn chưa có ác ý, e chỉ là muốn thử bản lãnh của ta, muốn xem xem ... ". Y chợt ngẩng đầu lên ...

"Rốt lại ta là ai? Con người bị giáng chức lâu năm như ta có gây ra trở ngại cho đại sự của họ không? Công phu tu vi của ta quả thật có cao như họ đoán không? Có gây trở ngại gì cho một trường biến cố ở Giang Tây của họ không?". Y nhìn lên trời, buổi tối vắng lặng cũng không rửa được hết thần sắc mờ mịt không biết vì sao mà che phủ trên mặt y, nhưng lại có một nét ưu tư đang từ đâu chôn mày của y lan ra.

Chi nghe Trần Khử Bệnh nói "Gần đây nhất ngươi có tin tức gì từ Trường An không? Sau khi Tiêu Dũ Tranh qua đời, vật y để lại rốt lại giao cấp cho ai? Vật ấy hiện tại đang trong tay ai? Đó mới là chuyện quan trọng hàng đầu hiện nay. *Can đảm lực*, *Can đảm lực*, Tiêu Ngự sử lưu lại một quyền *Can đảm lực*, nhưng tuyệt đối không thể nằm trong tay người không thích hợp. Theo tin tức ta

nhận được, lần này Vạn Xa Thừa của Đông Mật cũng không ngồi yên, y muốn đích thân ra tay, phái Mâu Bôn Đằng thủ hạ đắc lực của y tới, chính là Mâu Bôn Đằng được gọi là Ngàn dặm thấy rõ, ánh nhìn ruồi rong”.

“Đáng tiếc hiện tại ta lại hoàn toàn không thể hành động...”, nói tới đó trước mắt y giống như chợt hoa lén, một chùm ý nghĩ màu hồng không thể gọi tên nổ tung ra trước mắt y - mười năm rồi, đã mười năm rồi, chẳng lẽ mình vẫn khó lòng quên được người đàn bà ấy như thế sao? Y cổ họng giật giật, không nói tiếp nữa.

Lại nghe Cố Minh nói “Tin tức sau cùng ta nhận được cũng đã cách đây một tháng. Nghe nói người cuối cùng Tiêu Ngự sử gặp mặt trước khi lâm chung chính là Bùi Hồng Linh phu nhân của y. Ngoài ra người trong triều ngoài chợ đều bị Đông Mật bưng bít, không một ai gặp được y. Tiêu phu nhân hiện tại đã thoát khỏi ba lần truy sát của Đông Mật, được Dư Mạnh Dư Quả Lão giúp đỡ đang chạy tới Chu Khái. Để né tránh Đông Mật, họ cố ý đi thật chậm, hiện tại có thể đang đi ngang Giang Tây”. Sau đó y ngừng lại một lúc, dường như đang suy nghĩ xem có nên hỏi câu sau cùng không, chỉ nghe y do dự nói “Đông Mật quyết ý truy sát hai người mẹ góa con côi bọn họ rốt lại là vì sao? Họ mang vật gì quý giá tới mức Đông Mật phải úy kỵ như thế? Quyển *Can đảm lục* kia rốt lại chứa cất một bí mật như thế nào?”.

Trần Khử Bệnh im lặng không đáp, hai mắt y nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ - cứ cho là chuyện Đông Mật y còn có thể làm hết sức, chứ Thanh Lưu xã à? Y trong lòng chợt lạnh buốt, theo y nghe được: Thanh Lưu xã đã có hành động khác lạ.

Ha ha, theo lý thì Thanh Lưu xã còn là do một tay Tiêu Dũ Tranh dựng lên.

Trần Khử Bệnh trong lòng chợt buồn rầu cảm khái: nhưng chính họ lại là người đầu tiên muốn chôn vùi bí mật mà quyển *Can đảm lục* chứa cất. Y trầm ngâm cả khắc mới nói “Hiện tại

chúng ta vẫn không thể hành động, Tiêu phu nhân muốn tới Chu Khái, đó nhất định là Tiêu Ngự sứ đã sắp xếp trước lúc làm chung. Việc sắp xếp của y xem ra tuy giữa lúc tháng thớt nhưng cũng không thể nói là không chặt chẽ kín đáo. Tuy ta không hành động, nhưng việc truy sát của Đông Mật ở Giang Tây ta cũng có thể giúp đỡ được. Nhưng Thanh Lưu xã, việc truy sát của Thanh Lưu xã thì đúng là cô ta phải đối mặt rồi. Theo ta đoán, sau khi cô ta tới Giang Tây, nhất định sẽ tới Nam Xương, đi tìm Bùi Cú". Y quay đầu nhìn Cổ Minh một cái "Ngươi muốn biết quyền Can đảm lục mà Tiêu Ngự sứ để lại rốt lại là chứa cất bí mật gì phải không?".

Cổ Minh gật gật đầu.

Trần Khử Bệnh trầm ngâm một lúc rất lâu mới nói "Ta trước đây không tiện nói cho ngươi biết, vì việc này có liên quan tới binh quyền trong thiên hạ - Người có biết tại sao từ lâu Đông Mật muốn làm rối loạn triều cương, Vạn Xa Thừa cũng có tiếng là đã tham dự thao túng binh quyền nhưng trước nay họ vẫn không dám phát động mà vẫn lo bối trí cho chặt chẽ kín đáo không? Chỉ vì cái đám Thanh Lưu chỉ biết nói suông trong triều à?".

"Ha ha, ngươi đừng thấy Tiêu Ngự sứ là một thư sinh mà cho rằng y chỉ dựa vào ý khí của riêng mình để chống đối với Đỗ Bất Thiền trong triều, có nghĩ tới chuyện y dựa vào cái gì mà làm Đông Mật phải úy kỵ như thế không?".

Binh quyền trong thiên hạ? Mắt Cổ Minh lóe lên, vậy là nói sự tình vẫn không phải giản đơn là Đông Mật đã thao túng khống chế được binh quyền trong thiên hạ? Y rốt lại đã gần biết cốt lõi của việc mấy phe phái đang sống chết tranh giành đấu đá hiện nay là ở chỗ nào.

Trần Khử Bệnh lại đang nhìn nhìn bóng đêm trước mặt, dường như chỉ nhìn ra chỗ không xa lăm ngoài cửa sổ, giữa thời buổi loạn ly mờ mịt này, một người đàn bà có thể gọi là hóng nhan

mặt lộ đang mang theo giọt máu của người chồng đã mất, vật lộn
vất vả thế nào trên con đường phong ba hiểm ác kia.

... Tính lộ trình, thì họ phải đã tới Giang Tây.

Nhưng thế lực của Đông Mật đã thành gió nổi mây dùn, hiện
tại cũng đang lan vào Giang Tây.

Chương 2.

Mùa xuân

hoan ve

gio' ngay

lau

Bùi Hồng Linh yên lặng
ngồi trong màn đêm.

Lạc mắt Tiểu Trí đã hơn một tháng, ngoài một tiếng khóc bị Dư lão nhân bịt miệng trên đầu thuyền ở bến đò Đà Lạc hôm ấy, trở đi nàng không khóc tiếng nào.

Nỗi đau như một cái vuốt cào xé trong ngực, nhưng thân hình nàng vẫn yên tĩnh. Nàng không muốn khóc lóc một tiếng, không muốn một giọt nước mắt rơi xuống tiết ra một phần nỗi đau to lớn ở tận đáy lòng.

- Tiểu Trí, mẹ không phải với con! - Nàng chợt ngẩng phắt đầu lên, động tác ấy rất nhanh, giống như suýt bẻ gãy xương cổ của nàng. - Cho

nên chỉ có cách giữ chắc phần đau khổ ấy để thay thế phần thương yêu từ ái lê ra phải có với con.

Trong bấy nhiêu ngày, Bùi Hồng Linh chỉ cần nhắm mắt lại thì một bàn tay mềm mại như muốn được vỗ về an ủi lại từ trong lòng nàng nhô ra, hơi cong, co duỗi, khao khát, như muốn rút ra cái gì đó tận đáy lòng nàng. Nhưng - nhưng cứ mỗi khi tới khoảng cách gần như sắp nắm được thì một làn nước sông bỗng dừng xô tới. Làn nước đột nhiên tràn mau lên, nhấn chìm bàn tay ấy, nhấn chìm tiếng kêu khóc của đứa nhỏ ấy, nàng nhìn thấy khuôn mặt không có ai giúp đỡ của đứa nhỏ trong làn nước đục ngầu, cái trên khuôn mặt nó là nụ cười. Nhưng chính vì cười như thế, nên lại có một ý vị bi ai còn hơn cả khóc.

Một bàn tay nhỏ bé đưa lên khỏi mặt nước ấy cơ hồ là cơn ác mộng vẫn vít theo nàng hơn một tháng nay. Nàng lần nào cũng nghe thấy Tiểu Trí dưới nước kêu lên: Mẹ, nước sâu lắm. Nước sông sâu lắm...

Từ đó mỗi khi đến tối, nàng lại trăn trở ngồi như thế, yên lặng nhìn vào màn đêm tối om yên tĩnh ngoài song cửa sổ mà họ đều nép mình tránh ra, không nói một câu.

Dư lão nhân im lặng nhìn nàng, đó là ngoài thành Nam Xương, trong một gian nồng xá.

Đã mau lẹ qua hai tháng, họ một đường đi thăm tránh họa, che giấu tung tích, tiến lên rất chậm, khó khăn lắm mới tới được nơi này. May mà có Lô Cuồng Âm rất thông thạo địa lý trong hai tỉnh Cống, Ngạc, nếu không bất kể thế nào họ cũng không tránh thoát tai mắt giăng ra khắp nơi và sự truy kích ráo riết của Đông Mật.

Dư lão nhân nhìn Bùi Hồng Linh một cái: so với màn đêm, rốt lại là màn đêm sâu hơn hay ánh mắt đau buồn của nàng sâu hơn, đen hơn? Dư lão nhân trong lòng bất giác thở dài một tiếng.

Mặt Bùi Hồng Linh lại có một vết bỏng đã thành sẹo, đó là kiếp nạn bị than lửa đốt trong lò rèn của Hồ Đại cô hôm trước còn

Tiểu
Đoạn

sót lại. Dư lão nhân nhìn chằm chằm vào vết thương ấy, khẽ thở dài nói "Lỗ Cuồng Âm đã theo lời cô mang Ngũ Thặng nhi về ăn náu ở Vạn Liễu sơn trang của y, muốn sai người hộ tống Ngũ Thặng nhi tới Chư Khái trước - như thế thằng nhỏ ấy kể như an toàn rồi. Còn như Tiểu Trí, ta và Lỗ lão đều nhi đã ngầm sai người tìm kiếm, đã dùng hết mẩy người mà ta và y có thể tin tưởng gửi gắm, nhưng đến nay ... vẫn không có bất cứ tin tức nào". Y cúi đầu "Nhưng hiện tại quả thật là cô muốn ta cũng tới chỗ Lỗ lão đều nhi hợp sức đi tìm Tiểu Trí sao? Lão già ta như thế thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu chỉ còn có cô trói gà không chặt ở đây, cô có thật sự nắm chắc là đối phó được với Đông Mật không?".

Bùi Hồng Linh lắc lắc đầu, đối phó với Đông Mật thì làm sao nói được là nắm chắc hay không nắm chắc? Nàng cười gượng một lúc, nghĩ thầm: Ta không nắm chắc - Nhưng nàng làm sao có thể bỏ mặc Tiểu Trí? Nhưng hiện tại nàng không thể nghĩ tới chuyện ấy. Bùi Hồng Linh cắn cắn răng, gạt bỏ những ý nghĩ có liên quan tới Tiểu Trí. Ngước mắt lên, chỉ nghe nàng bình tĩnh nói "Ta không nắm chắc, nhưng có thể vẫn có người nắm chắc ...".

"Anh của ta cũng có thể nắm chắc".

"Có lẽ lão nhân gia người còn chưa biết, anh của ta chính là Bùi Cư hiện ở Nam Xương".

Dư Quả Lão chợt ngẩn ra, sau đó trong ánh mắt mới có một phần thấu hiểu: té ra là thế! Y lại quên mất mẹ của Tiểu Trí, vợ Tiểu Ngự sử trước khi lấy chồng là con gái Bùi Thượng thư trải ba triều vua danh vọng không hề suy giảm. Nếu nói hiện nay nơi duy nhất trong thiên hạ có thể tránh được bị thế lực của Đông Mật xâm nhập, tạm được yên tĩnh thì e chỉ có một vùng Giang Tây. Không phải vì điều gì khác, chỉ vì trong thành Nam Xương, người chấp chưởng quyền bính cả tỉnh vốn là Bùi Cư con Bùi Thượng thư. Đó là Bùi Cư xuất thân cao sang, lúc nhỏ thông tuệ, sớm có quyền mưu, giữ chức trọng yếu. Có y ở đó, chẳng lẽ gì Bùi Hồng Linh nói

rất khẳng định như thế, nàng hiện tại có thể - trong hai tháng sẽ không bị thế lực của Đông Mật bức bách nữa.

Còn sau hai tháng thì sao? "Sau hai tháng thì ta nhất định phải đi. Ta với anh của ta không phải thật hợp với nhau - thật ra là Dũ Tranh với anh của ta không phải thật hợp với nhau. Ta là vợ y, tuy y chết rồi, nhưng cũng không thể tới ở nhà mẹ lâu quá. Bởi vì rõt lại y vẫn còn đại sự chưa làm xong giao lại cho ta".

Dư Quả Lão trong ánh mắt có vẻ thấu hiểu - Bùi Cư xuất thân từ nhà quyền quý, về gia thế môn hộ vốn là một gia tộc quyền thế giàu sang trụ cột trong triều đình hiện nay. Bùi gia có tiếng là "Một cửa đây trâm hốt, Cha con ba Thượng thư", Bùi Cư trước khi ra ngoài chấp chưởng đại quyền ở Giang Tây cũng từng giữ chức Thượng thư bộ Công, mà Bùi lão Thượng thư cha y từng giữ chức Thượng thư bộ Hộ qua ba triều, ông nội cũng từng lấy hàm Thượng thư về trí sĩ, nên cái y muốn bảo vệ chỉ trì chỉ khác hẳn với Tiêu Dũ Tranh. Tới như phân khí phái phú quý vàng tía đầy thân của y, nghĩ chắc cũng không phải thật hợp với Tiêu Dũ Tranh vốn thanh bạch giản dị.

Dư lão nhân trước nay không hề hỏi rõ rốt lại là Tiêu Dũ Tranh gửi gắm lại việc gì cho Bùi Hồng Linh, y biết đó là bí mật có quan hệ rất lớn. Nhưng lúc ấy y lại không khỏi muốn hỏi.

Bùi Hồng Linh lấy trong cổ áo ra một quyển gì đó, nàng nhẹ nhàng đặt nó xuống cái bàn bên cạnh, ngón tay dịu dàng vuốt lên, hạ giọng nói "Đây là cái Đông Mật muốn lấy, cũng là vật Tiêu Dũ Tranh giao lại cho ta trước khi chết". Đó là một quyển sách bìa da dê non, vì cất trong người đã lâu, nhiễm hơi mồ hôi nên phơn phớt màu vàng như ngà voi. Nàng nhẹ nhàng nói "Nghĩ lại thì nó cũng là lý do khiến mẹ con ta còn sống mà phải phân ly, mai mai nhớ nhung trong mộng. Nó tên là *Can đảm lục*". Nàng ngược mắt lên, tuy đang tháng bảy, nhưng vừa nói ra ba chữ "*Can đảm lục*" thì trong không khí nóng bức tháng bảy chợt dâng lên một làn khí

lạnh. Thế sự một trường băng tuyết - Dù Tranh thường nói, Thế sự một trường băng tuyết. Nhưng trong cuộc đời băng khô tuyết lạnh này, quả thật còn có một trường phơi gan trải mật như y nói không?

***

Dư lão nhân a một tiếng "Can đảm lục?". Sau đó y hắng giọng một tiếng "Cái Đông Mật muốn lấy là vật này à?". Y từng trải việc đời, biết chuyện này át có quan hệ rất lớn, nhưng đó không phải là điều y quan tâm. Chỉ thấy y ngừng lại một lúc rồi nói "Cũng hay, dù sao thời gian càng kéo dài thì có thể càng có lợi cho chúng ta".

Bùi Hồng Linh nghi cảm ngẩng đầu "Tại sao?" - Theo lý mà nói thì thời gian càng dài, Đông Mật trù hoạch càng tinh tế, mình cũng càng không thể đối đầu với sự truy sát không chết không thối của họ, tại sao lại càng có lợi cho mình? Nàng biết bất kể Lỗ Cuồng Ấm càng già càng mạnh thế nào, cũng bất kể Dư Quả Lão Càng già càng cứng thế nào, nhưng chỉ dựa vào hai người bọn họ giúp đỡ mình, cho dù họ mất mạng cũng chỉ e cũng không ngăn chặn được sự truy sát không nghi không thối và quyền thế nghiêng trời của Đông Mật.

Chỉ nghe Dư Quả Lão nói "Cô có cảm thấy sau khi ra khỏi Đông Quan, tuy mấy lần bị truy sát, cũng chỉ gặp một hai bọn giặc nhỏ quấy rối, chứ trên đường thì đặc biệt yên tĩnh không? Giống như Đông Mật không muốn cầm duốc vác gây làm ấm lên cho thiên hạ náo động. Họ hoàn toàn không thực sự kéo cờ gióng trống cản trở, chuyện đó không phù hợp với tác phong hành sự nhất quán của họ. Trước nay họ vốn vẫn giết một người dọa trăm người, làm càn không hề úy kỵ. Cô có nghĩ tới nguyên nhân thực sự làm họ phải ẩn nhẫn như thế chưa?".

Bùi Hồng Linh cười khẽ nói "Đó lại không phải vì thanh

danh Đại Quan đao năm xưa xông pha thiên hạ của lão nhân gia người sao".

Dư lão nhân cười gượng nói "Cô đánh giá ta quá cao, mà cũng đánh giá Đông Mật quá thấp. Họ không sợ một người đã xuống mộ một nửa như ta đâu. Ta nghĩ kẻ họ sợ không phải là ta, mà là một người khác".

Bùi Hồng Linh trên mặt lộ vẻ sững sờ: một người khác à?

Dư lão nhân cầm một cái que trúc thông nhựa thuộc trong cái ống điếu của y, lại đập đập xuống gót chân một lúc, mới thong thả hỏi "Cô có nghĩ tới chuyện Đông Mật đã sợ Tiêu Ngự sử như cái định trong mắt, cái gai trong thịt, mà tại sao lúc y sống lại chưa từng ra tay, mà vẫn chờ cho đến khi y chết không?".

Bùi Hồng Linh kinh ngạc, chuyện đó thì nàng chưa từng nghĩ tới. Nàng không phải là người trong giang hồ, nên cũng không biết chuyện thường tình của giang hồ. Chỉ nghe nàng lẩm bẩm "Có lẽ rốt lại họ vẫn sợ vong phu là mệnh quan của triều đình chăng".

Dư lão nhân bất giác bật cười, ho hai tiếng rồi nói "Ha ha, cái đó, không phải đâu. Họ trong triều đình gốc rễ cũng cứng huống hồ Tiêu Ngự sử trong triều rốt lại cũng không phải là đại quan. Tuy nói y một tay sáng lập ra Thanh Lưu xã, nổi tiếng đã lâu, nhưng rốt lại trong triều vẫn không giống con em nhà thế gia như anh cô. Y gốc rễ không sâu, trong triều ngoài những bạn bè trong sạch e cũng hoàn toàn không có người giúp đỡ có thế lực. Cô lấy Dũ Tranh đã bấy nhiêu năm, lại chưa từng thấy y bị ám sát gì sao?". Y coi Bùi Hồng Linh như hàng con cái, nên gọi thẳng tên người chồng đã mất của nàng là "Dũ Tranh", cũng tính là một loại tình cảm "thương nhà thương cả quâ". Bùi Hồng Linh ngẫm nghĩ một lúc "Chuyện đó ta lại chưa từng nghĩ tới". Sau đó nàng chợt đỏ mặt, có vẻ xấu hổ, dường như có chuyện gì không tiện nói ra. Thấy Dư lão nhân vẫn im lặng chờ nghe nàng nói, Bùi Hồng Linh ngân ngừ một lúc mới nói "Ta chỉ biết năm năm trước cũng không phải

không có người muốn hạ thủ. Nghe nói mấy người ấy cũng kể là có tiếng tăm ở Lâm Chàng gần Trường An, dường như gọi là Lâm Chàng ngũ thủ. Nhưng về sau dường như họ bị một... cô gái ngăn cản, cô gái ấy dường như cũng rất nổi tiếng trên giang hồ, cô ta đối với... Dū Tranh dường như trước nay rất... quan tâm, là một người... tri kỷ mà Dū Tranh quen biết lúc làm quan ở Lâm Chàng. Cô ta từng lưu dao lại tỏ ý cảnh tỉnh, về sau dường như chính là cô ta ra tay thu xếp chuyện ấy. Dū Tranh không giấu ta, nhưng... ta cũng không hỏi kỹ". Nàng và Tiêu Dū Tranh vốn vẫn kính nhau như khách, hai người đều biết đôi bên là chỗ dựa của mình suốt đời, nhưng gặp phải chuyện lôi thôi về tình cảm thì vốn vẫn biết được là thoi. Dư lão nhân thấu hiểu chuyện đời, đương nhiên nghe xong là đoán được đại khái sự tình bên trong, bèn cũng không nói tới chỗ lôi thôi kia, hững hờ nói "Người cô nói chắc là Yểu Nương Trinh Phi chứ gì? Cô ta tuy không kém, nhưng với công phu và danh tiếng của cô ta thì cũng không tới mức khiến Đông Mật phải sợ sệt như thế. Còn nhớ cô từng nói qua với ta là trước khi vong phu của cô qua đời từng bảo cô đưa con về nhà cũ của y ở Chu Khái, còn nói tới hai chữ Tiêu môn với cô - nói chỉ cần tới được chỗ ấy, chỉ cần tìm được một người, thì cho dù chuyện lớn bằng trời cũng có một thanh kiếm của y gánh vác phải không?".

Bùi Hồng Linh gật gật đầu, lúc ấy Dū Tranh nói nàng cũng không để ý lắm, về sau chính mắt nhìn thấy gió to mưa lớn trên giang hồ mới sực nhớ tới câu ấy của Dū Tranh - cái gì mà "Cho dù chuyện lớn bằng trời cũng có một thanh kiếm của y gánh vác"? - Nếu quả thật thanh kiếm của y gánh vác được, thì đó sẽ là một người như thế nào? Một thanh trường kiếm ấy kinh thiên động địa tới mức nào? Tiêu Dū Tranh lại có một đoạn giao tình gởi gắm sự sống chết thế nào? Nàng kinh ngạc, ngân ngừ nói "Không sai. Dư bá, người biết người y nói là ai không?".

Dư lão nhân trên mặt chợt hiện ra dáng vẻ nhu hâm mộ, như

kính ngưỡng, chỉ thấy y ngược mắt lên, nhìn lên nóc nhà, nói "Ta cũng là đoán thôi, nếu ta đoán không sai, người ấy phải là y".

"Ai?". Dư lão nhân đột nhiên đứng bật lên, đạp xuống đất thành tiếng, nói "Tiêu Kiêu!". Bùi Hồng Linh kinh ngạc "Tiêu Kiêu?".

Dư lão nhân chợt búng búng mớ thuốc lá còn sót trong cái ống điếu trên tay, cao giọng nói "Trường Thanh một kiém trong tay năm, Thiên hạ còn ai tiêu sái hơn? - Ha ha, Dư Mạnh ta nhất sinh không quen khen ngợi người khác. Nhưng nếu quả thật người mà vong phu của cô nói đúng là y, thì y không làm được còn có ai làm được chứ? Chuyện lớn bằng trời y cũng sẽ gánh vác thay cô".

Trong nhà bếp còn có mùi hẹ xào trứng mới rồi Bùi Hồng Linh làm, đó là mùi bình thường ở nhà quê. Dư lão nhân ngửi thấy mùi ấy, trong lòng không khỏi cảm động: Bùi Hồng Linh trong lúc chồng chết con lạc như thế vẫn quan tâm tới khẩu vị của một lão già như mình, ý nghĩ dừng lại, sau đó mới không bị mùi thơm ấy giữ chặt, lại bay tới cõi giang hồ gó vỏ kiếm hát lớn. "Thật ra tuy ta ẩn cư ở Lâm Chàng già nua chờ chết, nhưng thân giữa giang hồ, sự tình trong bấy nhiêu năm ta cũng lưu ý một hai phần - kể cả lời đồn trong triều đình, xung đột trên giang hồ. Tuy ta không thông minh, nhưng những đại sự hạng nhất cũng ít khi không ghi nhớ. Cô có biết lúc ấy vì sao ta nhận món tiêu của cô không? - Vốn là món làm ăn năm nay ta đã làm xong rồi". Bùi Hồng Linh im lặng.

Chỉ nghe Dư lão nhân nói "Bởi vì - một nửa nguyên nhân đầu tiên là - cô là vợ góa của Tiêu Ngự sử. Tiêu Dũ Tranh cứng rắn đứng trên đồi, ta tuy thân ở giang hồ nhưng trước nay vẫn kính trọng ngưỡng mộ. Nhưng ngoài sự kính trọng ngưỡng mộ, trước nay ta cũng bàng hoàng cảm khái: với ngạo khí của y, với sự can đảm không hề sợ sệt của y, với việc y nhiều lần động chạm tới kẻ có quyền thế, lại còn quyết tâm đổi đầu với Đông Mật hung hán

nhất, bí mật nhất trên giang hồ, thì y dựa vào cái gì mà vẫn sống khỏe mạnh chưa bị ám toán?".

Dư Mānh rít sâu một hơi thuốc lá "Về sau ta nghe được một tin đồn, mới đoán được đại khái bí mật bên trong. Dū Tranh y dường như có quan hệ rất lớn với Tiêu môn ở Chu Khái. Cô ở trong phòng kín lâu ngày, có thể không biết, chứ với việc vong phu của cô làm, thì không phải trước nay hoàn toàn không có gì nguy hiểm đâu. Người Đông Mật tính toán trừ khử y chỉ e không phải chỉ một lần. Nhưng theo lời đồn trên giang hồ, có một người trong Tiêu môn đã ra tay. Y ra tay không phải chia vào ai khác, mà gọi thẳng Vũ si Tất Hà Đam của Đông Mật. Kết quả trận đánh ấy không có ai biết. Nhưng theo lời đồn thì y giao hẹn với Đông Mật, chỉ cần y còn đó thì Tiêu Ngự sử còn sống ngày nào Đông Mật cũng phải để y được yên ổn ngày ấy. Y không động tới chuyện của Đông Mật, Đông Mật cũng không được động vào một sợi lông của vong phu cô. Sau đó Đông Mật mấy lần bị Tiêu Ngự sử dâng sớ đè nén, nhưng vẫn ẩn nhẫn không phát tác, nguyên do bên trong chính là như thế".

Bùi Hồng Linh trong lòng ngạc nhiên, không ngờ rằng té ra còn có đoạn ẩn tình ấy. Chỉ nghe nàng ngần ngừ nói "Người ấy tài năng to lớn tới mức nào?".

Chỉ nghe Dư lão nhân cười ha hả nói "Cô cho rằng Đông Mật sẽ tình nguyện như thế à? Chín năm trước Tiêu Ngự sử dâng sớ nói Mā phi ở Quan Hữu hoành hành không úy kỵ gì, xin sai người giỏi dùng quân đem tinh binh thảo phạt, sau đó Phiêu kỵ tướng quân Ngụy Hoắc suất lãnh Tham quân Trần Khử Bệnh cùng đi tiễu phạt, sau đó quả nhiên Quan Hữu yên tĩnh. Nhưng cô biết không, y làm như thế là đặc tội rất lớn với một đám hào trưởng ở Quan Hữu. Người khác không nói, chứ phái Mā thượng kiêm nổi tiếng "Kỳ Liên thiết ky, tung hoành không úy kỵ" ở Kỳ Liên đã phát thẻ phải lấy đầu tướng công của cô. Nhưng mà, ha ha, ha ha ... ". Y

chợt nhướng mày "Lúc ấy ta cũng nghe được phong thanh, tuy món nợ trên người chưa trả xong, không tiện ra mặt, nhưng cũng nhịn không nổi định ra tay chống cự một phen thay cho vị Ngự sử thanh liêm khó có trong triều. Vì chuyện ấy ta còn đặc biệt hẹn với ông bạn già Lỗ Cuồng Âm. Nhưng đối phó với phái Mã thương kiém nổi tiếng ở Tái Bắc thì ta hoàn toàn không tự tin, cũng như Bọ ngựa chống xe, làm được hết sức mình thì làm thôi. Họ nổi tiếng là "Lúc tới ba mươi sáu, Khi về chục tám đôi", tung hoành ở biên tái, trước nay không hề thất thủ, Dư Quả Lão ta tuy không dám tự coi thường mình, nhưng cũng biết không dễ dự vào - chỉ e liều cái mạng già này cũng không ích gì cho việc. Không ngờ không chờ ta ra tay, Lỗ Cuồng Âm đã nghe ngóng được tin tức đưa về, nói ba mươi sáu thiết kỵ phái Kỳ Liên chỉ trong một đêm đã bị người ta giết sạch trong đại trại tại suối sâu ở động Mộc Tu núi Kỳ Liên - cô có thể tưởng tượng ra kiém khí tung hoành trên thanh kiếm ấy".

"Lúc tới ba mươi sáu, Khi về chục tám đôi. Trường Thanh môt kiém tới, Quan ải tuyết tan hơi".

"Chuyện ấy vừa xảy ra, thì có bốn câu ấy lưu truyền trên giang hồ. Ha ha, có một chuyện như thế, cô nghĩ xem, Đông Mật cho dù nhiều lần bắt mãn cũng làm sao còn dám khinh dị phát tác?". Y một phen trò chuyện đường đường hoàng hoàng, tuy chỉ lơ tho vài câu nhưng hiện ra hết dáng vẻ khích động. Bùi Hồng Linh nghe bất giác cũng cảm thấy huyết mạch căng lên. Chỉ nghe Du lão nhân nói tiếp "Cho nên ta đoán trong mấy hôm nay tuy Đông Mật hơi ra vẻ yên tĩnh nhưng cũng là đang chuẩn bị. Lần này họ tính toán tuyệt nhiên quyết không khinh dị để *Can đảm lực* rơi vào tay người khác, cho nên kế hoạch nhất định cực kỳ chu đáo tỉ mỉ. Trước mắt càng kéo dài thì càng có lợi cho chúng ta hơn đối với họ. Họ còn chưa nghĩ được cách thu xếp với người của Tiêu môn kia, nhưng may là lúc đầu họ chỉ là ưng thuận về việc an nguy của vong phu của cô. Nhưng nghĩ lại nhất định họ vẫn không muốn Tiêu Kiêu

biết được chuyện này. Nếu không, với một thanh kiếm tuy ở ẩn ngoài đời nhưng không giảm đi sự kiêu dũng của Tiêu Kiêu, một sờm ra tay,ắt cũng gây rắc rối rất lớn cho Đông Mật. Nhưng chỉ cần Đông Mật ra tay lần nữa thì chí e không dễ đối phó như mấy lần trước đâu, họ là muốn kết thúc chuyện này trước khi Tiêu Kiêu nghe được. Cho nên hai hôm nay ta ra sức đánh lạc hướng tai mắt của họ, cô có thể tránh vào Bùi phủ ở Nam Xương thì ta cũng đáp ứng cô quay lại tìm Tiểu Trĩ. Nhưng cho dù cô được anh cô che chở, cũng ngàn vạn lần không nên khinh dị sơ suất".

"Bởi vì, lần này Đông Mật dốc toàn lực truy sát mẹ con cô, nghĩ chắc họ đã nắm chắc rằng vật trong tay các ngươi dính líu tới việc sống chết của họ". Y ho một tiếng "Vả lại... ". Lời lẽ của ông già trước nay rất quả quyết này chợt thoảng vẻ ngân ngừ "Hồng Linh, ta biết nỗi khổ trong lòng cô, chồng chết con lạc - cho dù quả thật Tiểu Trĩ có chuyện gì cô cũng nhất định không được... không được nảy ra ý niệm coi thường sự sống". Y dặn xong câu ấy dường như mới yên lòng, hai mắt ướn ướt nhìn Bùi Hồng Linh, chờ đợi một lời hứa của nàng.

Bùi Hồng Linh nhắm mắt lại, suốt nửa buổi không nói gì. Chết à? Chết vốn là chuyện đơn giản nhất trong thiên hạ mà. Sau cùng nàng dùng ngón tay vuốt khẽ lên quyển sách bọc da dê "Ta sẽ không làm thế đâu".

"Ta còn có nó". Nàng nhẹ nhàng phui phui quyển sách bọc da dê, "Tuy ta là một cô gái chưa biết có giúp ích gì được cho đời không, nhưng đây là việc Dũ Tranh ký thác lúc còn sống, chỉ cần việc này chưa kết thúc thì ta không làm như đám người ngu dốt, lấy cái chết để trốn tránh một cách vô trách nhiệm đâu".

Chương 3.

11
Mèo

dàn bà

cưới lừa

Dưới cái nón trúc là một
tấm the móng buông
xuống vành nón kéo xuống rất thấp,
đến nỗi khiến người ta không nhìn
thấy cả đôi mắt dưới vành nón.

Tấm the móng dưới vành nón
trúc buông xuống quá cầm - kiểu
trang sức này vốn vẫn là lối ăn mặc
bình thường của phụ nữ hơn mươi
năm trước, nhưng đến hiện nay ít
khi còn thấy nữa.

Người đàn bà ấy cưới một con
lừa đen, con lừa thấp nhỏ, yên của
nàng vốn là loại yên ngồi một bên,
nên người cưới cũng ngồi nghiêng.
Hai chân của nàng lại buông xuống
bên hông phải con lừa - nàng cưới
lừa quay mặt qua bên phải.

Thuận tay trái - Bùi Hồng Linh

bất giác kinh ngạc nghĩ thầm. Nàng là vì trang phục của người đàn bà kia mới chú ý tới nàng ta. Chỉ thấy người đàn bà ấy tư thế rất tha thoát, theo với bước chân con lừa trên yên lắc lư nhẹ nhè, nhưng lại có một phong vận riêng.

***

Lúc ấy sắc trời đã gần giờ Mùi, trời tháng bảy nóng như lửa đốt, mặt trời gây họa cho mặt đất sau khi thiêu đốt từ trưa đến chiều mới hoi lộ vẻ mệt mỏi. Bùi Hồng Linh đang ngồi dưới một mái rạp bán trà dưới chân thành Nam Xương.

Nàng ngồi đó đã lâu. Giữa trưa hôm nay, nàng chia tay Dư lão nhân ở đó. Tình thế thành Nam Xương quá nhiên yên tĩnh, chỉ nhìn vào khuôn mặt của người dân thường ngoài tường thành, trong quán trà là có thể nhận ra. Thiên hạ hiện nay, có thể nói là khắp nơi cuồn cuộn, nhưng khu vực Nam Xương này, lại là một vùng đất phúc hiếm có.

Dư lão nhân lúc ấy ngồi trong quán trà ngẩn ngơ rất lâu - y muốn xác định có nguy hiểm hay không mới tiện đi, chỉ nghe y lẩm bẩm dùng giọng nói chỉ có một mình Bùi Hồng Linh nghe thấy, nói "Bùi Cư quả nhiên là một nhân tài".

Sau đó y ngẩn ngơ nói "Hồng Linh, cô có cảm thấy từ khi chúng ta bước vào Giang Tây, con đường này có thể nói là gần như băng phẳng không?".

Dư lão nhân vừa nói chuyện vừa đưa mắt nhìn quanh "Vả lại còn rất yên tĩnh, những người trước nay theo vết chúng ta tựa hồ đều không thấy. Chẳng trách gì Lô lão đâu cứ nói chỉ cần vào tới Giang Tây, e có thể được yên ổn - thế lực của Diệp Tịch vương Pháp Tướng vẫn chưa triển khai tới đây. Ta trước nay vẫn cho rằng y nói suông, không ngờ lệnh huynh quả thật lại có năng lực như thế, lại có thể khiến Đông Mật cũng phải thúc thủ".

Bùi Hồng Linh cười khẽ một tiếng, trong lòng nàng nhất thời bất giác nghĩ tới Tam ca của nàng - trong hàng anh em, Bùi Cư bày vai thứ ba, nên Bùi Thượng thư tuy chỉ có một trai một gái nhưng trước nay Bùi Hồng Linh vẫn gọi y là Tam ca.

Chi nghe Dư lão nhân nói "Hồng Linh, có vài chuyện trước đây ta không nói với cô, nhưng hiện tại chỉ còn một mình cô, không thể không cho cô biết một số chuyện thường tình trên giang hồ, để tiện cho cô về sau lúc gặp nguy hiểm thì dễ bắt đầu từ đó để phán đoán".

"Thế lực của Đông Mật bộc lộ ra bên ngoài trước nay chia làm ba nhóm, ngoài Tất Hà Đam chủ trì Giáo nghĩa trong giáo phái của họ, ba nhóm thế lực này đều có thể nói là kinh thiên động địa. Trong đó một nhóm nhất định cô đã biết, chính là Đỗ Bất Thiên can thiệp vào triều chính, khiến các đại lão trong triều hiện nay cũng không thể không sợ sệt. Y trước nay rất ít nhúng tay vào chuyện giang hồ, thế lực cũng chỉ giới hạn trong phạm vi chính cục triều đình, y cũng chính là kẻ thù sống chết của vong phu Tiêu Dũ Tranh của cô lúc còn sống. Họ vì đại sự thiêng hạ, tranh đấu với nhau trong triều e đã không phải chỉ mười năm".

Dư Quả Lão bần thần một lúc, câu nói dừng lại, nhớ lại bấy nhiêu tình tiết tranh đấu trong triều đình, y cũng không thể biết hết.

"Nhưng kẻ truy sát trong bấy nhiêu ngày hoành toàn không phải là y, trên đường tới đây, cô nhiều lần gặp nguy hiểm, nhưng bất kể là Ngũ sinh sát và Cung Hải lúc đâu hay Thư hùng sát thủ dựa lưng bay và Trương Lạc Ca về sau, cho tới đám người Ôn Gia ban các ngươi gặp ở bến đò Đà Lạc, đó đều là thủ hạ của Diệt Tịch vương Pháp Tướng chủ quản việc thi phi giang hồ, lấy việc giết kẻ khác mình làm trách nhiệm trong Đông Mật. Hiện tại chúng ta đã vào tới Giang Tây, trước nay đường như dưới trướng Pháp Tướng có một quy củ, đó là không sinh sự trong đất Giang Tây, nên chúng ta trên đường tới đây tính ra tạm được yên ổn".

Y ngược mắt lên "Nhưng họ còn có nhóm thế lực thứ ba, nhóm thế lực thứ ba ngoài Đỗ Bất Thiên và Diệt Tịch vương. Nhóm thế lực này chỉ e thiên hạ hiện nay ít người biết tới, những người biết tới chỉ e cũng đều là đại viên mập phuơng, đại quan trong triều và kỳ lão giang hồ. Nhưng cũng chính là vì y, khiến người trong thiên hạ - phàm người biết y, một khi nghĩ tới đều không khỏi tim đập chân run, lập tức biến sắc".

Nói xong Dư Quả Lão thần sắc trên mặt chợt trở thành nghiêm trang "Mà thực sự khiến cho vong phu của cô ghét Đông Mật như kẻ thù, cảm thấy như căn bệnh nếu nuôι sē để lo về sau, ngày sau át sē tạo ra cục diện không thể thu thập, thì nghĩ lại cũng chính là nhóm thế lực này. Hiện nay họ đã xâm nhập vào quân đội, cùng nắm giữ binh quyền trong thiên hạ - không ít yếu nhân bộ Binh, tướng sĩ các trấn đã rơi vào khuôn của họ. Người ấy thống lãnh thế lực trong quân đội giảng mặc khắp thiên hạ của Đông Mật, về sự hung hân dữ tợn thì trên đời khó thấy, công lực một thân thì không chỉ vượt xa ta".

"Chỉ e phóng mắt ra khắp thiên hạ, cũng ít có người bằng được. Y chính là...".

"Vạn Xa Thừa".

Dư lão nhân ngược mắt lên "Là Vạn Xa Thừa mà người ta gọi là Ngàn ngựa tung hoành muôn xe ruồi".

Với hào khí lúc tuổi già của y mà khi nhắc tới người ấy vẫn không khỏi hơi ló vẻ chán nản "Trước mắt, cũng chính là y, theo lời Lỗ lão nhi, cũng đang dòm ngó Giang Tây".

Dư Quả Lão thở dài nói "Chỉ e y hiện cũng chính là đại địch làm ca ca cô nhức đầu nhất. Trước mắt, nếu cô tới Bùi phủ, cái đầu tiên gấp phải chỉ e chính là cái nạn đê ấy. Cho nên ta phải nói rõ cho cô biết - nếu quả thật cô bị bức bách phải đối diện với y, thì Hồng Linh, cô tuyệt đối không được sơ suất".

***

Bùi Hồng Linh trong đầu còn đang nhớ lại lời Dư lão nhân nói về đại sự thiên hạ, thì mắt lại nhìn thấy người đàn bà cưỡi lừa kia tựa hồ đã mồi chân, tay trái kéo cương một cái, thúc con lừa chạy vào gian rạp quán trà.

Nàng một người một lừa vừa tới cửa rạp, tay trái kéo một cái, thân hình nhẹ nhàng trượt xuống, đã rời khỏi yên. Chỉ thấy nàng đưa hai mắt quét qua phía trong rạp một lượt, chọn một chỗ ngồi dựa vào cửa, lên tiếng gọi "Tiểu nhị, mang một bát trà mát lớn lên đây".

Nàng vừa ngồi xuống ở đó, người chung quanh cũng vừa khéo nhìn kỹ nàng. Chỉ thấy nàng toàn thân chỉ lộ ra bàn tay trái, bàn tay ấy mới rồi nắm dây cương, nhô nhán mịn màng. Lúc ấy thấy tiểu nhị bưng trà lên, nàng đưa tay lên cởi cái móc tấm the trên cái nón trúc.

Tấm the vừa buông xuống thì lộ ra khuôn mặt rất bình thường của nàng, gương mặt nàng tuy cũng trắng trẻo nhưng so với thân thể thì lại kém xa.

Những đàn ông già trẻ trong quán vốn có không ít người nhìn chằm chằm vào nàng, lúc ấy vừa nhìn thấy, trên mặt không kìm được lộ ra vẻ thất vọng, thu hồi ánh mắt, đều lo việc của mình.

Bùi Hồng Linh lúc ấy đang ngồi ở một góc rất khuất - Dư lão nhân, để tránh nàng bị người ta để ý, đã dùng thuật dịch dung hóa trang cho nàng, nên nhìn tới chỉ thấy có bộ mặt vàng vọt, mà mắt tán loạn, đã mất đi tám phần dung mạo ngày thường của nàng.

Dư lão nhân lúc ấy đã rời đi, chỉ còn một mình Bùi Hồng Linh.

Một người trong quán lúc ấy đã thu lại ánh mắt tiếp tục nói chuyện, y hả giọng thì thào "Chúng ta nói tới đâu rồi? Đúng rồi, các vị đã từng nghe nói vị nhị công tử Hoa Dung của Hoa gia Ưng Đàm lần này quả thật bị bắt trói rồi".

Giọng nói của y theo lẽ cũng không thấp, người cả quán nếu lắng tai đều có thể nghe thấy, nhưng trong giọng nói của y lại có một ý vị eo éo thì thầm, đó là thái độ xa cách của nhân dân khi nói tới cường quyền, nhịn không được phải có thái độ xa cách vừa kính vừa sợ, khiến Bùi Hồng Linh bên cạnh nghe thấy bất giác có ý cảm khái về từ "dân đen".

Chỗ bàn y có mấy người cùng ngồi, đều giống bọn cướp phu bình thường. Bên cạnh có một người hỏi "Đúng là bị bắt à?".

Một người khác vỗ đùi nói "Thế thì hay rồi, y cậy uy phong của bà nội, từ lúc bắt đầu lớn lên thành người, trong bấy nhiêu năm đã gây ra không biết bao nhiêu chuyện xấu xa trong địa giới Giang Tây chúng ta! Chuyện gian dâm đã phạm bao nhiêu lần rồi! Dân Giang Tây chúng ta chỉ muốn đánh đổ y, nhưng không cẩn thận là phải chịu bao nhiêu tai họa do y gây ra! Nhưng lần này y làm gì thế? Là ai ngang ngạnh như thế, không đếm xỉa gì tới thể diện, thể lực của Hoa gia Ưng Đàm nhà y, ra tay bắt y?".

Mấy người ấy chắc là cướp phu đi xa vừa về tới Nam Xương. Người đầu tiên lên tiếng thấy họ vẫn không biết sự tình bên trong, bắt giặc có vẻ đặc ý, khẽ dần giọng nói lúc bình thời vốn to của y "Chuyện lần này y phạm lớn lắm! Thằng tiểu tử ấy tính tình phong lưu, lại cậy có tiền có thể, ngày thường không phải đã vùi dập bao nhiêu cô nương rồi sao? Toàn nhờ vào thể diện của nhà y, ở ngoài tuy cũng có tin đồn, nhưng dựa vào tiền bạc thế lực là thu xếp xong, trước nay không hề để lại chút chứng cứ nào. Nhưng lần này y gây chuyện quá lớn. Các người nói y có phải là cơm không muốn ăn lại muốn ăn cút không? Người nào mà không xâm phạm được, chỉ cần là dân đen bình thường thì ai dám đối đầu với nhà y? Nhưng lần này lại phạm vào gia quyến của quan quân. Là trong tháng trước lúc y đi ngang Tâm Dương, thấy một đại tá khoảng ba mươi tuổi, chẳng qua cũng chỉ hơi xinh đẹp, thằng tiểu tử ấy không biết thế nào lại nổi hứng Bá vương giường cung săn tới bức hiếp, người

dàn bà ấy cũng rất cương liệt, bị y cưỡng hiếp, sau khi việc xong, nhục nhã không chịu nổi treo cổ tự tử. Chồng chị ta vì chuyện ấy vô cùng nhục nhã tức giận, cũng muốn treo cổ tự tử chết theo. Nếu lần này y phạm tội chõ khác thì cũng thôi, nhưng y lại phạm tội ở Tâm Dương. Các ngươi thử nghĩ xem ai đóng trong thành Tâm Dương?".

Người bên cạnh chắc cũng không hiểu biết tình hình ở một dài Tâm Dương bằng y, bị y kể chuyện cao hứng, bất giác đồng thanh hỏi "Là ai?".

Một người khác nói "Biểu muội của ta lấy chồng ở Tâm Dương, nghe nói Thái thú ở đó tên Trương Tuân, là một lão quan phù nề, nghe nói y cũng tối tăm thì phải, chứ không nghe nói có chõ nào lợi hại".

Người lên tiếng lại đập bàn một cái "Ngươi không biết gì cả! - Là Đoàn luyện sứ Cửu Giang Trần Khử Bệnh! Các vị có thể đều còn chưa biết tên y, con người y trước nay rất kín đáo, nhưng theo tin tức ta nghe được từ Hồ Tam canh cổng ở nha môn Đốc phủ Nam Xương thì người chủ nơi ấy chính là...".

Y giơ ngón tay cái lên quá đầu "Bùi đại nhân của chúng ta trong cả vùng Lưỡng Giang này chỉ kính trọng có một viên quan ấy. Người nói Bùi đại nhân của chúng ta cũng kính trọng thì tới mức nào? Nghe nói viên Trần Đoàn luyện sứ ấy lúc bình thời nhìn như bệnh hoạn, dân đen nhìn thấy chỉ e cũng còn có thể khinh khi, y bình thời đối xử với người ta cũng có thể gọi là một người có hòa khí, ngay bọn bán rau tới nhà y cũng dám cân thiếu một hai lượng, nhưng ai mà biết y mới đúng là một con cọp không trừ không bớt!".

"Ngươi đừng thấy y hiện làm quan nhỏ, trước khi y bị biếm chức đã từng là yếu viên đứng đầu trong bộ Bin, làm quan tới chức Thị lang. Năm ấy bọn Mã phi ở Quan ngoại lộng hành, cũng là y theo lời mời của Đại tướng quân Ngụy Hoắc cùng đi thảo phạt,

đưa ra diệu kế, cả phái Mā thương kiếm ở núi Kỳ Liên, Mā phi lớn lớn nhỏ nhỏ đều bị y người nào chiêu hàng được thì chiêu hàng, người nào tháo phạt được thì tháo phạt, không phải đều đã bị tiêu diệt cả rồi sao? Cũng phải, loại người tốt như thế bình thời không làm khó dân đen chúng ta, lại giữ chức quan nhỏ như thế, ai mà biết y được? Thẳng tiểu tử Hoa Dung kia phạm tội vẫn hoàn toàn không dè phòng, dắt theo mươi mấy cao thủ nhà Hoa gia của y cứ thế nghênh ngang đi trên đường, Trần Khử Bệnh phái mấy mươi binh sĩ thủ hạ và Cổ Minh phó thủ của y ra tay một cái bắt hết tất cả. Hoa gia cũng không phải không có cao thủ, nhưng Cổ Minh vừa ra tay, thì đã bị bắt hết. Cổ Minh kia cũng không phải là ai khác, y chính là người Giang Tây chúng ta, các ngươi còn nhớ có một năm thi võ cử, người đứng đầu là người Giang Tây chúng ta, nếu không phải vì đau bụng một chút thì đã đoạt được ngôi Thám hoa trong kỳ đại tỷ ở triều đình rồi không? Chính là y đấy! Trần Khử Bệnh kia cũng quả thật lợi hại, không kể gì tới nhân tình, Hoa gia Ung Đàm, Thương gia Đặc Dương, người hai họ ấy sau khi xảy ra chuyện nhờ người tới cầu tình với y, nhưng y cứ giam lại, cuối tháng trước giải Hoa Dung tới thẳng Nam Xương giao cho Bùi đại nhân phát lạc, nghe nói hiện tại còn bị giam trong nha môn Đề hình. Hoa gia nghe nói cũng đã dùng đủ tình nghĩa ra mặt, muốn bức bách Bùi đại nhân thả người. Bùi đại nhân trước nay không hề ưng thuận, lại vì việc ấy, nên nha môn Đề hình hiện tại phòng bị rất nghiêm ngặt, bọn Hô Tam người nào cũng như dây cung đang kéo căng, cả Bùi phủ cũng phái cao thủ tới coi ngục. Nghe nói hiện tại người Hoa gia Ung Đàm đang rất căng thẳng với Bùi đại nhân, cũng không biết rốt lại sẽ thu xếp chuyện này ra sao".

***

Người bên cạnh nghe y kể xong đoạn thi phi ấy, bất giác ai

cũng vỗ tay, nghĩ chắc Hoa Dung kia ở Giang Tây gây sự cung quá thật không phải chỉ như lời đồn, mà là kẻ mọi người đều căm hận.

Bùi Hồng Linh ở bên cạnh vô ý nghe được, thoảng ngẫm nghĩ, bất giác hơi biến sắc, cái nàng nhớ lại lúc ấy là lời Dư Quả Lão mới nói qua loa với nàng về thế cục Giang Tây:

"Đông Mật trước nay chưa thể xâm nhập vào Giang Tây, chỉ e còn không chỉ vì chính trị quang minh của anh cô, họ sợ ở Giang Tây vẫn còn có người. Đó chính là Hoa gia Ưng Đàm. Trong Hoa gia vốn có hai họ, một họ Hoa, một họ Thương, người họ Thương là đích hệ của Ưng Trào môn nổi tiếng giang hồ. Họ nhiều đời sống ở Đặc Dương, từng gặp nạn lớn, là người Hoa gia ra tay hóa giải mới tránh khỏi tai họa diệt môn, vì cảm ân đức của Hoa gia nên đầu thân vào nhà Hoa gia làm thế bộc vĩnh viễn. Hoa gia tiền nhiều thế mạnh, vươn tay làm ra khỏi cả địa giới Giang Tây, cho dù là ở Hải Nam Tái Bắc cũng có phân hiệu của họ, trong giang hồ cũng rất có nhân duyên, hai nhà của họ trên giang hồ cũng được người ta gọi là "Bình sinh Tái Bắc Giang Nam, Đâu về Hoa phát Thương nhan". Họ và anh cô chắc có ngầm ngầm ước hẹn, có họ và lệnh huynh một làm quan, một làm dân, hình thành thế ý giác, một vùng Giang Tây có thể nói hắt nước cũng không lọt vào được. Cho nên trong bấy nhiêu năm thế lực của Đông Mật tuy như gió dậy nước lên nhưng vẫn chưa dám làm bùa xâm nhập vào Giang Tây".

Bùi Hồng Linh nhớ tới đó, trong lòng bất giác hơi phiền muộn: nếu đúng như thế, Hoa gia Ưng Đàm vì việc Hoa Dung đã sinh hiềm khích với huynh trưởng thì Đông Mật trước nay dòm ngoè bên cạnh không chồ hở nào không vào, lần này không phải đã có cơ hội có thể lợi dụng sao?

Trần Khử Bệnh - kẻ đó nàng nghĩ tới cái tên ấy, sao lại quen thuộc như thế? Đó là chuyện nhiều năm về trước sao? Lúc nàng còn là trẻ con kết bím thì đứa bạn trai cùng chơi đùa không phải cũng tên A Bệnh sao? Nàng từng chính mắt nhìn thấy y rủ hai bím

tóc, khuôn mặt đầy vẻ bệnh hoạn, mỗi khi đến cuối mùa thu đầu mùa đông thì y không khỏe, cứ động tới là chảy nước mũi.

Vừa nghĩ tới đó, Bùi Hồng Linh trong lòng thoáng nảy ý ôn nhu - thời gian quả thật trôi đi quá nhanh, Trần Khử Bệnh kia có phải là A Bệnh mình quen lúc nhỏ không? Y xuất thân là thế gia trong quân lữ, ông cha nhiều lần lập công làm quan tới chức Thiên hộ. Chính mình lúc nhỏ cũng từng chế nhạo y là uống cho cha y thân làm tướng quân, lại có một đứa con động tới là chảy nước mũi như y.

Chẳng lẽ - hiện tại y cũng đang giữ chức ở Giang Tây? Mà lại có phong cốt ngạo nghẽ như thế?

Bùi Hồng Linh chợt nhíu mày, nhưng tại sao y lại bắt Hoa Dung? Có chỗ hở này, nếu Hoa gia Ưng Đàm quả nhiên có thể lực to lớn như Dư lão nhân nói, một sorm họ mà trở mặt với ca ca thì Đông Mật há lại ngồi yên bở qua cơ hội tốt? Mà một sorm Đông Mật ra tay, hợp mưu với Hoa gia lấn vào Giang Tây, thì một vùng nhân gian phúc địa khó mà có được này chỉ e cũng phải chao đảo trong gió mưa thời loạn.

***

Nàng trong đâu đang xoay chuyển ý nghĩ, chợt nghe bên kia có mấy người đập bàn, trong đó một người già kêu lên "Thần châu không nhật nguyệt, Nam Xương có trời xanh!".

Bùi Hồng Linh, vì y la lên, trong lòng đột nhiên không kìm được dâng lên một nỗi cảm khái xen lẫn lo sợ - những người dân này, những người dân này còn khát vọng một bầu trời xanh như thế. Nhưng bản thân nàng - nàng từ nhỏ sinh ra trong nhà đại tộc, lớn lên lấy Dũ Tranh, thì biết cái thế giới này thật ra rất thực tế. Phía sau những biểu hiện chính trị có phần quang minh kia thi không biết đã có bao nhiêu người chấp chính khổ não phiền hận,

có bao nhiêu sự mặc cả trao đổi thỏa hiệp với đủ loại thế lực. Đây là những người dân, chỉ sợ họ không nghĩ tới, phía sau cục diện quang minh khó có này vẫn là đâu mối phức tạp và màn đêm hắc ám. Họ có biết rằng có thể chính vì họ tán thành quyền lợi chính đáng của một sinh mạng, một người có thể quyết định chém Hoa Dung để thỏa lòng nhân dân, nhưng cái đổi được có thể là toàn bộ cục diện Giang Tây sẽ một sớm thay đổi, gió xô mưa dập không?

Nhưng người ấy thì làm sao lại không giết cho được?

Bởi vì nó có quan hệ tới quyền lợi chính đáng của người bị khinh khi hà hiếp đã chết.

Bùi Hồng Linh quay đầu qua, thấy người đàn bà cưỡi lừa lúc ấy cũng đang đưa mắt nhìn qua mấy người cước phu đang trò chuyện. Ý vị trong ánh mắt của nàng không biết vì sao khiến Bùi Hồng Linh cảm thấy tựa hồ ý nghĩ trong đầu nàng cũng ăn khớp với ý nghĩ của mình.

Ánh mắt của người đàn bà ấy nhìn thấy giống như nhu hòa, nhưng phía sau phần nhu hòa lại ẩn chứa một sự lo lắng sâu xa, cũng như Bùi Hồng Linh, tựa hồ cùng là một nỗi cay đắng lo đời thương người, cũng cùng là sự thấu hiểu một phần nội tình thế đạo mà người sống trong thời loạn như họ thà không có còn hơn.

Chương 4.

Chương

Hoa

Bùi Hồng Linh đang cúi
đầu trầm tư, chợt phát
giác ra mấy người cước phu mới rồi
trò chuyện vô cùng hứng thú đột
nhiên im bặt. Nàng ngẩng đầu lên,
chỉ thấy một người trong bọn họ
ngâm đưa chân đá đá người đồng
bạn đang say xưa nói. Người bị đá
ngạc nhiên, còn muốn quay lại hỏi
đồng bạn tại sao lại đá y, thì nghe
người đồng bạn hạ giọng nói "Có
người tới, nói giọng Ưng Đàm".

Người kia biến hẳn sắc mặt, vội
vàng cúi đầu uống trà.

Trong quán nhắt thời đều yên
tĩnh, Bùi Hồng Linh ngẩng đầu lên,
chỉ thấy phía ngoài rạp quả nhiên có
bốn người tiến vào. Bốn người này
trên mặt đầy vẻ phong trần.

Trong đó một người già dường như là đứng đầu, tóc bạc lốm đốm, trên mặt nhăn nheo, khoảng trên năm mươi tuổi, chân trần chỉ mang một đôi hài Bao nhí mang, ống quần xắn cao để lộ ra hai bắp chân, trên bắp chân gân xanh nổi rõ u u cục cục, khiến người ngoài vừa nhìn thấy đã có thể đọc được trong sự im lặng của y một vẻ anh phong hào khí xông pha giang hồ.

Bên cạnh ông già là một người trẻ khoảng hai mươi tuổi, thần sắc trên mặt còn có vẻ ngày thơ, chỉ thấy y bước chân huỳnh huỳnh, trong bước đi mang sự khỏe mạnh chỉ có ở một thiếu niên.

Nhưng bên phải ông già còn có hai người, đều là hán tử khoảng ba mươi tuổi. Hai người này ăn mặc rất khác nhau, trong đó người đi ở ngoài cùng thân phận kém hơn, thân hình to mập, phong thái cũng gần giống như ông già, vừa nhìn là thấy khí chất cứng cỏi thô莽. Người kia thì khác hẳn, quần áo tuy không sang trọng, nhưng rất có phong độ đại gia, thần thái trên mặt thấp thoáng sự tinh tế như thương nhân.

Hai hán tử ấy một người có hai bàn tay to như cái quạt, khiến người ta nhìn tới là phát hoảng, một người thì quần áo đắc thể, toàn thân tuy không thấy có chút nào lộ vẻ ngang tàng, nhưng eo lưng thắt nhỏ thấp thoáng có vật nhô lên, dường như mang một loại binh khí ngắn gì đó. Bốn người này đi như rồng bước như cọp, bước chân phát ra tiếng gió, đang đi vào quán trà nhỏ.

Bùi Hồng Linh vừa nhìn thấy trong lòng trước tiên nổi lên ba chữ: Người giang hồ!

Trong bấy nhiêu ngày những loại người nàng đã gặp chỉ e còn nhiêu hơn tất cả quãng đời trước kia, đại khái đã có thể nhận ra thái độ phong thế của người giang hồ luyện qua võ nghệ.

Nàng trong lòng hoảng sợ, ý nghĩ tiếp theo là: Đông Mật?

... Ảnh tượng về hai chữ ấy đến nay đã khắc trong đầu nàng sâu tới mức như thế, chỉ e đến hết đời cũng không quên được.

Nhưng kể đó nàng lại lắc đầu: có lẽ không phải, mới rồi có người nói họ nói giọng ở một dải Ung Đàm, lại khiến bấy nhiêu người phải sợ sệt như thế, có lẽ là người trong hai họ Hoa, Thương chăng?

***

Bốn người kia sắc mặt trầm trồ bước vào, tự chọn bàn ngồi xuống. May người bọn họ đều không nói chuyện, đó gọi là “Một người nhìn ra ngoài, cả bàn không ai uống”, huống hồ họ còn có bốn người, huống hồ lại còn nói giọng Ung Đàm, và lại ba người trong đó mặt mũi hung dữ. Lại hiêm mới rồi mọi người đều hoặc nói hoặc nghe chuyện của Hoa gia Ung Đàm, nên người nào trong lòng cũng hồi hộp sợ sệt.

Bùi Hồng Linh đang xoay chuyển ý nghĩ, không hề để ý, cứ đâu một lúc. Đến khi ngẩng đầu lên, thì phát giác ra đám người trong quán trà gần như đã bỏ đi sạch, ngoài người đàn bà mặt che tấm the mỏng chỉ còn có mình. Nàng trong lòng khổ não, đang không biết bốn người kia từ đâu tới, rốt lại có quan hệ gì với Đông Mật không, nhất thời bất giác dờ ra. Nàng cũng tính là đã trải qua mưa gió giang hồ, lúc ấy chỉ cần không khiến người ta để ý là hay - nhưng không biết rốt lại cứ im lặng ngồi đây bất động là hay, hay đứng lên bước ra sẽ khiến người ta không để ý tới hơn.

Nàng trong lòng đang bối rối, liếc qua một cái thì thấy người đàn bà cưỡi lừa lúc ấy đã uống xong bát trà lớn, tấm che mặt cũng không biết đã deo lên từ lúc nào. Bùi Hồng Linh thấy cô ta có vẻ như muốn lên đường, trong lòng bất giác nôn nóng: cô ta đi như thế, trong quán trà chỉ còn có một người đàn bà là mình, như thế há lại không càng đặc biệt ngứa mắt?

May mà lúc ấy nàng ăn mặc bình thường, lại ngồi quay mặt ra ngoài, bốn người kia đều chưa từng để ý tới nàng. Họ lại nhìn chằm

chầm vào người đàn bà mang khăn che mặt một lúc, nhìn qua mấy cái, giống như không phát hiện ra chuyện gì. Thấy người trong quán cơ hồ đã đi hết, một người trẻ tuổi giống như thô mảng trong bọn mới lên tiếng "Tú bá, người nói chúng ta đã bắt được người đàn bà của Bùi gia kia - nghe nói cô ta cũng là nhân vật cực kỳ quan trọng trong Bùi phủ, lát nữa người Bùi gia tới, người nói họ có đáp ứng đem Dung ca của chúng ta ra đánh đổi, dẹp yên trận sóng gió bỗng dung không đâu mà nỗi lên này hay không?".

Bùi Hồng Linh nghe tới hai chữ "Bùi phủ", trong lòng bất giác hoảng sợ, lại càng chú ý nghe trộm.

Lại thấy ông già giận dữ trừng mắt nhìn người trẻ tuổi một cái, giống như bức y lầm mồm.

Y giống như đang định lên tiếng trách mắng, người xem ra trầm ổn bên cạnh giống như có thể lên tiếng trước mặt ông già đã lên tiếng "Tú thúc, người đừng trách A Long nói nhiều, y cũng là đang tức giận Bùi phủ - huống hồ chúng ta đã làm xong chuyện này thì cũng chẳng sợ họ biết, rốt lại là Bùi Cự y bắt Dung ca của chúng ta không chịu thả ra trước. Cũng nên để người ngoài được biết, hai họ Hoa Thương chúng ta tuy trước nay không nói nhiều làm nhiều, nhưng cũng hoàn toàn không phải dẽ khinh rẻ như thế. Phải nói một thằng nhỏ như Dung ca, tuy nói cũng có chỗ không kiềm điểm, nhưng người tuổi trẻ làm sao không có chút ít lỗi lầm? Huống hồ y là cháu nội mà lão thái thái thương yêu nhất, cũng chính là đứa nhỏ mà Thương Cửu gia quan tâm nhất. Chuyện này vốn không lớn, là họ muốn làm ấm lên, chỉ là bỗng không lại làm Tú thúc người phải vất vả. Nhưng Bùi Cự y cũng không nên quên rằng y cai trị đất Giang Tây trong bấy nhiêu năm được yên ổn như thế là nhờ vào thể diện của ai! Phải nói, Hoa gia chúng ta cũng còn tính là cẩn thận, ngoài Dung ca thì có ai đưa tới phiền phức cho y đâu? Một chuyện nhỏ mọn như thế mà họ cũng muốn sinh sự!

Cho dù họ không nể mặt Hoa lão thái thái của chúng ta thì chẳng lẽ phân tình nghĩa của Thương Cửu gia cũng quên mất sao?".

Bùi Hồng Linh đã nghe Dư lão nhân nói qua những chuyện trong nhà Hoa gia Ưng Đàm, thấy khẩu khí thanh thế của người nói, chỉ cần suy nghĩ cũng có thể đoán người nói là họ Hoa, mà từ lời lẽ của y suy đoán thì cơ hồ có thể đoán chắc ông già nhất định là họ Thương, mà người trẻ tuổi lên tiếng cũng phải là họ Thương, người họ Hoa kia lên tiếng là để giúp người trẻ tuổi họ Thương không bị ông già tức giận.

Ông già nghĩ lại cũng thấy y có lý, nhưng y rốt lại đã trải đời nhiều hơn, càng cẩn trọng lại càng nhiều cỗ kỵ. Hồi lâu y mới ngắn ngủi nói "Người đàn bà ấy nghe nói cũng là em gái của Bùi Cư - người thân của Bùi Cư rất ít nên cô ta đối với Bùi Cư mà nói càng là người quan trọng, Chúng ta đã bắt được cô ta, chắc Bùi Cư ném chuột sợ vỡ đồ quý, cũng không thể không thêm phần úy kỵ".

Bùi Hồng Linh trong lòng chợt ngạc nhiên: em gái của Tam ca, ngoài mình ra thì còn có ai? Nhưng nàng nghe ông già nói bắt giác cũng cười thầm một tiếng: người giang hồ quả nhiên là người giang hồ, lời lẽ tuy trầm tĩnh như thế nhưng dùng từ lại không tinh tế, y nói cái gì mà Ném chuột sợ vỡ đồ quý, đó không phải là thừa nhận Hoa Dung là một con chuột nhỏ mà người trong Bùi gia mới là đồ bằng ngọc?

Lại nghe ông già nói tiếp "Nhưng hiện tại tuy chúng ta bắt được cô ta, nhưng lại vẫn không thể công khai nói chuyện. Họ ở trong triều có khác chúng ta đi lại giang hồ, cái cần nhất là thể diện, làm mất mặt họ thì thường làm họ khó chịu hơn là giết họ. Huống hồ con người Bùi Cư cho dù là lão tổ tông cũng không muốn khinh dị đặc tội với y. Ờ, kết cục tốt nhất có lẽ là họ ngầm ngầm mềm mỏng rón rén đổi người với chúng ta, sau đó người tốt ta tốt mọi người tốt. Nếu không thì...".

Người trẻ tuổi lên tiếng đầu tiên nhịnh không được lại chen

vào, cười ha hả nói "Nếu không chúng ta sẽ phải cho họ thấy rõ. Người của Vạn Xa Thừa trong Đông Mật đã tìm tới Cửu gia và lão tổ tông Hoa gia chúng ta không phải chỉ một lần, một sớm chúng ta liên thủ với Đông Mật, ha ha, ta muốn xem y vì thanh danh giết Dung ca, thì chức quan của y còn làm được mấy ngày, chỉ e cái mũ đen sẽ rơi xuống đất lập tức".

Ông già sắc mặt chợt đỏ rực, lèn tiếng quát "Câm miệng!".

Người trẻ tuổi hoảng sợ nhảy dựng lên, vội vàng im bặt.

Chỉ nghe ông già hạ giọng nói "Những đại sự bí mật như thế là chuyện của lão tổ tông Hoa gia và Thương Cửu gia chúng ta, ai dám nói bậy, đó là chuyện thằng tiểu tử ngươi cũng được lăm móm chen vào à?".

Người trẻ tuổi kia cũng biết lỡ lời, cúi đầu tâm phục, không lên tiếng nữa.

Ông già nghiêng mắt nhìn qua hán tử trầm tĩnh "Chúng ta hẹn với người của Bùi gia vào giờ nào?".

Hán tử kia đáp "Chúng ta là tới sớm - tuy nói hiện tại họ muốn tới cũng không đến nỗi thật sự muốn trở mặt bắt lão nhân gia người và mấy người trẻ bọn ta, nhưng theo ý của lão nhân gia người, trong địa giới của họ cứ cần thận một chút là hay, nên chúng ta tới trước một giờ. Xem ra người của Bùi gia cũng không muốn làm ầm chuyện lên, ở đây ta đã tra xét khắp bốn phía, cũng không có dấu hiệu mai phục gì, lão nhân gia người không cần lo lắng".

***

Ông già gật đầu, trong quán trà nhất thời bất giác yên tĩnh, bốn người bọn họ không nói gì nữa, Bùi Hồng Linh cũng im lặng,

Bùi Hồng Linh trong lòng chợt nhẹ nhõm: mấy người này không phải là Đông Mật.

Nhưng điều nàng lập tức nghĩ tới trong đầu là: rốt lại người mà Hoa gia họ bắt được là nữ nhân nào trong Bùi phủ?

Còn là em gái của Bùi Cư nữa?

Em gái của Tam ca vốn chỉ có mình thôi mà!

Chân mày nàng hơi nhướng lên, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra manh mối.

Nàng đang ngưng thần suy nghĩ, chợt nghe một tràng tiếng mưa lớn vang lên. Tiếng mưa ấy ào ạt thê lương, gấp gáp rối loạn, giống như một tràng tiếng mưa bị gió cuốn đi, gấp gáp như muốn tới một nơi không ai hay biết.

Bùi Hồng Linh ngạc nhiên, mới rồi nhìn lên thấy trời vẫn sáng rực, tại sao vừa cúi đầu đã có mưa lớn đổ xuống?

Nàng ngẩng mau đầu lên, chỉ thấy ngoài rạp rõ ràng mặt trời vẫn sáng rực, có chút mưa nào đâu? Ánh mắt nàng quét qua một vòng, chỉ thấy người đàn bà che mặt ngồi chỗ cửa rạp bàn tay duy nhất lộ ra ngoài đang gõ năm ngón lên bàn, tiếng động ấy là từ năm ngón tay của cô ta vang lên.

Năm ngón tay của cô ta lướt rất nhanh, khiến người ta vừa nhìn tới chỉ thấy một màn bóng mờ, ngàn gõ muôn nhấn, giống như gió lay tung trục.

Bùi Hồng Linh chợt hoa mắt, chỉ cảm thấy giống như có hàng ngàn ngón tay nhảy nhót trên bàn, đánh gõ chật chạp, thoát lại mau hơn, chớp mắt nghe như một tràng tiếng trống của Lôi thần trên không giáng xuống.

Chỉ nghe giọng nói trầm trầm của người đàn bà mang tấm the che mặt chợt vang lên giữa bấy nhiêu tiếng động, giọng nói ấy cũng trầm trầm, chỉ có một câu không đầu không đuôi "Ai nói nhất định sẽ không có mai phục...".

Tiếng động dưới ngón tay nàng vang lên càng gấp gáp, gió reo ngựa hí, rất có tiết tấu, Bùi Hồng Linh vừa nghe thấy, chỉ cảm thấy như có một trường gươm giáo mai phục, đánh giết kịch liệt đột nhiên nổ ra dưới ngón tay nàng.

Bùi Hồng Linh khẽ lắc đầu, một người đàn bà, sao lại lớn mật làm như thế?

Nhưng nàng sức hiểu - người đàn bà kia gó lên bàn một khúc tỳ bà cũ.

***

Hồng Câu ranh định,
Sở Hán tranh phong.
Trong trường vung kiêm,
Mặt ngọc phai hồng.
Đó là - "Thập diện mai phục".

Tiếng trống vang lên khắp mươi mặt, tiết tấu át đi tất cả, mà đủ loại tiếng động lại vang lên từ dưới ngón tay của một người đàn bà nhìn qua thấy rất bình thường!

***

Bốn người của Hoa gia đã cả kinh, lại nghe giọng nói trầm trầm của người đàn bà kia vang lên "Mới rồi các ngươi nói là các ngươi đã bắt được một người đàn bà của Bùi gia phải không?".

Người trẻ tuổi gật đầu thật mạnh một cái.

Y không sợ nàng, y chính là muốn người ta biết được y bắt được một người đàn bà của Bùi gia.

Người đàn bà ngược mắt lên "Mà nghe nói thì đó còn là em gái của Bùi Cư?".

Người trẻ tuổi buông tiếng cười lớn, tự thấy rất có khí thế.

Người đàn bà lại không nhìn y, mắt nàng lúc ấy quét qua Bùi Hồng Linh một cái, ánh mắt sắc nhọn khiến Bùi Hồng Linh bất giác hoảng sợ.

Chỉ thấy người trẻ tuổi lúc ấy đã nhảy bật lên tức giận nói "Ngươi là ai?".

Người đàn bà lạnh lùng nói "Đừng hỏi ta là ai. Ta chỉ có thể nói ta tuyệt đối không phải là người trong phủ Bùi Cư. Nhưng các ngươi uổng công tra xét bốn phía mà không nhìn thấy ta à?".

"Ta chính là đi tìm em gái của Bùi Cư".

"Có ta ở đây, còn ai có thể nói ở đây không có mai phục?".

Câu nói vừa dứt, tay trái của nàng kéo tấm the che mặt qua phía sau cổ, thân hình đã vọt lên.

Phần nàng để lộ ra ngoài vốn chỉ có bàn tay trái, lúc ấy bàn tay trái ấy đã cầm cái bát lớn vừa uống trà xong ném mạnh xuống đất. Cái ném ấy của nàng không phải tầm thường, cái bát sành không phải vỡ ra từng mảnh, mà vỡ nát thành bột, chỉ thấy một màn bụi phấn như một cái bình sành nổ tung ra, cuốn thẳng tới bốn người ở bàn bên kia.

Người trẻ tuổi vừa tức giận quát một tiếng "A", trên mặt đã bị mồ hôi sành làm bị thương. Một người nãy giờ không hề lên tiếng bên cạnh y cũng bật lên tiếng kêu, giống như hai mắt đã bị bụi sành đánh vào, đau đớn không sao chịu được, giơ hai bàn tay to tướng ra dụi rối rít. Ông già họ Thương và hán tử trầm tĩnh thì đã song song vọt lên, ông già hai tay như móc câu, trên mặt đầy vẻ giận dữ, hán tử kia thì rút trong lưng ra một ngọn đoản côn, hai người đồng thời xông qua màn bụi sành đánh tới người đàn bà.

Người đàn bà ngược mắt lên, khuôn mặt bình thường của nàng sau tấm the mỏng che khuất lại không nhìn thấy nữa, nhưng lúc ấy đôi mắt của nàng có một dáng vẻ nói không hết sự sắc bén. Nàng dường như đang dùng mắt tìm chõ sơ hở trong chiêu thức của hai cao thủ môn hạ Hoa, Thương đánh tới, tay trái rút lại không thò ra nữa, thân hình của nàng cũng đã bay lên.

Bùi Hồng Linh chỉ thấy nàng trông như đang lui, nhưng thật ra là đang tiến, dẫn dụ hai cao thủ kia liên tiếp đánh ra hơn mươi chiêu, đã chuyển vào góc tối trong quán trà, chõ phía ngoài không nhìn thấy được.

Nàng muôn xuất thủ, nhưng dường như không muôn để người phía ngoài nhìn thấy. Đúng lúc ấy, chỉ thấy tay phải nàng chợt dưới tay áo đưa ra - Bùi Hồng Linh ngắn ra, cũng đúng lúc ấy mới hiểu được tại sao nàng cầm cương uống trà đều dùng tay trái - tay phải của nàng vốn rất quý báu.

Đó phải là lúc ác đầu hung hiểm mới đột nhiên đánh ra, một đòn là mất mạng.

Chỉ thấy tay phải của nàng so với tay trái còn gầy nhô hơn, gầy nhô nhưng đặc biệt có sức, phía trên gân xanh nổi lên hết, móng tay sắc nhọn, người ta vừa nhìn thấy bàn tay ấy chỉ cảm thấy khác hẳn với bàn tay của một người đàn bà bình thường. Bàn tay ấy khiến người ta nhìn thấy là khó quên, nhưng cái khiến người ta càng khó quên hơn: cổ tay nàng còn có một ngọn thiết câu.

Ngọn câu ấy rõ ràng là sắt tốt đúc thành, phía trên chớp chớp màu lam, lóng lánh màu xanh mờ mờ. Móc câu không dài, nếu đưa thẳng tay ra thì chỉ dài hơn ngón giữa bất quá ba tấc. Nhưng lúc ấy năm ngón bàn tay phải của nàng đã vung ra, ngọn câu giống như một bàn tay sắt đột nhiên mọc ra từ cổ tay nàng, nhát câu ấy vừa đánh ra, ông già họ Thương đã nhả khí quát lớn "Giỏi!".

Hán tử trầm ổn bên cạnh y lại đỡ không nổi một nhát câu ấy, vội vàng thu chiêu tránh ra, nhưng trước khi lui lại đã đánh ra một côn, quả thật có khí thế hung dữ Thống đảo Hoàng Long.

Chi nghe ông già kia quát nói "Ngươi là ai? Tại sao lại muốn dấn thân vào vũng nước đục?".

Người đàn bà kia hoàn toàn không đáp, chỉ một nhát câu đã hóa giải thế công của y. Sau đó thân hình chớp lên, tránh qua đoản côn của hán tử trung niên đánh tới.

Ông già kia câu nói chưa dứt, chỉ thấy người đàn bà đã trong một chút sơ hở trả đòn, một câu vung ra đánh vào người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi mới rỗi ngông cuồng khoác lác, đến khi nhìn thấy người đàn bà y không coi ra gì ra tay, mới thật sự biến sắc cả kinh

- lúc Tứ thúc gia và Hoa gia Lục thúc của y liên thủ tấn công người đàn bà, y còn thấy họ “Điếc bài nhỏ mà làm văn dài”, chỉ cần một mình mình ra tay cũng đã quá đủ: bất quá chỉ là một người đàn bà, có hung dữ hơn thì cũng làm được gì?

Ngọn thủ câu trên tay người đàn bà kia hoàn toàn không hoa dạng, cũng hoàn toàn không giống hoa chiêu của đám phụ nữ đi lại giang hồ, một câu đánh thẳng tới như muốn móc tim mình ra, người trẻ tuổi biến hẳn sắc mặt, mồ hôi lạnh toát ra, thân hình lắc một cái tránh qua bên trái.

Y tránh tuy nhanh, nhưng người đàn bà kia ra tay còn nhanh hơn, y tránh về phía nào, ngọn câu cũng theo về phía ấy. Phía sau lại có hai người đang đuổi đánh nàng.

Người trẻ tuổi cổ họng khô đắng, thân pháp của y đã dùng tới mức chót, liếc lại đã thấy một cái bàn chặn ngang đường lui của y, nhưng chỉ có cách lùi lại đập thẳng vào cái bàn. Nhưng y vừa đập trúng bàn, cái bàn tuy bị y đập bay tung lên, nhưng thân hình của y cũng vì thế hơi khụng lại, sau đó chỉ thấy trước ngực đau buốt, ngọn câu của người đàn bà đã như kiếm sắc móc vào đại huyệt Chí đường của y.

Huyệt Chí đường vốn là trọng huyệt trên cơ thể người ta, người trẻ tuổi không kịp nói một tiếng đã nhún ra đổ xuống.

Ông già kia cả giận, người đàn bà này lại dám đả thương người trước mặt y! Y phát quyền như điên cuồng, đã xông thẳng vào trong cổ rít lên "Ngươi dám!".

Lần này câu nói của y chưa dứt, người đàn bà kia toàn thân lui mau, tránh qua mũi nhọn. Nàng tựa hồ muốn dọn dẹp chiến trường trước, một câu lại móc vào hán tử bị thương hai mắt. Hán tử kia hai mắt đã bị thương, chỉ nghe tiếng gió rít lên trước mặt đã không còn kịp né tránh, tiếng quát của ông già còn chưa tắt, người đàn bà kia đã một câu kéo hán tử bị thương hai mắt đổ luôn xuống đất.

Ngọn câu trong tay nàng vốn sắc bén, nhưng ra tay lại dùng thuật điểm huyệt, tuy đâm vào thịt nhưng nặng nhẹ vừa khéo, không kết thúc tính mạng đối phương, nhưng đủ để người ta mất hết sức lực tái chiến.

Một công phu ấy của nàng nghĩ lại chắc do sư thừa đặc biệt truyền giáo, cực kỳ hung dữ lợi hại. Ông già họ Thương trong lòng cả giận nhưng cũng bất giác khâm phục, khó mà có được một người đàn bà luyện tập tới mức ấy. Hán tử họ Hoa bên cạnh tựa hồ nhận ra điều gì, quát lớn "Ly Hận câu! Có phải người chính là Ly Hận câu?".

Người đàn bà kia không đáp, cả người vọt lên, đã dùng toàn lực tấn công hai người.

Ông già song chưởng hợp lại, đã dùng hết mười thành công lực, thi triển bản lãnh coi nhà của y, quát một tiếng "Thương thương già thiên!".

Nói xong, hai bàn tay hổ trảo của y như ưng như cắt đánh thẳng vào trước ngực người đàn bà kia.

Người đàn bà kia sắc mặt đột nhiên trở thành ghê gớm - nghĩ chắc nàng chỉ mong đánh mau thắng mau, chi thấy nàng đột nhiên dừng bước, lại lấy bộ ngực căng tròn đón đỡ song trảo của ông già.

Ông già họ Thương cũng bất giác kinh ngạc, nhưng đúng lúc hai tay chém trúng ngực người đàn bà, chợt thấy eo lưng nàng đột nhiên đổ xuống.

- Đảo ngọt thiết bản - A Kiều!

Nàng đang lúc nguy hiểm, lại dùng chiêu Đảo ngọt thiết bản - A Kiều?

***

Thuật Đảo ngọt thiết bản - A Kiều vốn là một công phu Thiết bản kiêu dùng riêng cho phụ nữ, bên trong hàm chứa nhu

thuật, cực kỳ khó luyện, cũng hoàn toàn không có tác dụng lớn, trước nay chỉ dùng cho các nữ nghệ nhân muu sinh, rất ít thấy có người thi triển vào lúc sống chết cách nhau một khe sợi tóc.

Ông già kia tựa hồ cũng không ngờ người đàn bà đã ba mươi tuổi này lại có thể sử dụng thân pháp chỉ bọn con gái trẻ mới dùng được như thế, nhưng tay vẫn không hề ngân ngù, tiếp tục đánh xuống.

Người đàn bà kia ngả người ra tuy mau, nhưng trong lúc ác đấu thì làm sao hoàn toàn tránh khỏi thế trảo của ông già?

Nàng chỉ cảm thấy hai luồng kinh phong đánh lướt qua ngực mình, tấm trên mặt bị trảo phong hất ra, Bùi Hồng Linh chỉ thấy khuôn mặt quá trắng của nàng đột nhiên trở thành trắng bệch, một tia máu từ mép nàng chảy ra, nàng trúng đòn nhưng hoàn toàn không chậm lại, chỉ thấy tay trái nàng chống một cái, đã dùng sức bàn tay chỉ trì toàn thân, hai chân ra một thức Quần lý thoái đá mau vào giữa bụng ông già.

Ông già không kịp đón đỡ, không sao đả thương địch nhân, hơi được đặc thủ, chỉ đành lùi lại. Không ngờ tay phải của nàng cũng không để rảnh, vung mạnh một cái, ngọn thiết câu đã móc thẳng vào hông hán tử trầm tĩnh.

May mà hán tử kia nãy giờ ngưng thần chờ đợi, vì người đàn bà kia thân hình đột nhiên rùn xuống, ngón đoán côn của y đã đánh trượt, lúc ấy chỉ thấy một ngọn câu đột nhiên đánh tới, tuy cố gắng hóp bụng dưới vào nhưng một mảnh thịt đã từ hông y bay ra. Y nhịn không được la lên một tiếng. Người đàn bà kia hạ thủ rất tàn độc, lúc ngọn câu của nàng móc vào thịt còn một lật một kéo, lại xé toác một mảng thịt trên hông hán tử trung niên. Bị đau như thế, hán tử kia làm sao dưới tay không hơi chậm lại?

Cái nàng muốn chính là lúc y đau quá thắt thần ấy. Chỉ thấy năm ngón tay nàng giữ chặt móc câu đột nhiên xòe ra, bàn tay khô gầy mau lẹ gõ vào huyệt Thận du trên hông hán tử.

Huyệt Thận du vốn là một chỗ huyệt mạch rất trọng yếu trên cơ thể đàn ông, đó là chỗ quy tinh hội thận, hán tử kia lúc đau buốt lại bị trúng đòn nặng, chỉ thấy chỗ vết thương bị người đàn bà đánh trúng lại trúng thêm một đòn, cơ hồ đều nát bét. Chỉ thấy y gào lớn một tiếng, lập tức ngất đi.

Ông già kia cũng phục nàng hung hăn, lúc hai chân nàng đá vào bụng, nhất thời khó tránh, lúc ấy ngửa đầu ra phía sau, người đã trượt đi dưới đất. Y kinh kịch giang hồ, ra tay hoàn toàn không úy ky, người tuy ngã xuống đất nhưng một chân đã ra chiêu Nghênh tú Đầu tinh, đá thẳng vào chỗ kín giữa hai chân của người đàn bà.

Người đàn bà kia một đòn vừa đắc thủ, thân hình vốn đã mau lẹ lùi lại. Nhưng cho dù nhanh tới mức nào cũng không hoàn toàn tránh khỏi một đòn nặng ấy của ông già họ Thương.

Một cước ấy quả thật rất nặng, đá thẳng vào đũng quần người đàn bà. Người đàn bà tuy vẫn không hề lên tiếng nhưng ngũ quan trên mặt nhất thời đều co rút, mồ hôi lạnh lập tức thấu qua tấm the che mặt, chắc một cước ấy đá trúng cũng rất nặng.

Nhưng nàng hoàn toàn không thu tay về, vẫn mau lẹ trượt về phía sau - cái trượt ấy của nàng không theo đường thẳng mà vẽ thành một vòng cung, chỉ trong chớp mắt đã đầu trước chân sau, cũng không đứng lên, xông thẳng vào ông già họ Thương vốn vừa đứng lại.

Ông già kia vừa mới đứng dậy, hai chuồng đập xuống muốn giết chết người đàn bà ngay dưới đất. Người đàn bà lại há miệng ra, phun mạnh ra một ngụm máu, chỉ thấy một chùm tia đỏ tung ra, bắn thẳng lên mặt ông già.

Ông già kia bị bất ngờ hơi chậm lại, định dùng hai tay che mắt, cũng chính trong lúc sơ hở ấy, người đàn bà kia đã một quyền hung dữ từ dưới đánh lên, đánh thẳng vào Hội âm của ông già.

Hội âm là chỗ thận nang của đàn ông, ông già kia cũng không

ngờ người đàn bà xem ra hiền lành này lại ra tay thâm độc như thế, chỉ nghe y gào lớn một tiếng, nỗi đau ấy quả thật xé nát tim gan, cho dù y tính ra cũng là kẻ cứng cỏi trên giang hồ cũng không nhịn nổi. Người đàn bà kia lại hoàn toàn không ngừng tay, quyền thứ hai, quyền thứ ba liên tiếp đánh vào đũng quần y.

Ông già kia cố chịu đau, nhưng cũng không chịu nổi mấy đòn hung dữ của nàng liên tiếp đánh vào chỗ chí mạng như thế, gào lớn một tiếng, ngã xuống đất ngất đi.

Lúc ấy người đàn bà toàn thân đầy bụi đất, nhìn thấy địch nhân đều đã ngã xuống mới khạc ra một ngụm máu vốn đã út lại. Ngụm máu ấy đen bầm, nàng bị thương chắc cũng không nhẹ, chỉ thấy nàng mất rất nhiều sức mới có thể loạng choạng đứng dậy. Sau đó nàng mới đứng lên, gắng gượng đứng yên rồi bước về phía người trẻ tuổi duy nhất đã tỉnh lại. Nàng bước tới còn chưa được hai bước, rốt lại nhịn đau không nổi, đột nhiên khom lưng cúi người ôm bụng hụ lên một tiếng.

Tiếng hụ ấy tuy rất nhỏ, Bùi Hồng Linh ngồi gần đó cơ hồ cũng không nghe thấy, nhưng mồ hôi lạnh sau tấm che mặt của nàng nhỏ xuống ròng ròng phủ lên tiếng hụ nhỏ ấy thì rất rõ ràng.

Bùi Hồng Linh bất giác trong lòng run lên - nàng từ nhỏ sinh trưởng trong phủ Thượng thư, đến nay tuy lần đầu đi lại trên giang hồ, nhưng rốt lại đã hiểu rõ thế nào là ác đau trên giang hồ, thế nào là nữ tử trên giang hồ.

Lại thấy người đàn bà kia nhịn một lúc mới thảng người lên. Nàng bước tới trước mặt người trẻ tuổi, tay phải đột nhiên thò ra, ngọn câu đã kẽ vào vai y. Chỉ thấy lời lẽ của nàng cực kỳ giản dị, lạnh lùng nói "Ta biết ngươi nhất định muốn tỏ ra mình là hán tử cứng cỏi, nhưng hiện tại không có ai nghe thấy, họ đều hôn mê cả rồi. Người cứ mau lẹ nói thảng ra cho ta biết, người đàn bà các ngươi bắt được rốt lại đang bị nhốt ở đâu?". Nàng sắc mặt đột

nhiên trắng bệch, khẽ đè lên bụng dưới, giống như hạ thể đang cực kỳ đau đớn, nhưng trên mặt lại càng hiện ra vẻ giận dữ "Nếu người không nói... có tin là ta sẽ móc ngươi như một con cá không?".

Người trẻ tuổi trên mặt ròng ròng mồ hôi lạnh, lại cắn cắn môi dưới - y không thể nói, lúc ấy làm sao y nói được? Chỉ cần nói ra, thì suốt đời này y không còn cách nào đứng chân trên giang hồ, trong nhà hai họ Hoa, Thương cũng không còn chỗ dung thân cho y. Nay giờ tuy tính ra y cũng đã khống chế được hàm răng va vào nhau lập cập, nhưng toàn thân cũng không nhịn được co rút lại - đây chính là giang hồ sao? Đây là giang hồ mà y lần đầu tiên ra ngoài nhưng đã vô số lần ảo tưởng sẽ tung hoành gầm thét ở đó sao? Y trước nay coi giang hồ như một giấc mộng trong lòng, cho rằng một khi bước vào giang hồ, gầm mây thét gió, trăm trận thành danh, mọi người ngưỡng mộ, chứ muôn ngàn lần không nghĩ tới kiếp nạn đột nhiên kéo y vào vòng sống chết như thế.

Nếu sớm biết thế này, y tình nguyện vĩnh viễn không rời khỏi nhà, vĩnh viễn không muốn nhìn thấy những trận ác chiến gió tanh mưa máu thật sự.

Người đàn bà kia sắc mặt chợt trở thành hung dữ, ngọn câu đã rách tới trước ngực người trẻ tuổi, người trẻ tuổi gắng gượng đưa mắt nhìn theo mũi câu, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch. Chỉ thấy người đàn bà chợt hung dữ cười một tiếng, ngọn câu khuất nhanh xuống dưới, móc rách quần áo, đưa thẳng vào giữa hai đùi của người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi biến hẳn sắc mặt. Ngọn câu đã chĩa thẳng vào đũng quần của y, hơi dùng sức ấn tới, mũi câu đã móc vào.

Người trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch kêu lên "Không được! Là hảo hán thì ngươi không được làm như thế!".

Y lúc hoảng hốt bật kêu lên hoàn toàn không suy nghĩ. Người đàn bà kia giận quá bật cười, ngọn câu khẽ móc một cái đã dính chặt vào chỗ trí mạng dưới đũng quần người trẻ tuổi "Ta không

phải là hảo hán, càng không phải là anh hùng gì cả, cái gọi là anh hùng là bọn đàn ông các ngươi dùng để khoe khoang lúc mổ xé người khác thôi. Ta là nữ nhân, cũng chỉ là nữ nhân, có âm độc cũng có quyền âm độc. Cứ nghĩ lại một hán tử cứng cỏi như ngươi mà xem, chỉ cần ngươi không nói, ta sẽ cho cái "cứng" của ngươi rơi xuống làm trò cười cho thiên hạ, xem ngươi sau này còn có cái gì cứng để giữ nữa! Đừng có làm ra vẻ hảo hán anh hùng gì gì trước mặt ta!". Nàng nói một hơi nhiều như thế, nhưng đang bị thương, cũng bất giác thở dốc. Chỉ nghe nàng lạnh lùng nói "Ta chỉ cho ngươi thời gian trong một hơi thở, ngươi muốn yên lành thì rốt lại nói hay không nói?". Ngọn câu cực kỳ sắc bén của nàng hơi dùng sức móc vào dưới đũng quần người trẻ tuổi, một móc một giật, một lóng một chặt. Người trẻ tuổi sau khi bị đau đớn cùng hoảng sợ nhịn không được đưa hai tay che chắn đũng quần, nhưng lúc ấy y còn sức lực gì mà che chắn?

Trước mặt người đàn bà hung dữ này, y đã không còn giống một người đàn ông - y trước nay tự cho rằng mình là một người đàn ông nhưng đã trở thành một đứa nhỏ. Chỉ thấy y hai mắt ứa lệ, nhưng ngoài nước mắt còn có vẻ sợ hãi. Y trong đầu đã không còn suy nghĩ gì nữa, vội vàng nói "Xin ngươi đừng làm thế, xin ngươi đừng làm thế. Ta không thể nói, ta không thể nói mà...".

Người đàn bà kia vẻ mặt trở thành hung dữ, cánh tay hơi nhích động, mũi câu đinh máu đã sắp hạ xuống.

Người trẻ tuổi la thảm một tiếng, vội vàng nói "Trong cái kho sau nhà Phùng gia ở đồn Các Mã cách thành Nam Xương không xa..." Y câu ấy chưa dứt, trong lòng vừa sợ hãi vừa hối hận đã ngất đi.

Bùi Cư

Chương 5.

~~Đèn trời~~

trên

nhìn nước

Bùi Hồng Linh yên lặng
nhìn dòng Cống Giang
trôi qua dưới chân mình, yên lặng
khom người xuống.

Trên dòng sông xa xa có cái gì
cứ lóe lên lóe lên, đó là những đĩa
đèn trôi trên mặt nước. Ánh lửa
vàng vụt, thoắt ẩn thoắt hiện, không
nhất định, chỉ thấy mới rồi còn sáng,
chợt không thấy nữa, nhưng lại có
ngọn khác sáng lên. Bùi Hồng Linh
biết dưới đáy sông thì mình không
nhìn thấy, mà cái sáng lên cũng
không phải chỉ là những đĩa đèn, mà
là - nỗi nhớ. Hôm nay nàng không
vào thành. Lúc nàng từ gian rạp bán
trà đi ra, trên trời còn có ánh nắng
soi sáng. Tuy lúc ấy đã là giờ Mùi ba
khắc, nhưng mặt trời tháng bảy vẫn

còn sáng như phun chất độc. Trong quán trà, còn có bốn người đàn ông nằm dưới đất.

Bùi Hồng Linh nhìn nhìn họ, mới lần đầu hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ giang hồ. Trong chớp mắt ấy trong lòng nàng chợt dấy lên một cảm giác cảm kích, thậm chí có thể nói là một ý niệm thấy mình may mắn.

Minh tuy gần đây luôn luôn tự thở than là buôn khổ, nhưng sinh trưởng trong phủ Thượng thư, lấy chồng vào nhà Ngự sử, tuy nói sau khi theo Dū Tranh cuộc sống luôn đậm bạc nhưng quả thật tính ra cũng còn may mắn vì chưa từng trải qua gian tranh khổ đấu và gió tanh mưa máu thật sự dưới đáy xã hội.

Cũng như Hồ Đại Cô, Dư Quả Lão, người đàn bà kia hôm nay ra chiêu đều mang tới cho nàng cảm giác rúng động - đó thật sự là liều mạng đánh giết. Sự liều mạng ấy là chiêu chiêu đổ máu, nhát nhát ngập thịt. Mà sự gian tranh khổ đấu ấy lại tàn khốc mà chân thực như thế. Vì tàn khốc nên mới chân thực, vì khích liệt nên thành tráng liệt. So với cuộc sống hàng năm bị hâm vào vòng thàn xác bị dao kiếm đâm chém như thế, thì sự nguy khốn chỉ về linh hồn của mình có đáng cái gì.

Đời người không khỏi thường tranh đấu, Chớ đem khốn khổ tự thương mình! Nàng trong lòng chợt nhớ tới Dū Tranh. Dū Tranh xuất thân môn đệ thư hương, từng đọc muôn quyển sách, từng qua vạn dặm đường, những chuyện như thế này y đã từng trải qua chưa? Cho nên, thỉnh thoảng lúc mình nhìn vào mắt y lại thấy từ đáy mắt y một nỗi buồn rầu mà lúc ấy mình khó hiểu được. Nàng rốt lại hiểu rõ vì sao Dū Tranh lại gian khổ tranh đấu với những đối thủ chính trị mạnh mẽ hung ác trong triều đình như vậy, y là biết được nỗi khổ của thương sinh trên đời. Chẳng trách y thường nói mình còn may mắn, chẳng qua đọc sách thêm được vài năm, có thể đem những thẻ đánh dấu sách của mình làm thành tháp ngà cách tuyệt vời thế sự, không lo cơm áo. Mà nếu như có cơ

hội cầm quyền y lại không thể làm hết sức mình, đó rõ ràng là xấu hổ với các bậc phụ lão trong thiên hạ, cũng là một sự yếu đuối mà y vốn không thể tự tha thứ cho mình. Chẳng trách trong bấy nhiêu ngày hoa xuân trăng thu, có lúc y nhìn thấy mình ngẫu nhiên than thở thời gian qua nhanh nay ý hối tiếc, tuy cũng hiểu rõ, nhưng ý vị ấy trong mắt y vẫn ẩn chứa sự sâu xa ấy, có phải y từng nói "Hồng Linh, thật ra cô không cần tự hâm minh như thế, thật ra cô vẫn chưa từng trải qua nỗi đau đớn thật sự". Nàng yêu Dũ Tranh, vì y là một người đàn ông trước nay không hề tự thương thân. Nhưng đến hôm nay nàng mới hiểu tại sao y lại không tự thương thân - so với những người gian tranh khổ đau trong đời sống ấy thì mình có hơi chạnh lòng trong cảnh yên ổn nhàn hạ thì có tư cách gì để than thân trách phận? Lúc ấy nàng vừa đi tới cổng thành, ngược mắt lên ngẫu nhiên nhìn thấy người đi đường tay cầm giấy vàng lấp pha. Sau đó mới đột nhiên sực nhớ ra - đêm nay là rằm tháng bảy. Nàng nhất thời dừng bước, ngược mắt lên: thời gian trôi đi mau như thế sao? Trong bấy nhiêu ngày nàng không hề khóc, chợt cảm thấy trên mặt ướn ướt, trong lòng nàng bỗng nhiên dâng trào - không kịp suy nghĩ, không thể ngăn chặn.

Dũ Tranh... trong ý nghĩ ấy là nàng nhớ tới Dũ Tranh.

Giấy vàng phất phơ, lâu quá chưa cúng.

Mà đêm rằm tháng bảy chính là đêm của ma à?

Đây cũng chính là đêm rằm tháng bảy đầu tiên sau khi người đi.

***

Đến lúc mặt trăng vừa mọc, Bùi Hồng Linh bước ra khỏi gian nồng xá mà buổi chiều nàng quay về ở nhở, một mình tới nơi bờ sông vắng vẻ này. Hôm nay nàng không muốn vào thành, không muốn gặp huynh trưởng, cũng không muốn nhìn thấy bất cứ ai.

Nàng vốn không tin con người như Dū Tranh sau khi chết sẽ biến thành ma. Nàng muốn y hóa thành một vầng khí trong lành, một mình trôi nổi ngoài cõi lục hợp - buổi sáng làm hơi núi, buổi chiều hóa thành hơi sương, sáng sáng chiều chiều, đến lúc nàng rốt lại đã hoàn thành lời gởi gắm của y, vào ẩn trong núi, thì có thể lại hít y vào ngực, giao hòa với nhau từ trong phế phủ.

Nhớ lúc Dū Tranh còn sống, nàng từng cười hỏi đùa y: nếu sau khi chết, y muốn biến thành cái gì. Nàng từng ảo tưởng rằng y sẽ trả lời là núi là cây là mây là nước...

Không ngờ Dū Tranh khẳng định đáp "Ma!".

Y không tin Phật, cũng không tin địa ngục tại sao còn nói như thế? Tại sao lại muốn chết rồi thì biến thành ma?

Bùi Hồng Linh lúc ấy ngẩn ra nhìn y. Sau khi nhìn y một lúc nàng mới đột nhiên hiểu rõ: cõi đời này vốn đã như cõi ma, mà cõi ma thật sự thi chắc những núi đao vạc dầu, lột da rút gân ở đó chỉ còn khốc liệt hơn. Mà y kiếp này gian khổ tranh đấu với thời thế như thế, nên cho dù có chết cũng thà vào thẳng cõi ma, vì y tình nguyện đời đời kiếp kiếp không cùng tồn tại với sự bất công.

Bùi Hồng Linh đưa mắt nhìn vào đêm tối mènh mông trên bờ sông, đêm đang ở đâu? Đêm đã canh ba. Vô số những đêm vào canh ba nàng khâu giày vá áo, làm bạn với y, nửa đêm cùng y bò ra bàn, chim ngập trong mớ giấy tờ sổ sách đã không còn nữa. Nàng không biết trong màn đêm ấy cũng có người đang nhìn nàng, người ấy không phải ai khác mà là Phàn Khoái.

Với năng lực của Phàn Khoái, tuy chỉ ở Tâm Dương nhưng cơ hồ có thể nói chính là thủ lãnh của toàn bộ nhân mã của Đông Mật ẩn núp ở Giang Tây.

Nhóm người này kéo tới không nhiều, trước nay cũng chỉ dám ẩn núp ở vùng giáp ranh Giang Tây. Nhưng Phàn Khoái thân là bồ khoái, người trong Lục phiến môn đầu mối rất nhiều, tự có thể mượn việc công rón rén đi bắt một người đàn bà. Y đã

mất hết gần nửa tháng, rốt lại đã tìm được người đàn bà mà Ôn lão đại sai tìm.

Lúc đầu vì Bùi Hồng Linh dung mạo đặc biệt nên y còn không dám xác định. Nhưng lúc ấy thấy nàng một mình vào đêm rằm tháng bảy một mình trên bờ sông, y cơ hồ có thể nói chắc, nàng chính là người vợ kết tóc xe tơ của Tiêu Ngự sử mới chết cách đây không lâu.

Phàn Khoái nhẹ nhàng đưa tay ra, đã nắm vào một ngọn đèn bên cạnh. Sau đó y do dự: vì việc quan trọng trong giáo, quả thật phải giết chết một người đàn bà xinh đẹp thế này. Nhưng cũng chỉ do dự trong một thoáng.

Đó là một ngọn Khổng minh đăng. Khổng minh đăng dựa vào sức nóng của ngọn đèn vốn có thể bay lên không. Chỉ thấy y khẽ châm lửa vào ngọn nến trong đèn, ngọn đèn ấy đã lắc lư bay lên. Đó là một ngọn đèn báo tin. Lúc ấy y mới nhẹ nhàng thở ra một hơi - tuy đã quá hạn nhưng rốt lại y cũng đã hoàn thành nhiệm vụ Ôn lão đại giao cho.

Không đầy thời gian tàn hai ba nén hương, Phàn Khoái đã nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân nhẹ nhàng - Ôn lão đại truy tìm Bùi Hồng Linh rất gấp, sau khi Phàn Khoái báo tin có thể nàng đã tới gần Nam Xương đã đích thân tìm tới.

Đó là tiếng bước chân của một đám người, trong đó phần nhiều đều cước bộ rất nhẹ nhàng, cơ hồ không thể nghe thấy. Phàn Khoái kinh ngạc, y tự cho rằng bản thân mình không phải tầm thường, xuất thân từ Thiết Xích đường cực kỳ nổi tiếng trong Lục phiến môn, có thể nhận ra công phu của người tới cao hay thấp. Nhưng y cũng không ngờ, cao thủ bên mình lại tới đông như thế.

Y quay đầu lại, chỉ thấy mười mấy cái bóng tản ra, luồn vào bóng tối. Mà nhóm người đi về phía mình tất cả có bảy người - đó cơ hồ đã dốc hết toàn bộ lực lượng của Ôn Gia ban. Phàn Khoái cả kinh, chăm chú nhìn kỹ, tuy y không nhận ra người tới là ai nhưng

cũng có thể đoán được, Ôn Gia ban rõ ràng đã xuất động toàn bộ - Ôn lão đại, Ôn lão nhị, Ôn lão tam cho tới Ôn lão thất cũng đều dốc tổ cùng tớ. Họ là một lực lượng quan trọng nhất dưới trướng của Diệt Tịch vương Pháp Tướng ở một dài sông Trường Giang. E rằng trước nay chưa có người nào trên giang hồ xứng đáng để họ liên thủ ra tay, dốc hết toàn lực.

Chi thấy Ôn Dịch đi sau cùng. Nhưng sáu người kia thì còn cách một trượng đã dừng bước. Một mình Ôn Dịch bước lên, tới cạnh Phàn Khoái, khẽ vỗ vai y giống như khen ngợi, kế đó đưa mắt nhìn theo hướng tay y chỉ ra phía bờ sông.

Trong trận gió giữa sông, một người đàn bà đang đứng quay lưng lại, tuy nhìn không rõ dung mạo của nàng, nhưng chỉ nhìn từ sau lưng ánh mắt của Ôn lão đại đã ngưng kết: phong tư như thế, quả là người tuyệt sắc. Nếu không phải là Bùi Hồng Linh năm xưa nổi tiếng xinh đẹp ở Quan Trung thì còn là ai?

***

Sở dĩ Ôn Gia ban dốc toàn lực kéo tới, thật ra không phải vì úy ky Bùi Hồng Linh mà vì thanh Đại Quan dao của Dư Mạnh Dư Quả Lão và Thiên kiếp vạn độ châm của Lỗ Cuồng Âm, hùng phong lúc về già của hai ông già ấy đã in sâu vào óc họ không thể phai nhòa. Và lại đây là bờ sông - thuộc hạ của Diệt Tịch vương Đông Mật trước nay không chịu khinh suất bước vào Giang Tây. Họ át phải một đòn đắc thủ. Bởi vì đây là đất Bùi Cư cai trị, họ không thể không lo sợ con người Bùi Cư trông như ôn hòa một sờm ra tay sẽ liên tiếp phản kích. Cho nên lần này họ diều động cơ hồ toàn bộ lực lượng ở một dài Giang Cống. Chỉ là e rằng họ không ngờ, Bùi Hồng Linh lại không ở cùng một chỗ với Dư Quả Lão và Lỗ Cuồng Âm.

***

Nếu Bùi Hồng Linh biết được có bấy nhiêu người đang nhìn trộm bên cạnh, trong lòng nàng có sợ hãi hay không? Nàng trong bóng đêm khẽ vuốt tóc một cái, người ma khác đường, đêm ngày xa cách, quả thật là “Trần thổ dạ dài đau cách bức. Lạnh băng băng mảnh sâu chôn xuống đất. Hẹn trâm vòng, thôi cũng vứt” - nàng cúi đầu: rốt lại là vì sao? Dù Tranh, tại sao lại vứt bỏ ước hẹn trâm vòng giữa ta và ngươi như thế?

***

Ôn lão đại đích thân ra tay há lại về không? Y tuy nhìn thấy chỉ có một mình Bùi Hồng Linh đứng ở đó nhưng cũng không chịu khinh dị sơ suất. Chỉ thấy y vung tay một cái, Ôn lão thất đà rón rén di động thân hình tới bên cạnh. Ôn lão đại ghé vào tai y khẽ dặn vài câu, chỉ thấy Ôn lão thất thân hình chớp lên một cái lùi lại phía sau.

Trong bảy người đứng đầu Ôn Gia ban, trước nay vốn chỉ có y thân pháp khinh linh, tới lui không dấu vết. Chỉ thấy y nhẹ nhàng lùi lại, không đầy ba trượng, khẽ lách người một cái đã tránh vào dưới tán một cây hòe lớn - ở đó có thể giám thị ruộng vườn đường lối thông qua bờ sông, Ôn lão đại sắp xếp quả nhiên tinh tế. Sau đó Ôn lão đại tiếp tục vẫy tay, Phàn Khoái chỉ thấy y ngón tay hoặc đưa ra hai ngón, hoặc sáu ngón, kế đó Ôn lão nhị, Ôn lão tam, Ôn lão tứ, Ôn lão lục theo thứ tự tiến tới, sau đó đều mang thuộc hạ lặng lẽ rời đi, chia thành hai bên, đã thành thế bao vây.

Ôn lão đại trầm ngâm một lúc, y vẫn không yên tâm - người đàn bà này còn có ai tiếp viện ở phía sông không? Vì thế diện y cũng không thể để nàng mượn đường sông thoát thân ngay dưới tay mình lần nữa. Chỉ thấy y vẫy tay lần cuối, Hỗn giang ly Ôn lão

ngũ bước tới, y hạ giọng dặn dò mấy câu, Ôn lão ngũ liền mang mấy người đã rón rén không tiếng không tăm lặn xuống dưới nước. Họ vung ra chõ xa, rón rén xuống nước, quả thật là chim cá không kinh động, hoàn toàn không có tiếng động nào.

Ôn lão đại lại tính toán một lúc, kiểm điểm bốn phía mới có vẻ thỏa mãn, tự thấy đã bố trí ổn thỏa, sắc mặt mới dần dần trở thành ôn hòa.

Đêm nay, vốn chính là thế át giết - y muốn giết Bùi Hồng Linh chết tươi, thuộc hạ của Diệt Tịch vương trước nay hành sự không hề ngần ngại. Y còn muốn mang quyền *Can đảm lực* về. Nghĩ tới quyền *Can đảm lực*, y trong đâu bắt giác ngầm nghĩ: quyền *Can đảm lực* của một thư sinh như Tiêu Dũ Tranh để lại rốt lại là cái gì? Tại sao Diệt Tịch vương sau khi được Đỗ Bất Thiền gửi gắm lại ra tử lệnh - nhất định phải lấy được nó trước tất cả mọi chuyện? Y nhìn chằm chằm vào bóng lưng Bùi Hồng Linh, lại có chút ngờ vực: một quyền *Can đảm lực* liên quan rất lớn như thế, chẳng lẽ lại nằm trong tay một người đàn bà yếu ớt không chịu nổi gió như cô ta sao? Y trong đâu đang xoay chuyển ý nghĩ, nhưng không biết “Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ nhìn phía sau”, còn có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào cử động của y.

Nhưng người nhìn chằm chằm vào y chỉ có một người, nên rốt lại ai là ve sầu, ai là chim sẻ, cũng rất khó nói.

Đó là một người đàn bà mang tấm che mặt. Người đàn bà ấy còn tới trước y, đang rón rén ẩn thân dưới một đám cây lá dày đặc. Nàng định làm gì? Hay đang chờ gì? Nàng tới rất sớm, nên Ôn lão đại cũng không hề phát giác ra dấu vết của nàng ẩn thân trong đêm tối.

Người đàn bà kia chỉ thấy Ôn lão đại thu xếp ổn thỏa xong, ngân ngừ một lúc, sắc mặt bức bối, làn khí xanh lục trên mặt đột nhiên dày lên, sau đó vẩy tay một cái, gọi Phàn Khoái tới trước mặt, khẽ dặn vài câu. Chỉ thấy Phàn Khoái gật đầu lia lịa, sau đó rón rén

Tiêu
Đoan rời đi. Sau khi y đi, Ôn lão đại lại yên lặng chờ, người đàn bà kia cũng yên lặng không hề động đậy.

Ánh trăng mènh mông, chỉ thấp thoáng thấy làn khí xanh lục trên mặt Ôn lão đại. Còn nữa, đó là tấm thảm trên mặt người đàn bà phất phơ, cái lay động tấm thảm là hơi thở rất nhẹ dường như không có cửa nàng - phải chăng nàng và Ôn lão đại cùng chờ đợi tin tức Phàn Khoái đưa về?

***

Cho dù biết được có người đang rình mò, Bùi Hồng Linh lúc ấy cũng sẽ hoàn toàn không sợ. Không vì điều gì khác - không phải vì nàng sinh ra là một liệt nữ khác với người thường, không nhường đàn ông, mà chỉ vì lúc ấy trong lòng nàng đang nghĩ tới một người.

Đó là, Dũ Tranh.

Có một loại người khiến cho lúc cô nghĩ tới y, thì cho dù đang trong một trường ván vít thương yêu cũng cảm nhận được một sự kiên cường cô độc.

Rốt lại một người đàn ông như thế mới xứng đáng cho một người đàn bà yêu suốt đời phải không? Bùi Hồng Linh chợt nhớ lại câu hỏi ấy. Có phải là lúc cô đang vương vấn nhất thì phát hiện ra sự cứng rắn nơi y, lúc cô trống vắng nhất thì nghĩ tới sự cố chấp đáng cười đáng thương của y? Bùi Hồng Linh chợt cảm thấy Tiêu Dũ Tranh giống như một cái định cứng cắm sâu vào giấc mộng viễn vông của một người đàn bà như nàng, có lúc không khỏi giống như trong linh hồn hư vô yếu ớt của con người trên đời. Chỉ cần y còn, chỉ cần y còn tồn tại trong ký ức của mình, thì cái định ấy sẽ vĩnh viễn găm chặt nàng vào với ý nghĩa của cuộc sống mà nàng thường muốn vứt bỏ. Nàng hơi ngửa cổ lên, trong lòng chợt có sự kiêu ngạo rõ ràng như thế - Dũ Tranh trong lòng nàng đã như một khúc hát cổ kính trong trẻo, cho dù sau khi y chết, nàng mới càng

cảm nhận được tất cả ý nghĩa của y đối với mình. Nàng đứng ở đó đã bao lâu? Sương móc đã thấm ướt cổ chân nàng. Nàng là một người đàn bà không biết võ nghệ, không biết phía sau có một cái bóng người đã mau lẹ chạy tới, đó là Phàn Khoái - Bùi Hồng Linh hoàn toàn không cảm nhận được, bởi vì nàng đang toàn tâm toàn ý lắng nghe khúc hát xa xôi mà trong trẻo kia...

Chương 6.

Ngân đầu

thay đổi

anh nhím

ruồi con

"Có động thủ không
vậy?".

Bọn Ôn lão tam chờ lệnh của
đại ca đã tới mức không chỉ là sốt
ruột.

Hôm trước ở bến đò Đà Lạc,
người thất thủ là y, nên hôm nay
người nôn nóng lấy lại thể diện nhất
đương nhiên cũng là y. Cho nên y sẽ
ngầm ngầm trả lời câu hỏi ấy.

Ôn lão đại sắc mặt lại trở thành
rất khó coi, y chỉ tay về phía đông
nam "Ngươi cứ hỏi y".

Ôn lão tam chợt ngạc nhiên,
cái gì, hôm nay đại ca lại phải chờ
lệnh của người khác à?

"Xem lát nữa Phàn Khoái có
mang được tin tức gì từ chỗ y về
không".

Tròng mắt của Ôn Dịch chọt nheo lại chỉ còn như một ngọn châm, ngọn châm ấy giống như phải đâm vào Tâm oa của người mà y nói tên ra mới cam tâm.

"Mâu Bôn Đằng, Mâu Bôn Đằng Ngàn dặm thấy rõ, ánh nhìn ruồi rong gì đó hiện đang ở miếu Quan Đế bên kia. Diệt Tịch vương có lệnh, bảo chúng ta làm bắt cứ chuyện gì cũng phải theo sự tiết chế của người do Vạn Xa Thùa phái tối".

***

Cách đó chặng qua chỉ ba dặm, cũng là ngoài thành Nam Xương, cửa miếu Quan Đế.

Khuôn mặt màu đỏ của Quan lão già chõ cửa miếu mở ra bị đêm tối nhuộm đen, chõ đỏ chõ mờ rất khó nhận ra.

Ngôi miếu này được dựng lên chắc đã rất lâu, ngoài điện cây lớn hoa xanh, thân vắn nhánh cứng, nên tuy là đêm trăng sáng giữa tháng bảy này, trước điện trong viện vẫn chỉ thấy bóng cây che rợp.

Dưới bóng cây lúc ấy có một người mặc áo trường sam bằng gấm trắng đang đứng, đó là một người có dáng vẻ thư sinh. Nếu chỉ nhìn khuôn mặt thì tựa hồ không nhận ra tuổi tác của y. Chỉ thấy y khuôn mặt như già lại như trẻ, một mắt bị chọt, tròng mắt đục đục, giống như lưu ly, nhưng y hoàn toàn không mang vật che mắt, giống như muốn khoe khoang con mắt ấy trong đêm tối, màu xanh mờ mờ nhận không ra là màu gì. Nhưng con mắt còn lại của y lại rực rực tinh quang - Ngàn dặm thấy rõ, ánh nhìn ruồi rong, trợ thủ đắc lực nhất trong các thủ hạ của Vạn Xa Thùa chính là người chọt mắt này sao? Sau lưng y là tên tùy tùng, y yên lặng nhìn chủ nhân. Chủ nhân của y đang chờ ở cửa miếu, thái độ ung dung ưu nhã ấy khiến tên thủ hạ bất giác nổi ý khâm phục - không phải những người có mặt ở đó đều có sự nhẫn nại như thế. Rốt lại vì ngày hôm nay, họ đã chờ gần bảy năm. Trong bảy năm nay, những người còn có thể

Tiểu
Đoạn

giữ gìn được sự trấn tĩnh dung, nghĩ chắc không nhiều. Nhưng trong mắt của tên thuộc hạ lóe lên một tia sáng: chủ nhân của y không phải là người tầm thường! Bởi vì y là Mâu Bôn Đằng.

Sắc mặt tên thủ hạ của Mâu Bôn Đằng đột nhiên thay đổi - bởi vì chõ cửa miếu có bóng người chớp lên, chỉ thấy một người thong thả nhẹ nhàng bước ra.

Người đón chờ họ rốt lại đã tới. Nhưng người ra đón lại chỉ là một người trung niên bình thường. Tên thủ hạ của Mâu Bôn Đằng căm tức nghĩ thầm: Với thanh thế địa vị của Mâu Bôn Đằng chủ nhân y trên giang hồ, cho dù là Hoa lão thái thái của Hoa gia Ưng Đàm không đích thân tới đón tiếp, thì ít nhất cũng phải là Thương Cửu gia cột trụ của nhà họ tới chứ.

Mâu Bôn Đằng không phải ai khác, có lẽ y cũng có thể tính là người trong Đông Mật, nhưng y trong Đông Mật cũng không gánh vác chức vụ gì. Y chỉ là phó thủ của Vạn Xa Thừa. Nhưng với tài năng của Vạn Xa Thừa, nói là thế lực khuynh loát thiên hạ chỉ e cũng không phải là quá lời, bởi vì y đã tham dự vào việc nắm giữ binh quyền trong thiên hạ.

Binh là lợi khí của quốc gia. Một người như thế thì ai dám khinh dị coi thường? Vì vậy cho dù là Đỗ Bất Thiền ngồi cao quyền lớn trong giáo, cho dù là Diệt Tịch vương Pháp Tướng tay nắm quyền sinh sát thiên hạ, nhìn thấy Mâu Bôn Đằng, trước nay cũng phải gọi viên phó thủ mà Vạn Xa Thừa cực kỳ ý trọng này một tiếng "Mâu tiên sinh".

Dưới tay của Vạn Xa Thừa cũng chỉ có một viên phó thủ này. Ngàn dặm thấy rõ, ánh nhìn ruồi rong - lời khoa trương như thế, mà thiên hạ cùng ca tụng. Trên thế gian này chỉ có một Mâu Bôn Đằng, người có thể khiến Vạn Xa Thừa coi trọng như thế cũng chỉ có một. Cho nên sắc mặt của tên thủ hạ Mâu Bôn Đằng đột nhiên thay đổi, vì rõ ràng y cảm nhận được ý coi thường của người trong Hoa phủ Ưng Đàm đối với chủ nhân y.

Con mắt còn lại của Mâu Bôn Đằng hơi nhăm lại. Công phu tu vi của y khác với người thường, cái gọi là Ngàn dặm thấy rõ không phải chỉ có ý nói y tinh thông mưu lược, thấy rõ ngàn dặm. Y có một con mắt nhìn đêm tối trời sinh, vì trong đêm tối quá sắc bén, nên lại thu liêm vào trong, chỉ thấy y néo nheo con mắt vừa nhỏ vừa dài, con ngươi thấp thoáng dưới lông mi, con mắt kia kém hơn hoi mở to ra, giống như nhìn mà không phải nhìn vào người tới đón.

Người trung niên tới đón lại có một phong độ rất bình thường, chỉ thấy y cười cười hòa hòa hoãn hoãn nói "Mâu tiên sinh đại giá quang lâm, Hoa Thương tới đón rước quá chậm, xin thứ tội, xin thứ tội".

***

Mâu Bôn Đằng nhìn chằm chằm vào người trước mặt - té ra y chính là Hoa Thương. Với sự điều tra suốt bảy năm của y ở một vùng Giang Tây, có thể nói ở đây bất kể là nhân vật lớn nhỏ, chỉ cần xứng đáng được nói tới một lần, thì bất kể là quan hay dân, trong hai đạo hắc bạch hay trong giang hồ, ít có người mà y không biết rõ tận gốc rễ. Y thoáng suy nghĩ, một phần tư liệu đã hiện ra trong óc y: Hoa Thương có thể nói là người có thân phận mờ nhạt nhất trong Hoa gia Ưng Đàm, vì y xuất thân Hoa gia, vốn là ngành chính, nhưng lúc trẻ lấy một người con gái họ Thương Dặc Dương là thế bộc của Hoa gia, đó là chuyện sau khi Hoa gia phát đạt mấy đời mới thấy. Nhưng họ Thương lại không phải là thế bộc tầm thường, trong đó nhân vật chủ yếu là Thương Cửu gia đã nắm giữ Ưng Tráo môn Dặc Dương nhiều năm. Theo Mâu Bôn Đằng đánh giá - tuy trước nay chưa từng nghe ngóng được Hoa Thương trên giang hồ làm những việc gì, nhưng nghĩ chắc y át rất được Hoa lão thái thái ý trọng, là con cờ cực kỳ quan trọng trong việc bà ta thu xếp những xung đột lặt vặt trong hai họ Hoa Thương. Nghĩ tới đó,

trên mặt y nở nụ cười: Hoa gia Ưng Đàm chịu phái người này tới đón mình, thì tính ra mình cũng đã thỏa mãn.

Chỉ thấy Hoa Thương cười khẽ một tiếng "Lão tổ tông nhà ta nói, Mâu tiên sinh đã ngẫu nhiên tới Giang Tây, bên người có việc quan trọng, Hoa gia bọn ta cũng không thể không hết một phần tình địa chủ. Miếu Quan Đế này tuy nhỏ hẹp nhưng tính ra cũng là tài sản riêng của Hoa gia ta, lại cũng sạch sẽ, nên đặc biệt đưa ra chỗ này để Mâu tiên sinh dừng chân một lúc. Chỗ ở đơn giản, còn xin Mâu tiên sinh vất vả".

Mâu Bôn Đằng cười nhìn Hoa Thương một cái, hai người ánh mắt chạm nhau đều che giấu tâm sự của mỗi bên. Chỉ nghe Mâu Bôn Đằng cười khẽ nói "Đội ơn đội ơn, đâu dám đâu dám".

Hoa Thương dẫn y vào nội điện. Chỉ thấy y vung tay một cái, có năm sáu gia nhân bước ra. Tên thuộc hạ của Mâu Bôn Đằng nhìn mấy người gia nhân một cái, chỉ thấy người nào cũng thần tĩnh khí ngưng, quả không phải là bọn tầm thường, chỉ là đều mặc áo xanh đội mũ nhô, hóa trang như người dưới.

Chỉ nghe Hoa Thương cười nói "Mâu tiên sinh nếu có việc vặt gì không cần phải tự ra cửa, chỉ cần sai họ đi thu xếp là được. Người muôn ngàn lần đừng khách khí. Nếu sai sứ quá nhiều, công việc bận rộn, nhân thủ vẫn không đủ, chỉ cần báo cho một tiếng, ta sẽ sai người tới hầu hạ. Lão tổ tông của bọn ta đã nói rồi, đối với việc Mâu huynh lần này tới đây, nhất định phải tiếp đãi chu đáo. Nếu họ có chỗ nào không hay, Mâu huynh nói thẳng với ta cũng được, trước mặt trách mắng họ cũng được, chỉ là ngàn vạn lần đừng khách khí. Nói như thế, vạn nhất nếu Mâu huynh có chỗ nào không vừa lòng thì huynh đệ cũng không gánh vác nổi việc lão tổ tông của bọn ta trách phạt đâu. Còn như tất cả những việc giữ cửa, tiếp khách, truyền tin tức cũng cứ để họ chạy việc là được".

Mâu Bôn Đằng ánh mắt đầy thâm ý cười một tiếng "Hoa huynh phí tâm quá".

Hoa Thương đưa Mâu Bôn Đằng đi xem những phòng ốc lớn nhỏ tràn thiết dẹp đẽ trong miếu Quan Đέ xong, mới nói "Mâu huynh còn thấy chỗ nào không ổn không?".

Mâu Bôn Đằng cười nói "Hoa huynh sắp xếp cực kỳ ổn thỏa, Mâu mỗ còn gì mà nói, chỉ có hai chữ đã tạ thôi".

Hoa Thương cũng tươi cười "Vậy thì hay rồi, đêm đã khuya, mời Mâu huynh nghỉ ngơi, Hoa mỗ xin cáo từ".

***

Y vừa đi khỏi, mấy người gia nhân đưa trà lên, chào một tiếng rồi trở ra canh gác, chuyện không cần nói. Mâu Bôn Đằng rảnh rỗi nhìn sự tràn thiết trong phòng, cười khẽ một tiếng, nói với tên thủ hạ "Người có nhận ra ý tứ của Hoa gia không?".

Tên thủ hạ của y lắc lắc đầu, chỉ thấy Mâu Bôn Đằng ánh mắt chớp trớn nênh nènh lèo "Họ mời chúng ta lần này gọi là Muốn đón mà chống".

"Kê cung đúng, họ và Bùi Cư liên thủ chống Đông Mật xâm nhập vào Giang Tây đã nhiều năm. Hiện tại tuy vì việc Hoa Dung mà ngẫu nhiên có chuyện với Bùi Cư, có chúng ta cùng liên thủ là muốn lấy đó để bức hiếp Bùi Cư, nhưng hiện tại họ cũng chỉ bên nào cũng được, nắm cả hai bên, hoàn toàn không muốn lội xuống vũng nước sâu, chuốc lấy phiền phức".

"Đối với họ mà nói hiện tại chúng ta chỉ là một nước cờ trong tay họ". Nói xong y cười khẽ một tiếng "Hoa Thương kia xem ra cũng là một người cực kỳ tinh minh - lần này chúng ta tới đây, Vạn huynh còn muốn phái người khác tới sao?".

Tên tùy tùng này của y là Vạn Xa Thừa sai theo hầu y. Mâu Bôn Đằng tuy ở ngoài khách khanh bên cạnh thủ lãnh Vạn Xa Thừa của Đông Mật, nhưng rất nhiều việc có thể cần giấu kín thì giấu kín, như thế vốn cũng có lợi đối với việc y dự vào đại sự của Vạn Xa Thừa, không bị kẻ tiểu nhân nghi kỵ.

Chỉ nghe y nói "Ngươi giúp ta thông báo cho họ một tiếng bảo họ trong vòng vài hôm, không có lệnh của ta, nhất định không được khinh động. Hoa gia lần này thu xếp miếu Quan Đế để ta cư trú, nói là để hết tình địa chủ, nhưng thật ra đời nào có chuyện vì đón khách, thật ra là muốn sắp xếp cho đám người dưới mờ to mắt quan sát nhất cử nhất động của chúng ta. Chỉ cần chúng ta hơi có cử động khác lạ thì họ sẽ không thật sự gây chuyện với Bùi Cư trước, mà chỉ e sẽ hung hăng cho chúng ta thấy bộ mặt thật của họ một phen. Ha ha, Hoa gia chiếm cứ Giang Tây, kinh doanh đất này đã qua mấy đời, nghĩ chắc họ mà trở mặt thì cũng mau thôi".

"Ngươi nói với các huynh đệ trong giáo, không phải là ta để cao chí khí của họ mà làm giảm oai phong của mình, nhưng Rồng mạnh khó đe đâu rắn đất, bảo họ ngàn vạn lần đừng làm hỏng đại sự của huynh đệ".

Tên thuộc hạ gật gật đầu, đang chờ nghe y có gì phân phó, đột nhiên biến hẳn sắc mặt, nghiêng tai nghe ngóng, giống như cảnh giác, kế đó ngoài cửa sổ chợt có tiếng áo lát phát, tên thuộc hạ sắc mặt sa sầm, hạ giọng quát "Người nào?".

Người ngoài cửa sổ hạ giọng nói "Thuộc hạ của Diệt Tịch vương, Lão cửu ở Tâm Dương".

Tên thuộc hạ nhìn qua Mâu Bôn Đằng, Mâu Bôn Đằng gật gật đầu. Tên thuộc hạ nhẹ nhàng mở then cửa, chỉ thấy một người áo đen lật người vào trong - người ấy không phải ai khác, chính là Bổ đầu Phàn Khoái trong thành Tâm Dương, theo lệnh Ôn lão đại từ bờ sông Cống Giang tìm tới.

***

Mâu Bôn Đằng ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn tên giáo chúng Đông Mật trước mặt, lên tiếng hỏi "Ngươi là người của Ôn lão đại Ôn Dịch thủ hạ của Diệt Tịch vương Pháp Tướng à? Vậy thì nửa

dêm tìm ta là có chuyện gì? Hay là đêm nay Ôn lão đại muốn làm chuyện gì sai người tới thông báo? Ta và người đều không lệ thuộc vào nhau, không cần đà lẽ, ngồi đi".

Tên thuộc hạ nghe xong đầy tối một cái ghế.

Phàn Khoái từ tạ không ngồi - trước mặt viên phó thủ của Vạn Xa Thừa mà người trong giáo nói tới đều không khỏi biến sắc, làm sao y dám ngồi, mà làm sao có chỗ cho y ngồi?

Nhưng Mâu Bôn Đằng quyết ý bảo y ngồi, Phàn Khoái chỉ dành nép người ngồi xuống mép ghế. Chỉ nghe y nói "Mâu tiên sinh...", y câu nói chưa dứt đã thấy Mâu Bôn Đằng cầm chén trà trước mặt lén nhấp một ngụm. Phàn Khoái chỉ dành im bặt, y ở trong quan trường đã lâu, hiểu rõ quy củ, chờ Mâu Bôn Đằng uống xong ngụm trà mới thưa bẩm tiếp. Không ngờ Mâu Bôn Đằng vừa nhấp xong ngụm trà thầm giọng đã lên tiếng hỏi trước "Có phải rốt lại là các người lại theo bắt người đàn bà... tên Bùi Hồng Linh phải không?".

Phàn Khoái ngẫm ngâm khám phục sự sáng suốt thấy trước của y, gật đầu nói "Đúng thế".

Mâu Bôn Đằng nhướng mày "Nghĩ chắc lần này cũng đã điều động đầy đủ nhân thủ, không giống như mấy lần trước khinh dị để cô ta thoát thân phải không?".

Phàn Khoái mặt hơi đỏ lên, trong lời lẽ của Mâu Bôn Đằng rõ ràng hơi có vẻ coi thường. Mâu Bôn Đằng theo lẽ thi tự nhiên biết được lúc ấy nên tỏ vẻ thế nào, nhịn không được nhếch mép một cái.

Chi nghe Mâu Bôn Đằng nói "Theo lời kể thì thanh Đại Quan dao của Dư Quả Lão và Thiên kiếp vạn độ châm của Lỗ Cuồng Ấm tính ra cũng không phải là hạng nhất gì, từ khi Diệt Tịch vương bế quan tu luyện đến nay, tại sao thủ hạ giống như càng lúc càng kém như thế? Vì một người đàn bà hoàn toàn không biết võ nghệ là gì mà tại sao phải dây dưa như thế? Đêm nay người

tới đây xem ra là muốn báo với ta một tiếng, là sẽ lập tức động thủ phải không?".

Phàn Khoái trước mặt y chỉ còn cách gật đầu.

Lại thấy Mâu Bôn Đằng dồn cái chén trà trong tay xuống bàn chát một tiếng khẽ trách "Sớm hơn không ra tay, muộn hơn không ra tay, lại định ra tay vào đúng lúc này! Ở đây ra tay không được, không được tới đây ra tay, đã tới Giang Tây ra tay còn đặc biệt tới ra tay cạnh thành Nam Xương. Các ngươi có biết hiện tại Bùi Cư ở trong thành Nam Xương không?". Y dồn giọng "Ta chỉ có một câu, là quay về nói với thủ hạ của Pháp Tướng huynh, bất kể là ai quản sự - có lẽ là Ôn Dịch Ôn huynh, bất kể thế nào, đêm nay các ngươi cũng không được động thủ!".

Phàn Khoái nhịn không được biến hắn sắc mặt.

Mâu Bôn Đằng vốn trước nay không khinh dị nổi giận, nhưng y biết Phàn Khoái và bảy người họ Ôn trong Ôn Gia ban vốn không phải là thuộc hạ của y, lúc ấy phải ra vẻ chút ít còn sợ họ khó khăn lắm mới nghe theo. Chỉ thấy y giống như nhịn không được tức giận đứng phắt lên, Phàn Khoái cả kinh, sợ tới mức toàn thân run lên - tiếng tăm hung dữ của phái Vạn Xa Thừa đã sớm lây lung trong giáo chúng Đông Mật, làm sao mà y không sợ?

Chỉ nghe Mâu Bôn Đằng bình tĩnh nói "Cứ nói lại lời ta - chỉ cần cô ta còn ở Giang Tây một ngày, Bùi Hồng Linh kia còn ở Giang Tây một ngày, chỉ cần không có ta ra lệnh, thì bất kể thế nào, cứ để cô ta đi lại tự do, đều không được động thủ!".

Phàn Khoái lần này vốn cho rằng chỉ cần bẩm qua một tiếng chứ muôn ngàn lần không ngờ tới việc Mâu Mõ lại cản trở như thế, nhưng kế hoạch bao vây giết chết Bùi Hồng Linh của họ đã có thể nói là đã thu xếp xong, y nhịn không được lên tiếng biện hộ "Nhưng...". Y muốn nói chuyện đêm nay đã tính toán chu đáo, cơ hồ có thể không làm kinh động bất cứ ai khác, không để lộ ra bất cứ tin tức gì về việc bắt được người đàn bà nhà Bùi.

Mâu Bôn Đằng chót nhẹ nhàng đè tay xuống cái chén, đáy chén vốn bằng phẳng, nhưng dưới tay y đè xuống đột nhiên trở thành sắc bén, chỉ thấy Mâu Bôn Đằng một tay hoàn toàn không có gì khác thường nhưng cái chén đã lún sâu vào mặt bàn gỗ tung. Sau đó vẻ mặt y trở thành nghiêm khắc "Ngươi có biết hiện tại ngoài thành Nam Xương này có bao nhiêu cao thủ của hai họ Hoa Thương không? Rồng mạnh khó đè đầu rắn đất, chúng ta hiện tại vẫn không tiện sinh sự. Người cho rằng nhân thủ của chúng ta ở Giang Tây có thể chống cự được Bùi Cư và hai họ Hoa Thương liên thủ à? Chuyện này ngươi không cần nói nhiều, chỉ cần theo lời ta về truyền lệnh. Đây là đại sự trong giáo, Ôn huynh nghĩ chắc không trách ta đâu, mà về phía Diệt Tịch vương Pháp Tướng huynh thì ta sẽ gánh vác". Y ngược mắt lên, dáng vẻ đột nhiên trở thành ngạo nghễ "Nhưng nếu các ngươi dám trái lệnh, làm hỏng đại sự của Vạn huynh ta, thì trước mặt Vạn Xa Thùa huynh, người nào trong các ngươi sẽ gánh vác?".

Phàn Khoái thân hình run lên, chỉ thấy con mắt nãy giờ giống như nhắm của Mâu Bôn Đằng mở ra, trên mặt y lập tức toát ra ánh sáng tinh quang chớp chớp lạnh lẽo. Phàn Khoái cũng không phải chưa nhìn thấy bọn người đáng vẻ hung dữ, sát khí giàn giụa, nhưng những người ấy so với y quả thật cũng chỉ là Ánh sáng đom đóm, làm sao so với trăng rằm. Chỉ nghe Mâu Bôn Đằng quát một tiếng "Còn chờ gì nữa?".

"Còn không đi mau!". Y biết đối với bọn giáo chúng này vốn không nên giải thích nhiều. Chỉ nghe y quát một tiếng xong lại dần giọng nói tiếp "Nếu truyền lệnh chậm, các ngươi đã động thủ, làm hỏng cơ hội tốt gây biến ở Giang Tây mà ta và Vạn huynh đã ẩn nấp bao nhiêu năm để chờ, thì ngươi cứ bảo ngươi động thủ - từng người từng người tự vẫn để tạ tội!". Y lời lẽ rất nặng nề, đã đe bẹp hết ý định biện bác của Phàn Khoái. Phàn Khoái chỉ thấy trong đầu nổ tung, cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, vội vàng thi lễ, thân hình vọt lên, lật qua cửa sổ lướt đi.

***

Nhin thấy Phàn Khoái vừa đi, vẻ giận dữ trên mặt Mâu Bôn Đằng lập tức thu lại.

Đối với loại người như y, tức giận hay không không liên quan gì tới tình cảm, chẳng qua chỉ là một loại công cụ để y chế ngự người khác. Chỉ thấy y quay về phía tên thuộc hạ phân phó "Ngươi tới thông tri một tiếng, bảo mấy người huynh đệ đắc lực nhất cùng đi, xem xem cục diện bên đó. Ôn lão đại cũng không phải người dễ nói chuyện đâu. Mà người của Vạn huynh chúng ta bên này trước nay vẫn có hiềm khích với họ. Người tim mẩy người biết ăn nói tới đó, bất kể thế nào, cũng bảo họ đêm nay thì không chuẩn cho xuống tay với Bùi Hồng Linh".

Tên thủ hạ của y rất ít thấy y hạ nghiêm lệnh như thế, trong lòng run sợ, dạ một tiếng vội vàng bước ra.

Y truyền lệnh rất nhanh, chỉ một giờ đã quay về, ngắn ngủi nói "Mâu tiên sinh ...".

Mâu Bôn Đằng nói "Ngươi là muốn nói, hành động như thế sẽ đắc tội với thuộc hạ của Diệt Tịch vương phải không?".

Tên thủ hạ của y gật gật đầu.

Mâu Bôn Đằng lại thản nhiên nói "Ta cũng biết Bùi Hồng Linh có quan hệ rất lớn, liên quan tới một vật mà ta hiểu rõ từ đâu ra, nhưng chỉ nghe tên là *Can đảm lực*. Trong vài tháng gần đây, việc truy sát cô ta đã trở thành nhiệm vụ quan trọng nhất của thuộc hạ Diệt Tịch vương trong giáo, nhưng giờ này khắc này, chúng ta tuyệt đối không được động thủ ở Giang Tây".

Tên thuộc hạ ngược mắt nhìn y, tựa hồ đang hỏi: Tại sao?

Mâu Bôn Đằng đứng lên, ánh mắt càng trở nên bình tĩnh "Bởi vì trước mắt chúng ta có đại sự còn quan trọng hơn - ngươi nói xem, chúng ta vừa tới Giang Tây phó yến, đã có người dọn ra cho chúng ta hai món, một món là cá chép Đông Hải, một món là tay

gấu Bạch Sơn, y biết rõ là dạ dày chúng ta chỉ ăn được một món, thì y làm thế làm gì? Chúng ta ăn tay gấu trước hay ăn cá trước?".

"Cá, là cái ta muốn, tay gấu cũng là cái ta muốn, ha ha, người kia đúng là cao minh".

Y quay đầu qua "Nhưng trong con mắt ta, so ra Bùi Cư mới là con cá lớn hơn. Con cá này rất không dẽ bóc. Chúng ta đã bóc bảy năm, mà cẩn bản cũng không có cơ hội hạ đũa. Mà không bắt được Bùi Cư, sẽ trực tiếp liên quan tới đại sự thiêng hạ của giáo. Đến nay chúng ta tiến vào Giang Tây, chính là ăn nhẫn sau bảy năm mới tìm được cơ hội, làm sao có thể để mấy gã thất phu Ôn lão đại làm hỏng đại sự? Mà Bùi Cư một sớm xuống ngựa, thì Bùi Hồng Linh chẳng qua đưa tay ra là bắt được. *Can đảm lực* rất quan trọng, nhưng việc có trước sau, nặng nhẹ hoãn cấp một ly cũng không thể làm sai được. Vả lại Ôn lão đại tính ngàn chuyện muôn chuyện, nhưng chỉ e chưa tính ra người đàn bà Bùi Hồng Linh ấy rất không đơn giản. Bên cạnh cô ta hoàn toàn không phải chỉ có Dư Quả Lão và Lô Cuồng Âm, sau lưng cô ta còn có một cao nhân. Người ấy thật ra ta cũng không muốn gây chuyện, e là Vạn huynh nhất thời cũng không muốn gây chuyện, cả Đỗ Bất Thiền huynh e cũng không muốn gây chuyện". Y nhìn ra phía sông ngoài cửa sổ, nét trầm tĩnh trong mắt rõ ràng dường như bị người mà y nói tới kích động hứng thú tranh hùng thiêng hạ của y.

Tên tùy túng của y bất giác kinh ngạc. Không đợi y lên tiếng, Mâu Bôn Đằng đã nói "Trước mắt ở Giang Tây thật ra không phải chỉ có một mình Bùi Cư - Một vùng Giang Tây này rồng ẩn cọp núp. Người đàn bà tên Bùi Hồng Linh kia, hiện tại đang có người ngầm ngâm dùng toàn lực bảo vệ cô ta, người đã nhận ra chưa? Người tính xem, với hành trình của Bùi Hồng Linh, thì lúc nào phải vào tới Giang Tây?".

Tên tùy túng của y đang co ngón tay tính toán, Mâu Bôn Đằng lại nói "Mà hiện nay hình thế Giang Tây thay đổi hẳn như

thế, khiến liên minh giữa Ưng Đàm và Bùi Cư cơ hồ tan nát, chuyện vì Hoa Dung mà một sớm trờ mặt lại là xảy ra lúc nào? Là ai lôi kéo vào? Sớm hơn không bắt, muộn hơn không bắt, lại đúng vào lúc này bắt Hoa Dung giải tới chõ Bùi Cư?".

Tên thuộc hạ của y thoảng trầm tư, hai hàng chân mày chợt nhíu lại, hoảng sợ kêu lên "Dường như là cùng lúc".

Mâu Bôn Đằng cười nhạt một tiếng "Ha ha, Tiêu Dū Tranh đã chết, hiện nay trong triều còn có ai dám ra mặt trực tiếp đối đầu với chúng ta? Trước mắt kẻ thực sự bức bách Bùi Cư vẫn không phải là Đông Mật chúng ta, mà có người muốn nướng y trên lò lửa đấy. Phá hỏng sự yên ổn ở một vùng Giang Tây của y, bắt y trực tiếp đối diện với chúng ta. Bắt Hoa Dung lại chọn đúng cơ hội này. Lần trước dường như Bùi Cư đã chém con nuôi của Lư lão công công ở thành Nam Xương rồi. Lư lão công công trong cung đang tim lõi lâm của y. Lần này Hoa Dung trong Hoa gia đồng minh của y phạm tội, y chém hay không chém? Đây đúng là một cơ hội tốt. Bùi Hồng Linh lại là em gái Bùi Cư. Nếu là lúc bình thời, huynh trưởng của cô ta tuy có thể lực lớn, nhưng thân trong quan trường, rất nhiều chuyện nhỏ nhặt trong giang hồ y cũng không chiếu cố hết được. Thuộc hạ của Diệt Tịch vương muốn bắt giết Bùi Hồng Linh cũng không có vấn đề gì. Nhưng hiện tại, vấn đề lại là ở chõ chúng ta. Người ta đưa tới cho chúng ta một món rất ngon lành, giữa việc tính Bùi Cư và giết Bùi Hồng Linh, nhất thời trong hai chỉ có thể chọn một. Bởi vì hiện tại chúng ta không thể khinh dị hành động, khiến hai họ Hoa Thương vừa nảy ý phản lại Bùi Cư lại nghi ngờ chúng ta. Từ khi Hoa Dung bị giải tới thành Nam Xương, cục diện giữa Bùi Cư và hai họ Hoa Thương đã như dây cung kéo căng. Bùi Cư không dám khinh dị thả Hoa Dung, không phải chỉ vì sợ đắc tội với quân đội, mà còn là không muốn làm rối loạn chính sự quang minh mà y mất nhiều năm tạo ra được ở Giang

Tây - Ha ha, sở dĩ Đông Mật chúng ta hiện có thể làm được việc lớn mà trước nay vẫn không thể xâm nhập vào Giang Tây, không phải chính vì triều chính bất minh, quan lại ganh ghét, tiểu dân nhu nhược, trong lòng oán hờn sao. Nhưng ở một dải Giang Tây, Bùi Cư trước nay tính ra cũng còn sửa sang được chính sự quang minh, chúng ta tranh giành với y nói cho cùng là tranh giành lòng dân. Cho nên Bùi Cư đã bị người ta biết chắc là tuyệt đối không dám khinh dị thả Hoa Dung. Nhưng nếu quả y không thả, liên minh giữa y và Hoa gia Ung Đàm át phát sinh chõ nứt rạn. Người kia chắc cũng dự liệu tới việc Đông Mật chúng ta không thể ngồi nhìn bỏ qua cơ hội tốt. Chọn đúng cơ hội chọc tay vào liên kết với Hoa gia Ung Đàm để xâm nhập vào Giang Tây, chuyện đó đối với Đông Mật tuyệt đối là một việc quan trọng trước mắt. Nhưng cho dù Hoa gia Ung Đàm lúc bình thời không quản chuyện ấy, nhưng trước mắt là lúc họ đang căng thẳng với Bùi Cư, tuy lôi chúng ta vào để mong tự trọng, nhưng lúc này tuyệt đối không chịu gây ra chuyện nhỏ nhặt nào chọc giận Bùi Cư, dù sao hiện tại họ cũng không thể không coi trọng tình nghĩa thể diện nhiều năm liên thủ với nhau. Huống hồ họ và chúng ta ngoài mặt tươi cười trong lòng nghĩ khác đã nhiều năm, còn giao hảo với Bùi Cư thì lâu ngày. Mà hiện tại chúng ta vẫn tuyệt đối không được đắc tội với họ, để họ nhận ra chúng ta giấu giếm sát cơ. Trước khi họ và Bùi Cư chính thức trở mặt với nhau, Hoa gia tuyệt đối không cho bắt cứ ai nhân lúc này phóng hỏa, bắt cứ nấm lửa nào cũng e không phải đốt cháy Bùi Cư mà là đốt - ta và ngươi. Cho nên Bùi Hồng Linh kia tuy rất quan trọng, nhưng hiện tại chúng ta không thể động tới". Chỉ nghe y ha ha cười một tiếng "Muốn bắt đâu động tới cũng không thể động như thế. Cho nên người sau lưng Bùi Hồng Linh tính toán cục diện rất sáng suốt, y át có giao tình rất sâu với Bùi Hồng Linh, tuy không ra mặt nhưng một chiêu ra tay bắt Hoa Dung, giải tỏi

Nam Xương đúng lúc, thì cơ hồ có thể bảo đảm an ninh cho Bùi Hồng Linh trên suốt đường đi ở Giang Tây". Chỉ nghe tên thuộc hạ của y run run hỏi "Vị cao nhân mà tiên sinh nói đó chính là ....".

Mâu Bôn Đằng như rống mày "Ngươi nghĩ không sai đâu. Y chính là - Trần Khử Bệnh được điều tới Cửu Giang mà đến hiện tại ta mất hết bảy năm cũng không điều tra được rõ ràng!". Tên thuộc hạ của y kinh ngạc ngẩng đầu lên, trước nay y vẫn cho rằng ở Giang Tây Mâu Bôn Đằng chỉ úy kỵ có Bùi Cư, nhưng nghe khẩu khí của y, thì rõ ràng đã coi Trần Khử Bệnh là một đại địch trong cục diện tranh giành chém giết sắp nổ ra ở Giang Tây.

***

Lúc ấy Trần Khử Bệnh mỏi mệt nằm ở Tâm Dương, y nhìn nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, có biết rằng Mâu Bôn Đằng người người nhắc tới là biến sắc đang đằng đằng sát khí nhắc tới tên y?

Chương 7.

Hát
lên

(hẳng qua chỉ một giờ nửa
khắc, Phàn Khoái đã quay
về.)

Chỉ thấy y tới bên cạnh Ôn lão
đại, ngân ngừ chưa nói gì, giống như
tự biết một khi lên tiếng thì sẽ phải
đối diện với sự tức giận khiến người
ta khó mà gánh vác của Ôn lão đại.

Ôn lão đại không chờ y lên
tiếng, trước tiên nhìn dáng vẻ trên
mặt y, vừa thấy là tựa hồ đã hiểu rõ.

Y thấy Phàn Khoái vẫn không
dám lên tiếng, nhịn không được cao
giọng nhưng không để người ta
nghe được hỏi "Chắc Mâu Bôn
Đằng không cho chúng ta động thủ
phải không?".

Phàn Khoái thân hình khẽ
run lên, vì y nhìn thấy làn khí xanh
lục đã dâng lên dày đặc trên mặt
Ôn lão đại.

Ôn lão đại nhìn thấy dáng vẻ của y đã biết mình đoán không sai. Y trong lòng tức giận không có noi phát tiết, nhịn không được chợt há miệng ra, hung dữ quát một tiếng "Hừ!".

Một tiếng ấy của y người ngoài không ai nghe thấy, chỉ có Phàn Khoái nghe như một tiếng nổ. Phàn Khoái chỉ thấy thanh âm ấy như một tiếng sét nổ rền bên tai, y hai hàng chân mày nhíu lại, sau đó ngũ quan cơ hồ như đau quá co rút lại. Chỉ nghe Ôn lão đại hạ giọng rít lên "Y chẳng qua chỉ là một thằng tiểu tử làm khách dưới trướng Vạn Xa Thừa, có quyền gì mà can thiệp vào việc làm của chúng ta!".

Phàn Khoái khuôn mặt run lên, đây là đại sự trong giáo, vốn không phải là một giáo chúng tâm thường như y có thể nói chen vào. Sau đó y chỉ thấy Ôn lão đại mặt lạnh như nước - làn nước tù qua hết mùa hạ cơ hồ đã cạn khô xanh lè. Ôn lão đại trong lòng tựa hồ đang băng lửa giao nhau, đang nỗ lực kiềm chế cơn giận của mình. Lúc ấy y át phải có chủ ý.

Chỉ nghe Ôn lão đại nói "Dường như quả thật Dư Quả Lão và Lõ Cuồng Âm không có ở đây. Nếu hôm nay không hạ thủ lần nữa, thì về sau chỉ e sẽ không có được cơ hội tốt thế này! Đừng nói Dư Quả Lão và Lõ Cuồng Âm thật sự quay lại sẽ lầm chuyện rầy rà, chỉ nói Tiêu Kiêu ở Trường Thanh môn nghe phong thanh chuyện này, ha ha, ha ha, thì đừng nói là Mâu Bôn Đằng, cho dù Vạn Xa Thừa đích thân ra ngựa, để ta xem lúc ấy y sẽ còn đạo lý gì mà nói!".

Chi thấy y càng nói càng tức giận, một tay vung vung trên không, tựa hồ muốn chém ra.

Dưới nước ven sông, mươi hai hảo thủ và sáu huynh đệ Ôn Gia ban của y mai phục đã lâu, đều đang chờ y chém ra nhát ấy.

Nhát chém ấy cũng chính là hiệu lệnh và quyết định của y, Ôn Dịch đưa mắt nhìn người đàn bà trên bờ sông, sắc mặt trong giây lát lại hiện ra một nét do dự. Nếu thật sự ra tay, trận này át

hoàn toàn không có dấu vết gì. Y biết rõ cục diện Giang Tây, trước mắt y tuyệt nhiên không thể khinh dị đụng chạm tới Bùi Cú, lại càng không được đụng chạm tới Hoa gia. Chỉ thấy Ôn lão đại đột nhiên lắc người một cái như tia chớp di động trong khoảng một trăm trượng chung quanh. Sau đó y tựa hồ rốt lại đã quyết định gì đó - bất kể chủ ý của gã Mâu Bôn Đằng kia. Đây là đại sự Diệt Tịch vương giao phó, quả thật Dư Quả Lão và Lỗ Cuồng Âm không có ở đây, trước tiên y cứ không ai hay biết bắt sống người đàn bà ấy, trở về sẽ xem gã Mâu Bôn Đằng kia có chết vì xấu hổ hay không!

Y vung tay lên một cái, nhát chém ấy đã sấp chém ra. Người đàn bà nún trong chõ tối theo dõi y nãy giờ đột nhiên biến sắc, nàng chợt hít sâu một hơi, trong cái hít ấy nàng tựa hồ nhớ lại điều gì đó quan trọng nhất trong đời mình. Chỉ thấy nàng ngửa mặt lên trời, qua lớp the mỏng, trên mặt tựa hồ cũng trình hiện quyết tâm điên cuồng đánh bạc một phen.

***

Bùi Hồng Linh đột nhiên nghe tiếng hát vang lên bên tai.

Tiếng hát ấy đột nhiên vang tới, mường tượng như vang lên từ đáy lòng trống rỗng của nàng.

Tiếng hát lại cao vút như thế, mường tượng như phong phạm của Dũ Tranh lúc còn sống ngẫu nhiên cao hứng, dài giọng ngâm nga.

Bùi Hồng Linh sắc mặt tùng trận tùng trận vừa mừng vừa sợ - Dũ Tranh, là người trở lại à? Là người biết ta vào đêm nay ngắn ngơ mong ngóng, rốt lại “Hôn tới rừng phong xanh, Hôn đi quan ái tối”, không nể hà âm dương hai nèo trở về phải không?

Chỉ nghe lời hát như sau:

Độc tọa không đường thương. Hà dũ khả hoan già?

Xuất môn lâm vĩnh lô. Bất kiến hành xa mă.

*Dăng cao vọng cừu châu, Du du phân khoáng dã.
 Cô điểu tây bắc phi, Ly thú đồng nam hạ.
 Nhật mờ tư thân hữu, Ngô ngôn dụng tự tả.
 (Sành vắng một mình ngồi, Biết cùng ai vui vẻ?
 Đường xa cất bước ra, Xe ngựa đều đâu cả?
 Lên cao nhìn chín châu, Mênh mông chia khoáng dã.
 Chim côi lướt bắc bay, Thú lé về nam hạ.
 Ngày xế nhớ thân hữu, Lời riêng để tự tả.)*

Bùi Hồng Linh trên mặt như mừng như sợ - đây là một bài thơ cổ mà lúc còn sống Dũ Tranh thích nhất, là y, nhất định là y!

Nàng chợt thảng người lên, chỉ cảm thấy một luồng máu nóng từ trong lòng tràn lên, cũng bắt kẽ bốn phía vắng vẻ, nhịn không được kêu lớn "Dũ Tranh...".

***

- Dũ Tranh...
- Dũ Tranh... !

Tiếng gọi ấy trong đêm sâu cơ hồ đồng thời cùng vang lên với tiếng người hát. Chỉ nghe tiếng hát càng lúc càng cao, mà tiếng gọi của Bùi Hồng Linh cũng càng lúc càng vang dội, hòa quyện vào nhau, cùng bay lên không. Nàng đã tịch mịch quá lâu - trong cõi đời nhiều đè nén và bức bách này, nàng đã cố gắng đè nén quá lâu, quá lâu. Nhưng một tiếng vợ chồng đồng thanh, gọi vang đồng trống như thế tựa hồ có thể từng tiếng từng tiếng phá tan nỗi uất trong lòng nàng.

Lúc nàng vừa bắt đầu kêu lên thì trong thanh âm chỉ có nỗi đau thấu xương, nhưng dần dần trong thanh âm lại toàn vể sâu thương, mà hòa với tiếng hát đang bay, từng tầng từng tầng cao lên, tới tận trời xanh. Sau đó chắp tay sau lưng trên trời nhìn xuống,

té ra trên thế gian giây giữa tòa chiết đú loại này, chỉ cần trong lòng ta vẫn có người, thì chẳng qua cũng chỉ như thế.

Bùi Hồng Linh xem có vẻ yếu ớt, nhưng hơi rất dài, cứ thế kêu liên tiếp mấy mươi tiếng. Người đốt giấy tiền vàng bạc trên bờ sông bên kia đều ngẩng đầu lên nhìn qua bờ sông tối om bên này. Mấy mươi đốm vàng tròn tròn chợt nhấp nháy sáng bừng lên trước mặt - nhà nào đốt giấy nhà nào ca khóc? Lửa nhà nào yếu ớt định soi chiếu bờ này bờ kia không sao qua được như thế? Bùi Hồng Linh nhìn nhìn dòng sông dưới chân: cái đã qua cũng như hiện nay sao?

Nàng nhớ tới Dũ Tranh bất kể ngày đêm mà! Sau đó nàng đánh lứa lên, châm vào một ngọn nến ngắn, mới rồi nàng xếp một chiếc thuyền giấy, đặt ngọn nến ngắn vào chiếc thuyền mỏng manh, thả xuống dòng nước, chiếc thuyền nhỏ liền chở nguyện vọng không xác định theo dòng nước trôi đi.

Trên chiếc thuyền giấy lại có chữ viết của nàng, lật đi lật lại cũng chỉ có hai câu: *Nhớ chàng khiến thiếp già, Gắng sức ăn cơm thêm... Nhớ chàng khiến thiếp già, Gắng sức ăn cơm thêm...*

Câu trên không gì không phải là tự tả tình cảnh mình, câu dưới là tự khuyên mình - Cho dù ta và ngươi âm dương khác nẻo, nhưng vì lời dặn dò của ngươi, vì ước nguyện chưa hoàn thành của ngươi, ta trước rượu thịt ném vào thấy như đất như bùn, cảm thấy đất ấy bùn ấy cũng có vị đất mùi bùn - nhưng cũng phải vì chàng gắng sức ăn cơm thêm, để mong có ngày khi nằm xuống cạnh chàng, cùng tan thành đất vẫn không có gì phải hổ thẹn.

***

Sau lưng chợt vang tới một tiếng kêu khẽ "Tiêu phu nhân!".

Bùi Hồng Linh quay phắt lại, té ra tiếng hát vừa rồi vốn không phải là ảo tưởng trong lòng nàng vang lên, mà là có người hát thật.

Người kia là một người đàn bà, rõ ràng là một người đàn bà.

Nhưng tại sao là người đàn bà ấy? Tại sao cô ta lại bắt chước rất giống giọng ngâm nga của Tiêu Dũ Tranh lúc cao hứng khi còn sống?

Bùi Hồng Linh nhìn ra phía sau. Sau đó ánh trăng hạ xuống, nàng nhìn thấy một cái nón trúc. Sau đó mới nhìn thấy dưới cái nón trúc, khuôn mặt bị tấm the dưới cái nón trúc che kín. Tấm the mỏng trên mặt người kia thấp thoáng như ánh trăng lè loi. Thần sắc trên mặt cô ta cũng lè loi như thế, chỉ nghe cô ta hạ giọng nói "Ta cũng có thể xếp một chiếc thuyền không?".

"Ta cũng muốn gởi nó cho...". Người đàn bà kia chợt ngẩng đầu "... Tiêu Ngự sử cưỡi hạc đi xa...".

Bùi Hồng Linh kinh ngạc.

Tại sao lại là cô ta? - Cô ta lại chính là người đàn bà cưỡi lừa dùng thủ câu trong quán trà.

Người đàn bà kia im lặng khẽ thở dài một tiếng, tiếng thở làm lay động tấm the trên mặt nàng. Chỉ nghe nàng nói "Không ngờ, không ngờ, chỉ mới một năm chưa gặp mà y lại đã xuôi tay ra đi". Lời than của nàng lại gói ghém tâm sự của mình, gói ghém mười năm mỗi năm gặp mặt người đã chết một lần, gói ghém nỗi đau xót tận đáy lòng mà việc Tiêu Dũ Tranh ra đi đưa tới cho nàng.

Bất kể là sảnh Ngự sử hay phuờng Công Đức, trong mười năm nay mỗi năm nàng đều phải từ xa xa nhìn y một lần sao?

Mà mỗi lần nàng đều từ xa xa nhìn y, còn y có biết còn có một người đàn bà đang im lặng nhìn mình không?

Mà mỗi lần mình đều cài trang dịch dung tới nhìn trộm y, tại sao, tại sao mình lại tàn nhẫn với chính mình như thế? Mỗi lần chờ suốt một năm dằng dẳng, lại tới Trường An, mà chỉ để từ xa xa nhìn trộm y một cái như thế thôi sao? Mà cái nhìn ấy cơ hồ là sự bi thương và khoái lạc mà nàng có được trong mười năm nay.

Mỗi lần nàng đều kiên quyết cắn chặt môi, lấy việc mỗi năm

nhin trộm y một lần làm hạnh phúc lớn nhất có thể có được trong kiếp này - đúng, là hạnh phúc, chính là hạnh phúc. Có lúc nàng cắn răng tới mức cắn dập cả môi. Bất kể thế nào, trong đáy lòng nàng cũng kiên trì với chính mình: đó là hạnh phúc, sợ gì là một hạnh phúc đau đớn như thế. Nàng không muốn nghĩ tới đó là nỗi đau khổ thế nào, bởi vì làm rõ nỗi đau khổ là một sự tàn khốc mà nàng không thể gánh vác nổi. Nàng không muốn gì khác, không dám nhìn thêm một cái, nàng chỉ cần xác định y đang ở đó.

Biết được y quả thật còn sống khỏe mạnh ở đó.

Năm ấy vì Lâm Chàng ngũ thử hành thích, nàng ngãm ngầm ra mặt, giúp y thu xếp ổn thỏa chuyện ấy. Nhưng nàng cũng vì thế mà bị thương, sau khi bị thương thương thế rất nặng, vì vết thương ấy nên năm ấy nàng chưa thể nhìn trộm người nàng bảo vệ lần nữa, việc bỏ mất cơ hội lần ấy cơ hồ khiến nàng đau khổ suốt một năm. Mà nếu quả thật biết được kiếp này vốn chỉ có "phúc phận" là mỗi năm nhìn y một cái trong mười năm thôi, thì nàng dựa vào cái gì mà phóng tú nhìn thêm y vài cái? Chỉ sợ mỗi lần nhìn ấy sẽ khiến vết sẹo khó khăn lâm mới lành được trong quả tim nàng toác ra chảy máu, đó cũng là một sự thống khoái lâm ly mà nàng tinh nguyện.

***

Người đàn bà kia trên mặt vẫn mười phần bình thản như cũ.
Chỉ nghe nàng bình tĩnh nói:

"Té ra ngươi mới là Hồng Linh".

"Ta vốn còn cho rằng người bị Hoa gia Ưng Đàm bắt đi mới là ngươi, nên ta mới ra tay cứu. Không ngờ rằng lần ấy cứu nhầm, may mà ta và ngươi từng gặp nhau trong quán trà, tuy việc đã mười năm, nhưng lúc bấy giờ ta đã nảy ý nghi ngờ".

"Có thể trước nay ngươi chưa từng nhìn thấy ta, nhưng mười năm trước ta đã nhìn thấy ngươi từ xa xa".

Bùi Hồng Linh sững sốt nhìn chằm chằm vào mặt người đàn bà kia, chỉ thấy cô ta nói tới đó chợt cúi đầu xuống - cô ta hoàn toàn không phải là một người đàn bà dễ coi, sau khi cô ta bước lên kéo tấm rèm che mặt lên, Bùi Hồng Linh nhịn không được nghĩ như thế, nhưng phong vận của cái cúi đầu ấy lại có một ý vị u nhã hoàn toàn trái ngược với thái độ hung hăng của cô ta trong quán trà hôm trước.

Người đàn bà lại dường như đang cúi đầu hồi tưởng - Dũ Tranh mười năm trước còn trẻ tuổi mà! Mười năm trước y vừa từ Lâm Chàng được điều về Trường An, giữ chức Ngự sử, mười năm trước mình đã quen y được mấy năm? Mà lúc vạt áo xanh phất phơ của y vừa rơi vào mắt nàng, từ đó sự sinh động ấy cơ hồ khiến nàng mỗi khi nhớ tới thì đều như một mảnh vải phất phơ trước đôi mắt ráo hoảnh của nàng. Mà mình mười năm trước tuy cũng không xinh đẹp gì, nhưng bàn tay hiện tại đeo một ngọn cương câu năm ấy vẫn chưa luyện Ly Hận câu, còn không hiểu thế nào là cách biệt, thế nào là ly hận, bàn tay năm ấy không phải cũng hoàn toàn chưa khô quắt như móng chim mà trắng bóng mịn màng sao? Y suốt đời chưa từng cho nàng thỏa mãn khát vọng được nắm tay y một lần, có phải là vì thế mà sau khi y kết hôn, nàng mới cam tâm tự hủy, khổ luyện Ly Hận câu, khiến cánh tay phải luyện tới mức chí chít vết sẹo hay không? Nàng vẫn không trách y như trước, nhưng nàng không kiềm chế được lấy một tâm thế đau thương để ngưng kết sự nhớ nhung, không kiềm chế được vì mình chưa từng đạt được mà nhiều lần khổ luyện khổ sát, tự trừng phạt mình. Nàng còn nhớ lần đầu tiên gặp Dũ Tranh mười năm trước, trong lòng vẫn còn ôm một ảo vọng như thế. Đó phải là một sự đẹp đẽ và một niềm ảo vọng không có nhiều trong cuộc đời đạm bạc, giang hồ hiểm ác của nàng. Nàng không dám mơ giấc mơ ấy cho thật trọn vẹn tốt đẹp, nhưng vương vãi trong cuộc sống lạnh lẽo của nàng, nó vẫn tươi đỏ thành một vết hàn đáng cười mà cũng đáng thương khiến nàng suốt đời khó quên.

Nhưng ảo vọng trên đời chẳng qua như thế, một đoàn trống kèn ầm ī, một đoàn xe cưới đi qua phố dài, lại có thể dễ dàng phá tan như thế. Nàng lặng lẽ nhìn người đàn bà tên "Hồng Linh" trước mặt mình, trong tên cô ta có chữ "Hồng", quả thật là khuôn mặt hồng hào. Mỗi lần nhớ tới người đàn bà này, trong ký ức của nàng lập tức nổ ra một đám tròn màu hồng? - Xe cưới màu hồng, áo cưới màu hồng, rèm hồng đèn hồng màn hồng..., mà cô ta lại không biết có một cô gái đã yên lặng từ xa hâm mộ suốt mười năm? Những khi sương sớm mưa đêm, những lúc đường xa bóng le, mỗi lần nhớ tới sự rung động buổi đầu và lời tự hứa, đều khiến nàng vừa ghen tức vừa hâm mộ cô ta từ xa, bởi vì cô ta - có y bên cạnh cô ta.

***

Không thể ngờ được - người đàn bà đột nhiên quả quyết ngẩng đầu - thêm lần này tưởng ta sẽ khóc, giống như khó khăn chờ đợi lần hẹn mỗi năm, khó khăn lắm từ xa tới Trường An một lần từ xa nhìn Tiêu lang một cái, nàng đã cơ hồ nhịn không được muốn khóc như thế. Nàng lần nào cũng gần như tàn ác tự bắt buộc mình không được nhìn thêm cái nữa, tóm lại chỉ sau khi nhìn một cái là quay người đi ngay. Bởi vì nàng chỉ sợ nhìn thêm cái nữa, đó là điều duy nhất có thể bảo vệ cái mà nàng gọi là kiêu ngạo, là cứng rắn, cũng có thể là một chớp mắt suy sụp - nàng không có cách nào đối diện với mình sau khi suy sụp. Chỉ thấy nàng lặng lẽ bước tới cạnh Bùi Hồng Linh "Cho nên lúc ta gặp người lần đầu ở quán trà dưới chân thành còn có ăn tượng, nhưng sau đó lại phát hoảng. Mười năm rồi ngươi thay đổi nhiều như thế, ta không dám xác nhận". Nàng nhìn chằm chằm vào vết sẹo bỏng trên mặt Bùi Hồng Linh, khuôn mặt thế này lại gặp phải vết bỏng thế nhân này sao? Sự xinh đẹp thế này sau cùng cũng phải dính một chút không hoàn mỹ sao?

"Và lại ta quả thật không dám tưởng tượng sẽ có duyên gặp người bất ngờ như thế. Lúc y còn sống, suốt mươi năm chúng ta đều không gặp nhau một lần. Cho nên ta cứ đi cứu người kia trước, người ấy theo lời họ nói thì là em gái của Bùi Cư. Nhưng không ngờ cô ta lại không phải là người".

"Tên cô ta là Yên Lạc".

"Còn anh cô ta là biếu ca, biếu ca Bùi Cư".

***

Bùi Hồng Linh ngạc nhiên nhìn cô ta: tại sao, tại sao chỉ vì hiểu lầm người bị bắt chính là mình, cô ta lại gõ ngón tay theo khúc Thập diện mai phục, vung câu đánh nhau, liều mạng gây sự, để cứu giúp nhầm?

Một trận đánh trong quán trà còn in rõ trên mặt cô ta. Cảnh tượng người đàn bà này sẵn sàng chịu bị thương khiến nàng kiếp này không quên. Tại sao cô ta lại liều mạng như thế để cứu mình?

Người đàn bà kia chợt vẩy tay, chỉ thấy một con rắn nhỏ từ dưới quần Bùi Hồng Linh bò ra, mau lẹ chui vào ống tay áo của nàng. Nàng lấy tay trái nhẹ nhẹ lùa vào tay áo bên phải, đùa nghịch với con rắn vàng nhỏ như sợi tơ, cười khẽ một tiếng, tựa hồ có chút xấu hổ với tài khéo giang hồ này của mình "Nhưng may mà lúc ấy ta còn hơi nghi ngờ, nên mới thả con Tiểu Kim rón rén bò vào dưới quần ngươi, nên sau khi phát hiện là cứu lầm người, mới có thể dễ dàng tìm ngươi lần nữa".

Con rắn nhỏ lúc ấy trong ống tay áo của nàng rón rén thò đầu ra.

Người đàn bà co ngón tay búng khẽ vào đầu nó, cười nụ nói "Vào trong".

Con rắn nhỏ sợ tới mức thụt ngay đầu vào, ngoan ngoãn trở vào trong tay áo nàng.

Bùi Hồng Linh nhìn nhìn mặt cô ta, chỉ thấy lúc cô ta co ngón tay búng con rắn, trên mặt rõ ràng hiện ra vẻ ôn nhu - đó là sự ôn nhu của một người mẹ.

Bùi Hồng Linh chỉ thấy trong lòng ấm áp - trong đâu nàng nghĩ tới Tiêu Trí.

Nàng trong lòng còn đang nghi cảm, người đàn bà kia lại một câu giải thích sự nghi cảm vốn có của Bùi Hồng Linh - "Có lẽ người chưa bao giờ nghe nói tới ta".

Nàng trên mặt giống như thưen thùng, cũng giống như kiêu căng cười khẽ một tiếng - "Nhưng có thể người từng nghe Tiêu Ngự sử nhắc tới ta..."

Phía sau nụ cười của nàng lại là sự thê lương mà Bùi Hồng Linh không nhìn thấy "Trình Phi, đó chỉ là một cái tên xa lạ, nhưng cái tên Yếu Nương Trình Phi thì người cũng có nhớ một chút".

Rốt lại trừ người ra, ta chính là người tri kỷ khác họ duy nhất của Dũ Tranh lúc còn sống.

Nhưng, có rất nhiều chuyện người không làm được, mà ta từng dùng cách của mình hết sức vì y.

***

- Yếu Nương Trình Phi?

Bùi Hồng Linh sững sốt nhìn nàng, trên mặt bất giác ửng hồng - vì nhớ lại lúc Dũ Tranh nhắc tới cái tên này, trên khuôn mặt xanh xao cũng từng ứng đở. Đó là lần đầu tiên khiến vợ chồng họ đều thấy khó xử trong mười năm làm vợ chồng với nhau.

Trình Phi nhẹ nhàng cúi đầu xuống. Lúc nàng đứng yên như thế, bóng quần áo trên người cũng lè loi và yếu ớt như một người đàn bà bình thường. Nàng móc trong bọc ra một ngọn đèn nhỏ, nhìn Bùi Hồng Linh cười một tiếng, rồi đánh lửa lên châm nến, nhẹ nhàng thả chiếc thuyền xuống nước.

Mỗi một ngọn đèn thắp lên đều là một nỗi nhớ nhung không quên, ánh mắt nàng ẩn hiện một vẻ si mê mà Bùi Hồng Linh có thể nhận ra. Một đốm lửa đèn soi rõ khuôn mặt vốn quá cô độc của nàng - Dũ Tranh, ta đang nhớ ngươi.

Sợ gì trước mặt vợ ngươi, ta vẫn không thể tự kiềm chế muốn nói: Ta đang nhớ ngươi! Nàng nhẹ nhàng ngược mặt lên, giống như muốn để giọt nước mắt mà nàng không kìm được úa ra chảy trở vào đáy mắt khô khan của nàng.

Sợ gì - thật ra ngươi hoàn toàn không cần ta nghĩ tới ngươi. Nàng liếc mắt nhìn Bùi Hồng Linh một cái. - Nhưng mình, rốt lại là hy vọng hay không hy vọng y từng khẽ nhắc tới tên mình cạnh tai vợ y?

***

Đèn trôi trên mặt nước. Hai đĩa đèn, hai người đàn bà.

Một dòng sông, một nỗi nhớ.

Đêm rằm tháng bảy đầu tiên sau khi Tiêu Dũ Tranh chết, nỗi nhớ nhung để lại ở nhân gian chính là như thế.

Chương 8.

Cứu người

hay

giết người?

Một con bồ câu đập cánh
phành phạch từ trong
lòng một ông già làm công cách miếu
Quan Đế vài mươi trượng bay lên.

Không đầy hai giờ sau, Trần
Khử Bệnh đã có thể nhận được tin
tức mà con bồ câu ấy đưa tới.

Y nãy giờ không ngủ, y đang
chờ cái tin ấy.

Vì chuyện này không chỉ liên
quan tới đại cuộc thiêng hạ, thế lực
giang hồ triều quận tiêu trường, mà
còn liên quan tới một người đàn bà
mà y tha thiết nhớ nhung.

Con bồ câu rốt lại đã tới, y im
lặng xem xong, mới nhẹ nhẹ thở
phào một hơi.

Cô Minh nãy giờ cùng chờ với
y, nhìn thấy vẻ mặt của y, mới hơi
yên tâm.

Cổ Minh mỉm cười nói "Chắc Mâu Bôn Đằng đã tới rồi phải không? Có y ra tay nắm lấy cục diện, Tiêu phu nhân tạm thời được an toàn phải không?".

Trần Khử Bệnh gật gật đầu.

Cổ Minh ngạc nhiên hỏi "Vậy Mâu Bôn Đằng sẽ vứt bỏ quyền *Can đảm lục* thật à?".

Trần Khử Bệnh lắc lắc đầu "Y không bỏ đâu, nhưng trước mắt y còn có việc quan trọng".

"Vì việc ấy, y sẽ không khinh dị đắc tội với Hoa gia Ưng Đàm, Đông Mật họ hiện tại còn phải giấu giếm tung tích trên giang hồ".

"Và lại chỉ e y và Vạn Xa Thừa đều còn chưa biết vật mà Tiêu Dũ Tranh huynh lưu lại - *Can đảm lục* còn quan trọng hơn họ tưởng tượng nhiều, là một vật quan trọng hơn nhiều, quan trọng hơn nhiều".

***

Nhưng hơi thở phào ấy của Trần Khử Bệnh có lẽ thở ra quá sớm.

Cõi người chẳng qua như thế, trong lúc có người lao tâm khổ trí làm chuyện giành giật, thì cũng có người muôn niệm đều diệt, nhìn tới cái chết.

Bùi Hồng Linh không nghĩ tới Trần Khử Bệnh đang trong đêm tối thế này từng thở phào một hơi - lúc ấy nàng đang nhìn Yểu Nương Trình Phi, một nỗi cảm động từ đáy lòng dâng lên.

Nàng không ghen không hận, sau khi Dũ Tranh chết, nàng đã không nhất định phải ghen, phải hận - nàng vốn là kẻ hồng nhan tri kỷ của Dũ Tranh lúc sống, nàng hiểu được, trong lòng một người đàn ông có cuộc đời phong phú như Dũ Tranh, vốn có khả năng, mà cũng át phải tồn tại một số người khác.

Dù sao, Trình Phi có thể hiểu rõ được rất nhiều chuyện mà trước đó nàng chưa từng hiểu rõ về y.

Trinh Phi lại chợt đè xuống tay nàng "Ngươi không được động đây, cũng không được lên tiếng, chỉ nghe ta nói thôi. Hiện tại, chúng ta đang trong vòng vây của Thất hổ Ôn Gia ban".

Bùi Hồng Linh trong mắt rực lên một tia khích động.

Chi nghe Trinh Phi nói ngay "Không sai, vẫn là Đông Mật. Vả lại là một nhánh rất mạnh dưới trướng Diệt Tịch vương. Lần này Ôn Gia ban cơ hồ đã huy động sức của toàn ban, bảy người họ Ôn cùng tới, chỉ để đối phó với ngươi. Họ cho rằng hai lão già Dư Quả Lão và Lỗ Cuồng Âm đều có ở đây. Nghe nói họ từng thất thủ một lần ở bến đò Đà Lạc cạnh sông, lần này họ sẽ không chịu để ngươi khác chê cười về sau đâu. Chắc họ vẫn nghĩ rằng Dư Quả Lão và Lỗ Cuồng Âm đang ở cùng chỗ với ngươi".

Bùi Hồng Linh trong mắt lộ vẻ ngờ vực: ngươi đã biết là hung hiểm, tại sao lại phải xông vào giữa vòng vây này?

Trinh Phi trên mặt chợt có vẻ khích động, nàng tựa hồ đọc thấy vẻ nghi ngờ của Bùi Hồng Linh, sắc mặt chợt trở nên cuồng ngạo, tựa hồ có chút tự vấn, lại như có chút tự trào nói "Có thể, vì ta muốn cứu ngươi". Câu ấy của nàng nói ra như thế, như thật như giả, nhưng gần như cùng lúc ấy một nét cuồng nộ đang dâng lên trên khuôn mặt giống như bình tĩnh của nàng - Ta phải cứu ngươi! Nguời cơ hồ là kẻ thù địch mà trong đời ta căm hận nhất! Nhưng mắt nàng tựa hồ nhìn thấy đôi mắt của Tiêu Dũ Tranh trong đêm tối - Không được nhìn ta như thế, Trinh Phi lắc lắc đầu nghĩ: Không được nhìn ta như thế, không được! Trong ánh mắt ngươi vĩnh viễn không có thù hận, chỉ có nên làm hay không nên làm, nhưng ta không thể bình tĩnh như ngươi.

Nhưng đôi mắt trong cõi tối tăm ấy tựa hồ nhìn một cái đã khơi dậy sự ngọt ngào trong lòng nàng, một sự ngọt ngào không có nhiều trong cuộc đời bôn天涯 giang hồ, gió mai mưa tối của nàng.

Nàng còn nhớ, còn nhớ có một lần, nàng cũng đội nón trúc thế này, giả làm một người đàn bà bán cám, ở Trường An từ xa xa nhìn Tiêu Dũ Tranh một lần.

Nhưng lần ấy, nàng phá lệ, sau khi từ xa nhìn một cái xong, tuy lập tức nhấc gánh lên quay đi, nhưng đi được vài mươi bước lại nhìn không được quay đầu nhìn thêm lần nữa, muốn in lại mãi mãi hình bóng Tiêu lang không để bị xóa nhòa trong đáy mắt mình.

Nhưng lần ấy lúc nàng quay đầu, lại cảm thấy tựa hồ có một sự cảm ứng cũng đang dâng lên trong lòng Tiêu Dũ Tranh. Chỉ thấy y đang đi vào Ngự sử đường, đột nhiên dừng lại, cái dừng ấy có một dáng vẻ ngắn ngủi ít thấy trong cuộc đời y, sau đó y nghĩ cảm ngơ ngác nhìn lại phía sau một vòng - y không biết vô công chưa luyện qua nhẫn lực, đương nhiên y không nhìn thấy được gì.

Nhưng lúc ấy cơ hồ một nỗi mừng rõ như điện đã trào lên trong lòng Trinh Phi, lúc ấy trong lòng nàng cơ hồ đang gào thét: Y đang nhìn tìm mình! Y đang nhìn tìm mình! Y biết có người đang nhìn y! Mà xem dáng vẻ của y, trong lúc ấy thì ít nhất người y nghĩ tới không phải là vợ y, mà là mình.

Chỉ vì một cái nhìn ấy thôi, suốt đời này, bất cứ chuyện gì nàng cũng sẽ làm cho y.

Trinh Phi chợt cảm khái: một con ngốc như mình, chỉ vì một cái nhìn mà suốt đời bất kể là chuyện gì, nàng cũng sẽ làm vì y.

***

Nhưng lúc Trinh Phi cúi đầu xuống, thì nhìn thấy Bùi Hồng Linh trước mặt, một nỗi đau khổ căm hờn cơ hồ xé nát lồng ngực nàng. Tiêu lang, có thể nếu như không có người đàn bà này, có thể suốt đời này ta cũng không có phúc phận lấy được người.

Nhưng ta có thể thà làm vợ góa cô độc của người suốt đời, ít nhất không cần có một người đàn bà xinh đẹp mà người vô cùng yêu thương thế này. Sắc mặt nàng chợt thay đổi, lạnh lùng nói "Ta là đang đánh một tiếng bạc với họ, đánh bằng tính mạng của người và ta".

"Có lẽ ngươi hoàn toàn không biết, từ lúc ngươi đặt chân lên đất Giang Tây, đã hơn một tháng, tại sao trước nay vẫn được yên ổn như thế, đó là vì - có người đang giúp đỡ ngươi."

"Trần Khử Bệnh ở Tâm Dương, chắc y là bằng hữu của Dũ Tranh lúc sống, từ việc y đột nhiên bắt Hoa Dung giải tới Nam Xương, ta đã đoán ra được - Đông Mật dã tâm rất lớn, vì cố kỵ Hoa gia tạm thời là đồng minh với họ nên đã làm thành cục diện mà họ không dám khinh dị động thủ. Hiện tại họ còn muốn đưa tới cho hai họ Hoa Thương một ăn tương tốt. Ta thấy mới rồi Phàn Khoái đã quay về bẩm với Mâu Bôn Đằng, Mâu Bôn Đằng là tay trái tay phải của Vạn Xa Thừa, y đích thân tới nắm công việc ở Giang Tây, sẽ tuyệt đối không ưng thuận để Ôn Gia ban phá hoại đại cục ở vùng Cống Trung mà y khó khăn lắm mới có được. Nhưng ta thấy sau khi Phàn Khoái quay về báo tin, Ôn lão đại lại hoàn toàn không nghe lời, nhất định y còn muốn nhân lúc quý không hay thầm không biết, trái lệnh bắt ngươi".

"Cho nên ta mới hiện thân". Nói xong nàng chợt ngẩn đầu, chỉ thấy trên mặt nàng chợt hiện ra nụ cười nhạt, trong nét cười có vẻ khinh miệt đối với một người đàn bà yếu ớt như Bùi Hồng Linh và vẻ lạnh lùng đối với tình đời "Tuy ta là một người đàn bà, tuyệt đối không chống nổi bấy nhiêu cao thủ bên họ giáp công, lại càng không thể giữa vòng vây của cường địch cứu được ngươi, nhưng ít nhất ta cũng có thể khiến họ tin chắc...", trong mắt nàng rực lên vẻ ngạo nghễ "Có Trinh Yếu Nương ta ở đây, cho dù Đông Mật họ có nhiêu cao thủ hơn kéo tới, cũng tuyệt đối không thể bắt được ngươi không tiếng không tăm, không bị phát giác". Nàng chợt ngẩn đầu, gió thoổi tóc bay, tuy dung mạo kém xa Bùi Hồng Linh nhưng có một nét cuồng ngạo hung hăn mà Bùi Hồng Linh không sao bằng được - Trinh Yếu Nương ta là loại người nào? Cho dù là chuyện Dũ Tranh thì kiếp này ta phải thua ngươi, nhưng cho dù dốc hết sức lực của Đông Mật dỗ tới, cũng đừng mong làm được

chuyện không tiếng không tăm dối với ta như đối với ngươi. Nàng đang đánh bạc, Bùi Hồng Linh đột nhiên rất khâm phục việc nàng coi thường mạng sống đánh một canh bạc như thế, tuy hàng ngàn hàng vạn người đàn ông cũng không có được hào tình đánh một canh bạc như thế.

Xa xa chợt có tiếng động lạ, bọn thủ hạ của Ôn Dịch đã không nhịn được nữa.

Trình Phi tay trái chợt nhích động, thò vào ống tay áo bên phải, con rắn nhỏ bị nàng ném ra trên không trong đêm tối chớp lên một đạo lân quang rồi bay lên trong đêm. Tay nàng đang phủi phủi ngọn Ly Hận câu trên cổ tay phải.

Ngọn câu tuy trong tay áo, nhưng chắc cao thủ ở xa như Thất hổ Ôn Gia ban cũng có thể đoán được sự sắc bén của nó.

Con rắn kia bay một vòng trên không, vạch ra một vòng tròn, bay quanh người Trình Phi và Bùi Hồng Linh nửa vòng rồi rơi xuống đất nhưng lại lập tức bật lên.

Nhất thời chỉ thấy một đạo kim quang bay lượn không ngừng chung quanh hai người đàn bà yếu đuối, lúc cao lúc thấp.

Vầng sáng xoay tròn ấy, xem ra giống như rất đẹp, nhưng cũng giàn giụa một làn sát khí không phải tâm thường.

***

Ôn lão đại xa xa chợt nghiến răng thu tay lại.

Y căm hờn nhìn nhìn con rắn vàng.

Chuyện hôm nay không phải thất bại vì Mâu Bôn Đằng, không phải thất bại vì mình, mà là thất bại vì một người đàn bà đột nhiên xuất hiện. Nhưng y là một người thua rất cao minh, hồi lâu chỉ nghe trong cổ họng y hung dữ phát ra một tiếng "Đi!".

Ôn lão tam nghe thế kinh ngạc.

Lần trước y không cẩn thận thất thủ ở bến đò Đà Lạc, nên

với việc hôm nay lại càng quyết tâm, chỉ nghe y hung dữ nói "Tại sao phải đi? Vì một người đàn bà đột nhiên xuất hiện à? Bảy anh em chúng ta ở đây, cho dù cô ta có bản lãnh thông thiên, thì Bùi Hồng Linh kia cũng không chạy thoát tay chúng ta được".

Ôn lão đại chợt hừ lạnh một tiếng "Ngươi có được bản lãnh, có được lòng tin sẽ không làm kinh động bất cứ người nào, bắt Bùi Hồng Linh mang đi không?".

Ôn lão tam ngạc nhiên, đang định mở miệng nói "Có" nhưng y vừa đưa mắt qua, chỉ thấy sát khí trên người mình vừa bốc lên, người đàn bà bên kia và con rắn vàng đang bay chung quanh đột nhiên cũng như lập tức cảm ứng.

Chi thấy tay trái trong ống tay áo bên phải của người đàn bà ấy đột nhiên giật ra một cái, cái phát ra từ sự yên lặng ấy không phải là gì khác, mà là sát khí.

Ôn lão tam sau khi kinh ngạc, trong lòng lạnh buốt "Người đàn bà ấy, tại sao lại có sát khí hung dữ như thế nhỉ?".

Mà con rắn vàng kia đột nhiên dừng lại, lại dừng trên đầu vai người đàn bà, chỉ thấy nó khoanh tròn nằm nép xuống, đầu ngẩng cao, trong đêm tối đột nhiên há miệng phóng lưỡi ra, cái lưỡi đỏ tươi tít lên đêm đen một màu máu đỏ rất tiêu sái.

Chi nghe Ôn lão đại lạnh lùng nói "Cô ta không phải là ai khác".

"Cô ta là Yểu Nương Trình Phi".

"Nếu quả thật ngươi muốn gây chuyện với Vạn Xa Thừa thì cứ đòng thủ đi".

"Ha ha, nghe nói cô ta là hông nhan tri kỷ của Tiêu Dũ Tranh lúc còn sống!"

Ôn lão tam trong lòng rúng động, nhưng ngoài miệng vẫn cứng cỏi "Là cô ta thì sao, có lão đại ngươi ở đây, còn sợ gì một người đàn bà như cô ta?". Điều tiếp theo mà y nghĩ trong lòng là Trình Phi kia cũng không thấy có võ nghệ cao siêu gì, nhưng hung hăn thì đã nổi tiếng từ lâu.

Ôn lão tam trong lòng bất giác lạnh buốt: Ly Hận câu, Ly Hận câu! Trò chơi nguy hiểm ấy, dính vào là mất mạng, lại không phải là cái mà đòn bà tâm thường luyện được. Tại sao Trình Phi lại luyện thành trò chơi hung hăn ấy?

Y nhất thời không lên tiếng nữa, thủ hạ của Ôn lão đại người nào cũng vẻ mặt âm đậm, cảm thấy như ngồi dưới đáy chảo, cũng không có ai dám ho khẽ một tiếng.

Chỉ thấy Ôn lão đại đột nhiên vươn người lên, thân hình như tia chớp đã lướt đi trước.

Sáu người còn lại mang thuộc hạ cũng chỉ có cách đi theo, mang nỗi căm tức bất đắc dĩ rời đi.

***

Qua khoảng thời gian tàn một nén hương, Trình Yếu Nương đoán địch nhân đã rời đi, trong vòng nửa dặm vuông không có người nào, mới đột nhiên cười phá lên.

Tiếng cười của nàng cuồng ngạo như thế, khiến Bùi Hồng Linh cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ thấy Trình Yếu Nương tiếng cười kéo dài hồi lâu mới tắt, hử lạnh một tiếng "Quả nhiên họ vẫn chưa đủ gan!". Sau đó nàng chợt hạ giọng quát khẽ "Các ngươi cũng tới rồi à? Trương Lộ, Ngô Thủ, Lưu Thất phải không?".

Chỉ thấy trong cỏ dưới nước đột nhiên có ba cái bóng người vọt lên.

Trình Phi nhìn Bùi Hồng Linh cười gần một tiếng, trong nụ cười ấy của nàng có một sự yêu dị, chỉ thấy trong mắt nàng hiện ra một nét yêu dị "Có thể ngươi rất muốn biết ba người ấy là ai phải không?".

Bùi Hồng Linh đã thấy bất ổn, chỉ nghe Trình Phi nói "Họ đều là sát thủ của Thanh Lưu xã".

Bùi Hồng Linh kinh ngạc. Trình Phi lạnh lùng nói "Mới rồi có phải ngươi muốn hỏi ta tại sao Ôn Gia ban mai phục kín đáo chặt chẽ như thế, mà ta lại còn muốn cứu ngươi?". Sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi, trên khuôn mặt vốn lãnh đạm nổi lên một nét cuồng ngạo.

"Đó là vì không phải ta muốn cứu ngươi, mà là muốn giết ngươi!"

"Vả lại còn là, chính tay giết ngươi!". Nàng yên lặng nhìn Bùi Hồng Linh, trên mặt có một dáng vẻ mèo bắt chuột.

Bùi Hồng Linh biến sắc, lùi lại một bước sững sốt nhìn nàng "Tại sao?".

Trình Phi giống như tức giận vì nàng vẫn có can đảm trấn tĩnh như thế, cười nhạt nói "Ngươi còn hỏi ta tại sao à? Ngươi còn có quyền hỏi ta tại sao à? Vì ghen ghét! Vì ngươi là kẻ tình địch bình sinh ta căm hận nhất!".

Bùi Hồng Linh nhìn vẻ mặt cuồng ngạo của nàng, hai mắt dường như đã nhìn thấy rõ.

Nàng chợt lắc đầu, kiên quyết khẳng định "Tại sao?".

Trình Phi hùng hổ nhìn nàng, tựa hồ muốn tìm ra trên mặt nàng một nét khiếp sợ.

Bùi Hồng Linh khẽ ngẩng mặt lên, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào người tình địch này, miệng vẫn trán tĩnh nói ngắn gọn "Ta biết nguyên nhân không phải như thế".

Vẻ mặt Trình Phi trong chớp mắt từ chố cực kỳ hung dữ trở thành cực kỳ trâm tĩnh, nàng nghiến nghiến răng, như băng đập vào má chèo, lạnh lùng nói "Không sai, đó không phải là nguyên nhân, nhưng nói với ngươi nguyên nhân thật sự, chỉ e làm ngươi đau lòng". Nàng chợt ngẩng đầu "Chỉ vì Thanh Lưu xã át phải giết ngươi".

"Lúc Dũ Tranh còn sống là người của Thanh Lưu xã. Họ muốn khuông phò giữa lúc nước đục chảy xiết, nhưng ngươi mang quyền *Can đảm lực* trong người, rõ ràng cái gánh nặng bí mật quá lớn mà Dũ Tranh lưu lại thì ngươi lại không có sức bảo vệ được".

"Muốn để cho bí mật ấy vĩnh viễn mất đi trên đời, không để địch nhân có cơ hội có thể lợi dụng, Thanh Lưu xã và bọn ta cũng chỉ có cách giết người!"

***

Bùi Hồng Linh trên mặt lại hiện ra vẻ thanh thản. Nàng tuy chưa hiểu rõ đường đời, nhưng đối với thiên hạ này thì một người đàn bà có sự thông mãn như nàng cũng hiểu rõ được phần nào.

Nàng biết đó là sự thật.

Nhưng trên mặt nàng lại không có sự bi thương mà hiện ra một nét tịch mịch - Thế sự một trường băng tuyet, Dũ Tranh nói không sai - Thế sự một trường băng tuyet, việc tranh giành trong triều ngoài quận, việc ganh đua giữa chính và tà, chẳng qua cũng như thế.

Từ đáy lòng nàng chợt dâng lên một sự đau buồn phẫn khái cười lớn: nếu Dũ Tranh còn sống, y sẽ nói gì? Thanh Lưu xã y xây dựng là để cứu giúp những người yếu ớt trong thiên hạ, việc làm ấy là một sự chính nghĩa.

Nhưng họ vì việc làm chính nghĩa, lại nhất định phải dùng việc giết chết người yếu ớt vô tội làm thủ đoạn sao? Đương nhiên thủ đoạn ấy tự có mục đích mà họ nói.

Nhưng để đạt được mục đích cuối cùng, có nhất định phải dùng những thủ đoạn rõ ràng là trái ngược với mục đích hay không?

Bùi Hồng Linh chợt nhếch mép cười, nàng chợt hiểu rõ tại sao lúc Dũ Tranh còn sống lúc nào thần sắc cũng có vẻ cô độc xa vắng như thế, tại sao y giữa mọi người, chi e là giữa đồng chí cũng vì sao mà ít hòa hợp như thế.

Y, quyết không lấy mục đích để biện hộ, thực hiện thủ đoạn cuồng ngạo như thế để phù trì chính nghĩa, tự nói vì việc lớn át phải làm những việc mà người thường không làm.

Bùi Hồng Linh khẽ cúi đầu - Thân hình nàng vốn cao hơn Yếu Nương Trình Phi một chút.

Té ra, cô ta là người của Thanh Lưu xā? Cũng là một trong những người tri kỷ không nhiều của Dū Tranh trên cõi đời lạnh lẽo này sao?

Nàng không trách cô ta, nhưng lúc nàng nhìn Trình Phi, trong mắt không tránh được vẻ thương hại đau buồn thương xót. Chỉ thấy bên môi nàng hiện ra một nét cười "Ngươi giết đi".

Nhuống mà lén, Bùi Hồng Linh nói "Chỉ cần giúp đỡ được việc lớn thiêng hạ của các ngươi, ta hoàn toàn không chống cự một chút". Trong mắt nàng lại có một sự sắc bén sau vẻ cực kỳ ôn nhu cực kỳ đôn hậu "Huống hồ ta cũng không chống cự được".

***

Trình Phi chợt cười - Cô ta không hiểu nàng, người đàn bà này vẫn không hiểu nàng, không có ai có thể đọc rõ nàng như Dū Tranh. Nàng vốn không muốn cô ta đọc rõ nàng.

Chỉ thấy Trình Phi một tiếng vung câu, nhát câu ấy đột nhiên vung ra, kề vào cổ Bùi Hồng Linh.

Kế đó nàng huýt khẽ một tiếng, con Tiểu Kim khoanh tròn trên vai nàng đã bật lên, cũng phóng tới Bùi Hồng Linh.

Đối với một người đàn bà như Bùi Hồng Linh, chẳng lẽ nàng cũng cần phải dùng tới Câu xà song kích mà trước mặt bốn đại cao thủ của hai họ Hoa Thương vẫn chưa dùng tới?

Ba sát thủ của Thanh Lưu xā ánh mắt bất giác lộ vẻ kinh nghi.

Ngô Thủ, Trương Lộ và Lưu Thất trong lòng cơ hồ đồng thời đang nghĩ, xem ra Yếu Nương Trình Phi đối với Bùi Hồng Linh không phải chỉ mang một sự ghen ghét bình thường.

Chỉ thấy ánh vàng chớp lên, con rắn vàng nhỏ đã bay mau lên, nhưng nó lại bay qua bên cạnh Bùi Hồng Linh, nhìn thấy giống

Tiểu
Đoán

như muốn một đòn đắc thủ khiến ba sát thủ Thanh Lưu xá cũng bất giác thở phào một hơi - Dù sao tuy họ thân là sát thủ nhưng cũng không muốn giết chết một người đàn bà yếu đuối - Con rắn trên không lại đột nhiên chuyển hướng, ba người kia đang kinh ngạc thì nghe Ngô Thủ trong miệng bật tiếng la thảm, Trương Lộ và Lưu Thất còn chưa kịp nhận ra chuyện gì, thì thấy con rắn vàng nhỏ nhỏ trong một cái vọt đã mau lẹ khiến người ta khó nhìn thấy rõ bay tới cạnh môi Ngô Thủ, thè lưỡi ra, đớp Ngô Thủ một nhát, sau đó rúc một cái, cơ hồ toàn thân khoan vào miệng Ngô Thủ.

Nọc độc của con Tiểu Kim chắc rất ghê gớm, tuy là người vô công tuyệt cao như Ngô Thủ sát thủ của Thanh Lưu xá, sau khi bị nó cắn một nhát, cũng đầu lưỡi sưng phồng, cảm giác tê ngứa cơ hồ lập tức từ tạng phủ dâng lên.

Y đau đớn đưa tay ra, muốn giật con rắn trên miệng ra, nhưng con rắn đột nhiên nhả ra, bay ngược trở lại.

Trương Lộ và Lưu Thất trước biến cố ấy, ý nghĩ đầu tiên là con Tiểu Kim nhất thời trở chứng, vừa a một tiếng, đã thấy ngọn Ly Hận câu trong tay phải Trình Phi kề vào cổ Bùi Hồng Linh trong chớp mắt cũng chuyển hướng, nàng vừa quay qua, cái nón trúc trên đầu đã rít lên một tiếng xoay tròn bay ra đánh tới Trương Lộ.

Chung quanh cái nón trúc ấy rõ ràng có ngầm giấu cương đao, bay trong không trung, rõ ràng phát ra tiếng rít.

Trương Lộ cả kinh, cúi đầu xuống tránh.

Nhưng ngọn Ly Hận câu của Yếu Nương Trình Phi cũng đột nhiên chuyển hướng, một câu đánh vào ngực Lưu Thất.

Lưu Thất trước biến cố lớn ấy, việc bất ngờ xảy ra, phi thân lùi lại. Nhưng Ly Hận câu thì cho dù lúc y đang toàn thân giới bị cũng e không dễ dàng tránh được, huống hồ lúc ấy lại bị bất ngờ.

Chỉ thấy Trình Phi trên mặt tựa hồ nổi lên dáng vẻ hung dữ, trong miệng khẽ nói "Ngươi đừng trách ta". Nàng miệng thì nói nhưng ngọn câu trong tay đã mau lẹ hơn, Lưu Thất còn đang sững

sốt nhìn nàng, ngọn câu đã đột nhiên bỗng không vọt dài ra, giống như có lắp lẫy nỏ bắn ra, một đòn móc vào ngực Lưu Thất.

Trương Lộ lúc ấy mới phản ứng kịp, Suất bi thủ của y thành tựu cực cao.

Lần này tới đây ba người bọn họ tuy là phó thủ của Trình Phi, nhưng một thân công lực hoàn toàn không phải khôn sánh được nàng.

Chi thấy y co người ra chiêu Dao tử phiến thân, tránh qua cái nón trúc của Trình Yểu Nương đánh tới, thân hình vừa đứng thẳng lên thì thấy Lưu Thất đã gặp nạn, chỉ nghe y quát lớn một tiếng "Trình Yểu Nương, cô điên rồi!".

Y song chưởng vỗ ra, đánh thẳng vào đầu vai Trình Phi đang xông tới y. Y không muốn giết nàng, chỉ cần một đòn phế bỏ sức tái chiến của nàng.

Trình Phi hơi nghiêng vai, để song chưởng của y đánh vào vai trái, chỉ nghe tiếng xương của nàng cách một tiếng, đã bị đánh gãy.

Nàng át phải dùng cách gian trá, nàng biết thực lực của ba sát thủ Thanh Lưu xá cùng đi với mình, họ là đồng chí của nàng - Lúc nàng một câu móc vào tâm khẩu Trương Lộ, trong lòng lại nghĩ tới khuôn mặt im lặng của một người đàn ông khác - Dũ Tranh, ta làm sao phụ ngươi?

- Bùi Hồng Linh không thể giết, đó không phải chỉ vì cô ta là vợ của ngươi - Yểu Nương Trình Phi sau nhát câu, cơ hồ đây là lần đầu tiên trong đời không dám nhìn vào máu tươi trên ngọn câu của mình - Mà là vì nếu ngươi còn sống, cũng tuyệt đối không cho Thanh Lưu xá lạm sát một người mà tự mình nghĩ là để phù trì chính nghĩa.

Trương Lộ trong lúc hoang mang, nhìn thấy một ngọn câu đánh thẳng tới, y không ngờ Trình Phi lại liều mạng như thế, đã không kịp tránh, ngọn Ly Hận câu của Trình Phi đã móc vào tâm khẩu y.

Trương Lộ trước lúc chết vẫn trùng trùng nhìn Trình Phi không dám tin, khụng lại một lúc mới nhũn ra đỡ xuống.

Ngô Thủ bị con Tiểu Kim đánh lén trước tiên còn giãy giụa với nhát cắn trí mạng của con Tiểu Kim, y lẩn lộn một lúc, giống như còn muốn đánh trả, nhưng y nhìn thấy Trình Phi tay trái đã gãy, sắc mặt trắng bệch, không biết tại sao lại không hành động.

Trình Phi sau khi bị thương lại biết mình không thể mở cho y một đường sống, chỉ thấy nàng nghiêng người sấn lên, một câu vung xuống, trên mặt chợt thoáng hiện vẻ bi thương.

Chỉ nghe nàng lạnh lùng nói "Ngươi muốn trách ta thì cứ trách - ta tuyệt nhiên không thể giết người vợ kết tóc xe tơ của Tiêu Ngự sử, mà e là cho dù không phải là vợ y, tùy tiện đổi thành một người đàn bà bất kỳ nào khác, Dū Tranh cũng sẽ không hề đồng ý với quyết định như thế của Thanh Lưu xã sau khi y chết. Nhưng ngươi đã là sát thủ, số phận trời đã an bài là phải chết dưới dao kiém, chẳng qua là sớm hay muộn thôi. Giết ngươi ta phải tự phế bỏ một cánh tay, kiếp này tính như Trình Yếu Nương ta phụ ngươi". Lúc nàng nói ra hai tiếng "phụ ngươi", trong mắt chỉ có một vẻ đau buồn.

Nàng là một sát thủ, Ngô Thủ cũng là một sát thủ, nhưng điều đó không thể khiến nàng quên sự đối xử rất tốt với nàng của Ngô Thủ trong thời thế lạnh lùng trước nay, nàng trong lòng biết rõ, với tài năng của Ngô Thủ, nếu không phải hoàn toàn không để phòng nàng, thì chắc chắn không đến nỗi này.

Hai mắt nàng nhìn chăm chằm vào Ngô Thủ - nàng át phải có được loại dung khí ấy.

Là chính mình muốn giết y! Mà y, trước đây từng im lặng không nói gì, kiên trì suốt mười năm ... thích mình.

Trong mắt Ngô Thủ chợt phát sinh một vẻ đau buồn.

Y chợt nhắm mắt - Trình Phi, chẳng lẽ cô không biết, không

cần giết ta, thật ra cũng có thể mà? Không cần giết ta, đó không phải vì một mạng ta, cái mạng này của ta cũng không đáng gì.

Chỉ là vì để cho cô ngày khác nhớ lại hôm nay, không cần phải có chút hối hận nào.

Người khác không biết, nhưng ta thì biết, trước nay cô vẫn quen tự trách mình như thế.

Nhưng thật ra, trước nay ta vẫn lặng lẽ yêu cô.

Trình Phi nhát câu ấy vung xuống lúc y mở mắt ra.

Nhin thấy đáng vẻ trong mắt y, nàng đã hiểu rõ tâm ý y.

Ánh mắt ấy không phải là đau xót căm hờn, mà ngược lại như một sự hiểu rõ - y lại vào lúc sắp chết còn định dùng ánh mắt cuối cùng an ủi chính mình.

Trình Phi chỉ cảm thấy bàn tay sau khi luyện thành Ly Hận câu chưa bao giờ sai lệch của mình thoảng run lên.

Ngọn câu của nàng lệch đi.

Sau nhát câu lệch đi ấy, nàng chợt thê thảm cười một tiếng, thân hình đã vọt lên lướt đi, miệng quát "Bùi Hồng Linh, cho dù là anh em ruột thịt, ngươi cũng tuyệt đối không được khinh suất tin tưởng Bùi Cử".

"Y là một con cọp dữ, tàn độc có thể ăn thịt cả con. Mà trước mặt Tiêu Ngự sử, ngày khác lúc ngươi tế y ... ". Nàng lướt đi rất nhanh, nói tới đó bóng người đã xa, tiếng nói chợt tắt, Bùi Hồng Linh đã không nghe được đoạn sau câu nói, chỉ thấy con rắn vàng dưới đất đã bật lên đuổi mau theo. Một làn ánh vàng cứ thế đuổi theo một người đàn bà coi lòng tan nát xa dần ...

Chương 9.

Cửa

Ngày mười sáu tháng bảy,
lúc sắp tối, Bùi Hồng Linh
rốt lại đã đứng trước cửa vườn sau
Bùi phủ.

Nàng ngược mắt nhìn nhìn
cánh cửa vườn yên tĩnh u nhã mà
không mất phong độ đại gia. Về tới
nhà rồi à? Nàng nghĩ lại cục diện
trong câu nói "Thành Nam Xương
hiện nay", nghĩ lại rất nhiều rất
nhiều, nghĩ tới Dư Quả Lão, nghĩ tới
Lỗ Cuồng Âm, nghĩ tới hai họ
Thương, Hoa, nghĩ tới rất nhiều
người đã chết, mò mò quyển *Can
đám lục* treo dưới cổ, lại nghĩ tới
Tiểu Trí. Nàng lại nghĩ tới vị Tam ca
sâu xa khó lường của nàng, nghĩ tới
câu nói của Yếu Nương Trinh Phi
lúc rời đi - cánh cổng này, rốt lại có
bước vào hay không?

Việc thế một trướng băng tuyết, vào thời buổi này, bất cứ là ai cũng không thể khinh suất tin tưởng. Ngay Thanh Lưu xã do Dũ Tranh chính tay sáng lập lúc còn sống cũng muốn giết mình.

Nàng trong lòng nảy sinh nỗi buồn rầu cảm khái, nhưng trên mặt chợt nở một nụ cười.

Bất kể thế nào, nàng vẫn còn một nụ cười mà băng tuyết không thể xóa đi trong thời thế băng tuyết này.

Nhắc tay lên, nàng nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa.

***

Lại có một người nãy giờ rón rén theo sau nàng.

Đúng lúc nàng gõ cửa, người ấy móc trong bọc một cái, thả ra một con bồ câu.

Cánh con bồ câu ấy đập mạnh một cái, trên không trung trong màn đêm không có vật gì, ngày mai, ngày mai sẽ không có ai còn nhớ ở đây từng có một sợi lông trắng muốt bay qua.

Nhưng có người sau khi nhận được lá thư mà con bồ câu đưa tới, khuôn mặt bệnh hoạn tiêu tụy lại nở một nụ cười thê lương. Y đẩy cánh cửa sổ ra, nhìn nhìn màn đêm trong thành Tâm Dương trong lòng có cái gì động đậy vượt ve, giống như sợi lông cánh bồ câu trắng muốt mềm mại kia.

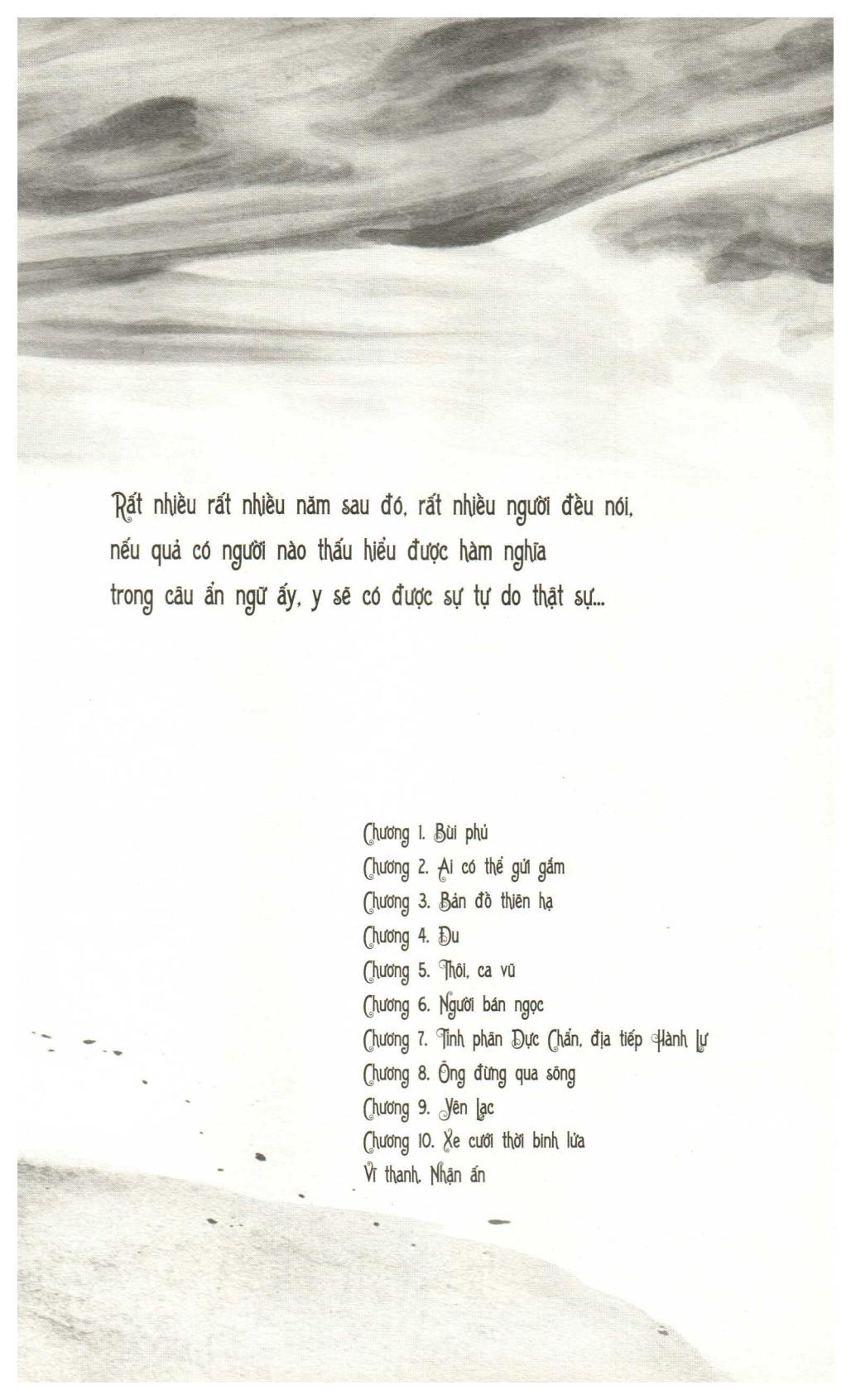
... Đêm nay vắng vẻ không người, không nên lừa lọc, không nên dối trá, có lẽ có thể thỏ lộ tâm tình chăng?

Mắt người kia dường như nhìn về phía Nam Xương xa xa, chỉ nghe y hạ giọng nói "Thật ra ...".

"Ta luôn luôn từ chối yêu thương nhìn cô".

Dang

too

Rất nhiều rất nhiều năm sau đó, rất nhiều người đều nói,
nếu quả có người nào thấu hiểu được hàm nghĩa
trong câu ẩn ngữ ấy, y sẽ có được sự tự do thật sự...

- Chương 1. Bùi phủ
- Chương 2. Ai có thể gửi gắm
- Chương 3. Bán đồ thiên hạ
- Chương 4. Đu
- Chương 5. Thôi, ca vũ
- Chương 6. Người bán ngọc
- Chương 7. Tình phân Đức Chẩn, đia tiếp Hành Lự
- Chương 8. Ông đứng qua sông
- Chương 9. Yên lạc
- Chương 10. Xe cưới thời bình lửa
- Vì thanh, Nhận ẩn

Chương I.

Bùi

Bùi

Tỉnh Nam Xương là một
nơi thế nào? Nếu chỉ bàn
về địa lý, thì nó "Ba sông làm vạt,
năm hồ làm đai, khống chế Kinh
Man, nối liền Âu Việt", phía trái
thông với Tương Ngạc, bên phải nối
liên hai sông, phía nam kéo tới Mân
Việt, phía bắc chầu về kinh đô.
Trong bản đồ chính trị thiên hạ hiện
nay, có thể gọi nó là một trọng trấn
trọng yếu bậc nhất.

Trọng trấn như thế, đương
nhiên phải phái đại viên tài năng bậc
nhất trong triều hiện nay tới trấn
thủ.

Vị đại viên tài năng Đô đốc
một phương ấy họ Bùi.

Là họ Bùi "Một cửa đây trâm
hốt, Cha con ba Thượng thư".

***

Phủ Bùi Đô đốc có thể nói là một dinh cơ lớn khí phái uy nghiêm, kiến trúc thoáng đãng nhất trong thành Nam Xương.

Khoảnh đất nó chiếm dài bằng một con phố. Phố Bùi Gia có thể nói là con phố riêng của nhà họ Bùi, đất rái cát vàng, đá cao tường trắng. Tường cao ngói bóng cách biệt với thế giới bụi bặm vất vả bên ngoài, mà quang cảnh thanh tịnh u nhã bên trong quả thật cũng phù hợp với phong độ của một nhà thế tộc trâm anh một thời.

Nền chính sảnh của Bùi phủ lát gạch màu xanh bóng, cực kỳ cứng rắn. Gian chính sảnh này rất lớn, sâu rộng đủ cả năm gian chín cột. Trần nhà trên cột cách mặt đất cũng cao, trần thiết bên trong rất đường hoàng sạch sẽ. Đó là vì mái hiên từ cột gỗ từ dàn trước sân vươn ra một khoảng không rộng lớn, khiến người ta lúc vô ý bước vào chính sảnh trò chuyện đều bất giác nảy sinh một cảm giác sợ sệt.

Lúc ấy trong chính sảnh có bóng một người áo đen nhẹ nhàng tung mình vọt vào. Cái vọt ấy khoảng cách rất lớn, phải tới ba trượng. Chỉ thấy tư thế của người áo đen sau cái vọt ấy khác xa các hảo thủ võ lâm, y hai cánh tay giang ngang ra, hai ống tay áo to rộng đều bị hai cánh tay y giang thẳng cẳng ra, ống tay áo ra tới cổ tay chọt rút mạnh lại một cái, co lại thành ống tay áo hẹp, bó chặt vào cổ tay to cứng của người ấy.

Tư thế của y mạnh mẽ nhanh nhẹn như thế, nhưng thân hình của y lại rất thấp nhỏ - chỉ vừa đúng năm thước, đòn ông bình thường chỉ e còn phải cao hơn y quá nửa cái đầu. Thân hình của y vì thế cũng hơi có vẻ bè bè ra, vừa nhìn tới chỉ thấy thô kệch.

Nhưng hai cánh tay y lại dài, vừa giang ra cùng thân hình thấp nhỏ của y giao thành chữ thập, càng thấy bề rộng của hai cái cánh giang ra. Theo người ta nói một người giang hai tay ra thì bề dài tương đương với chiều cao, nhưng người này sau khi giang tay ra thì so với chiều cao của y rõ ràng còn dài hơn khoảng thước rưỡi.

Mà ống tay áo mềm mại dày kín cũng che khuất một phần hai cánh tay khỏe mạnh rắn chắc của y. Ảnh tượng y đưa tới cho người ta trong cái nhìn đầu tiên cũng chính là cánh tay của y, to khỏe rắn chắc, giống như một cánh tay có thể móc đánh gỗ mổ, chặt gạch đập gỗ.

Ống tay áo mềm mại phát phơ lúc ấy không hiện ra vẻ phiêu hốt mềm mại, mà có ý vị mạnh mẽ lợi hại.

Chỉ thấy y nhảy một cái ba trưng, lúc rơi chân xuống, đôi hài đen nhẹ nhàng điểm một cái xuống nền gạch xanh, đôi chân ngắn nhún một cái, đã lại vọt lên - Yến tử tam sao thủy, thuật Đê tung vốn rất bình thường trên giang hồ ấy khi y thi triển, lại có một khí thế tên bay chim liệng.

Y chỉ đê tung hai cái đã nhảy tới con đường lát đá xanh ngoài đại sảnh Bùi phủ. Sau đó thân hình đột nhiên vươn lên, sau hai cái nhô lên hụp xuống, thân hình đã như một con thương ưng rời thẳng xuống bức tường cách phía ngoài chính sảnh không xa.

Chỉ thấy y dừng lại trên bức tường một thoáng, mau lẹ điều tức, hai tay vẫn không thu lại, vẫn giang thẳng ra, đánh vào sau lưng, toàn thân áo đen khiến người ta từ xa nhìn tới thấy loáng lén sắc tối màu xanh chàm, lại giống như một con chim ưng giương cánh rụt cổ, khôn ngoan hung dữ.

Trong sảnh đã có người quát một tiếng "Hay!".

Tiếng "hay" ấy còn chưa dứt, chỉ thấy người kia đã như bay từ trên đầu tường vọt lên không. Cái nhảy này của y, lại là nhảy trở vào đại sảnh.

***

Trong đại sảnh lúc ấy có hai người ngồi, trong sảnh đèn đuốc tuy sáng, nhưng vì không gian quá rộng nên đưa tới cho người ta một cảm giác mờ tối. Chỉ thấy người ngồi ở ghế chủ thần thái

ngưng định. Y xuất thân giàu sang, thể thái nhẹ nhàng, tư thế ngồi lúc bất tri bất giác cũng đưa tới cho người ta một cảm giác thoái mái, tuy cái ghế y ngồi rất cứng.

- Cái ghế như thế, tuy khiến người ta vừa nhìn thấy thì nảy sinh cảm giác uy nghiêm, nhưng nghĩ chắc người ngồi trên đó nhất định sẽ không thoái mái bao nhiêu.

Nhưng y đã ngồi trên cái ghế ấy nhiều năm. Từ lúc còn rất nhỏ, y đã khai đã đoán biết, cuộc đời mình nhất định sẽ phải ngồi chẽm chẽ trên ghế như thế.

"Kẻ lao tâm trị người, kẻ lao lực bị người trị". Đó là một câu đinh huấn mà y nghe thấy từ miệng cha y nói ra rất nhiều lần lúc nhỏ. Nhưng lúc ấy y vẫn không biết người lao tâm rốt lại phải mệt nhọc tâm trí thế nào.

Ngồi bên trái y là một người già. Người này dưới cảm hối có râu, cũng gần như bạc trắng, xem ra đã khoảng sáu mươi tuổi, nhưng lưng so với người ngồi trên ghế chủ còn thẳng hơn. Tiếng khen hay mới rồi là y quát lên. Y không phải ai khác mà là Tế tử Quốc tử giám đã hưu trí Hồ Ngọc Chi.

Hồ Ngọc Chi quê ở Nam Xương, trong thành này cũng có thể gọi là người có danh vọng một phương. Y tên tự là Thái Cửu, trong thành Nam Xương có thể khiến y ngồi hầu một bên chỉ cung không có ai khác, mà chỉ có Bùi Cư.

Người ngồi trên ghế chủ chính là Bùi Cư.

Chỉ thấy trong chính sảnh mờ mờ, sắc mặt của Bùi Cư như sáng như tối, cả Hồ Ngọc Chi thường xuyên ở bên cạnh cũng không đoán được là y đang nghĩ gì.

Hồ Ngọc Chi nãy giờ dùng khóe mắt đánh giá Bùi Cư, y đang đo lường, người là chư hầu một phương phủ dù một vùng, người là cánh tay phải của triều đình khiến Đốc phủ trong thiên hạ, đại lão trong triều đình cũng phải e dè này, lúc này rốt lại đang nghĩ gì trong lòng?

Một dải Giang Tây cục diện chính trị yên tĩnh, chợ búa yên ổn, nhưng người khiến cho tiểu dân ngoài tinh ngưỡng vọng này, người giữ chức Đốc phủ hùng cứ Giang Tây đã bảy năm nay này, y thấy thế nào? Nhất là từ lúc ấy ngày ấy, sau khi Trần Khử Bệnh ở Cửu Giang một sớm ra oai, đột nhiên bắt Hoa Dung, bắt kể tới việc căm ghét của Hoa gia Ưng Đàm giải thẳng tới nha môn Đốc phủ Nam Xương.

Gió lớn nổi lên từ gốc bèo, dây đối với tiểu dân ngoài tinh xem ra chỉ là một chuyện cưỡng gian chết người lặt vặt, nhưng chuyện nó dính dấp gây nên sóng gió chỉ còn nhiều hơn như thế.

Chỉ trong thời gian hơn mười ngày, vụ án của Hoa Dung ở nha môn Án sát át phải kết thúc. Hồ Ngọc Chỉ dự việc cơ mật trong Đốc phủ Giang Tây, trong lòng biết rõ người trong toàn tỉnh Giang Tây đều đang nhìn vào Bùi Cư. Nhưng Bùi Cư trước nay có thể cản Đông Mật lại ngoài cõi Giang Tây, quả thật là vì: đó thật ra là một cuộc tranh giành lòng người, y trước nay không cấp cho Đông Mật cơ hội có thể lợi dụng. Thé lực của Đông Mật hiện nay sở dĩ có thể gió nổi mây dùn, Hồ Ngọc Chỉ biết, lý do thanh thế của họ nói cho tới cùng, quả thật là vì trong triều hiện nay tuy đầy triều vàng tía, nhưng có ít nhiều kẻ quyền quý đã chuốc lấy ít nhiều sự oán hờn. Sự oán hờn ấy ngầm ngầm kết lại, chìm sâu ở dưới, chính là có sự oán hờn ấy mới có thể khiến thế lực của Đông Mật một sớm bay cao, vỗ cánh khắp thiên hạ, chỗ nào cũng nghe nói tới tiếng tăm của họ. Nhưng đám quyền quý ấy có biết là họ đang chơi với lửa không? Thường dân không thể khinh rẻ, thất phu không thể làm nhục, có thể tiếp tục phát triển mới có thể thật sự tiếp tục bóc lột, vét hết cá trong đầm hồ trước nay đều là việc người trí già không làm. Cho dù Hồ Ngọc Chỉ cũng xuất thân từ vọng tộc thân sĩ quý hiền một phương, nhưng vì lúc bình thời mình cùng những người đồng liêu làm chuyện nọ chuyện kia, có lúc y thậm chí nhận ra rằng: sự bộc phát thế lực của Đông Mật chưa chắc đã không

hay, đó chính là một sự răn đe những người quyền quý mà những người xuất thân quyền quý như y rất cần gặp phải.

Nhưng Ưng Đàm Hoa phát, Dặc Dương Thương nhan, hai họ ấy, làm sao có thể đắc tội được? Mà làm sao có thể đắc tội!

... Vạn Xa Thừa dòm ngó Giang Tây đã nhiều năm. Nếu đắc tội, át sẽ cắp cho y một cơ hội có thể lợi dụng.

Hô Ngọc Chi nghĩ tới tin tức vừa nhận được hôm qua, trong óc lại nghĩ tới một từ: Thanh Lưu xá.

Lúc ấy y nhận được tin báo, nói cho Bùi Cư biết, thì thấy Bùi Cư ngẩn đầu nhìn qua phía tây bắc - Trần Khử Bệnh, chính là Trần Khử Bệnh mà y cùng chơi đùa lúc còn nhỏ, là y vừa khéo vào lúc này vứt cho y một nắm lửa. Một mình Hoa Dung vốn không đáng nói tới, nhưng y lại bắt rất đúng lúc, y vốn biết Trần Khử Bệnh được điều tới Giang Tây, không thăng không giáng trải qua bảy năm, không phải là bạn bè tốt đẹp gì, nhưng muôn ngàn lần không nghĩ tới chuyện y đúng vào lúc này, lúc Tiêu Dũ Tranh đột nhiên xuôi tay, trong triều không còn người nào có thể tranh giành hơn thua với Đông Mật một phen, đột nhiên ném ra một nắm lửa ấy.

Y là định làm gì? - Vì cột trụ của Thanh Lưu xá đã đổ, y mới ra tay đúng lúc, trên lửa thêm dầu, đem toàn bộ mớ lửa ấy chia vào mình à?

Trong triều đình hiện nay, đã không có ai dám trực diện đối đầu với Đỗ Bất Thiền và Vạn Xa Thừa, nên y muốn bức mình ra tay à?

Trong lòng Bùi Cư chợt nảy sinh ý niệm khinh thường khinh thường Thanh Lưu xá, cũng khinh thường cả thiên hạ: Tiêu Dũ Tranh y một mình lập ra một Thanh Lưu xá, tuy lúc thành lập xong thì tránh ra, nhưng Thanh Lưu xá nổi tiếng một thời. Người em rể của y có biết sau khi y qua đời, mệnh lệnh đầu tiên mà Thanh Lưu xá phát ra lại là muốn giết chết người vợ xe tơ kết tóc của y không?

Bùi Cư trong lúc im lặng suy nghĩ không kìm được muốn nhìn về phía Trường An: Linh muội, hiện tại cô ta ra sao?

Y cũng không phải vì thế mà lo lắng nhiều. Thật ra trong lòng y, cuộc đời là như thế, cạnh tranh cũng là như thế - anh có nguyện vọng muốn bình định thiên hạ, thì phải gánh chịu những lời lẽ phe đảng của người thiên hạ lấy việc giết anh làm phận sự.

Nhưng Linh muội, cô ta là bị lôi kéo vào.

Trong lòng y chợt có một tràng tiếng cười điên cuồng; nhưng y ra sức làm việc là muôn bảo vệ, bảo vệ một trường văn vật di sản, chương, ngay bọn đệ tử khố gấm không phải cũng thịnh thoảng hận không được lấy hết sức lực của thiên hạ để thờ phụng một mình mình sao? Có thể lúc nào họ cũng thấy mình là vật chướng mắt cản đường, hận không được trừ diệt cho vui sướng. Chỉ một điểm áy thoi thì hoàn cảnh khó khăn giữa mình với Tiêu Dũ Tranh có chỗ nào khác nhau đâu?

Cuộc đời chính là như thế - ngồi cao nhìn xuống, vì chỗ ngồi cao nên lại thường cảm thấy có cái thế cheo leo, sự thanh nghiêm chỉnh tê, chính thông nhân hòa, muôn người yên nghiệp chẳng qua đều chỉ là ảo tượng tạm thời của hàng loạt mâu thuẫn thế lực còn có thể điều hòa. Nhưng hiện nay ảo tượng đã tan tành, nỗi cháo loãng mà trong bấy nhiêu năm y ra sức mua lấy, hết sức điều hòa trong lúc này rốt lại đã nổ ra chuyện quân thần phạm nhau, mùi vị kỵ nhau, lửa lớn bùng lên, vạc vỡ lò sụp.

Không vì chuyện gì khác, chỉ vì thế lực của Đông Mật đã lấn vào Giang Tây.

***

Bóng người áo đen kia nhảy cái ấy rõ ràng không phải vọt lên mạnh mẽ nhưng nhẹ nhàng như lúc nãy, mà là dốc hết toàn lực.

Chi thấy y nhảy một cái vọt tới năm trượng, chỉ nhảy hai cái đã vọt tới trước sảnh đường. Tới trước sảnh đường, y điểm chân xuống bậc đá xong lại tung người vọt lên. Trước sảnh đường có

tấm biển, trên khắc chữ "Kính thanh nhược thủy". Người kia tới dưới tấm biển trước sảnh đường, thân hình đột nhiên hơi khụng lại, vươn tay ra một cái, rút ra một thanh đao phía sau tấm biển - đao chỉ dài hai thước, nhưng rộng tới thước ruồi.

Hồ Ngọc Chi trong sảnh đường bất giác đã biến sắc.

Y thấy Thương Hoa chợt nhảy ra, còn cho rằng giống như bình thời, chỉ là lúc Bùi Cư công vụ bận rộn, tịch mịch vô liêu thì biểu diễn thân thủ một phen, để Bùi Cư tạm được thành thoi. Nhưng ngàn vạn lần không ngờ rằng y lại rút ra sau tấm biển một thanh đao. Càng không có ai ngờ rằng sau tấm biển ngạch trên sảnh đường của Bùi phủ lại có giấu một thanh đao. Vả lại thanh đao ấy bản rộng kỳ dị như thế, rõ ràng là thanh Khoát trâm đao nổi tiếng giang hồ.

*Tận hữu hoàng sa tri kiêu tuấn,
Trường không nhạn lạc bất thành trận.
Thinh quân Vô Định hà biên tẩu,
Thủy khoát ngũ trâm hà nhân vẫn?
(Ngựa khỏe ruồi rong cát vàng trải,
Trời dài nhạn rót không thành đội.
Ven sông Vô Định mời người qua,
Nước rộng cá chìm ai tới hỏi?)*

Đó chính là Khoát trâm đao nổi tiếng "Cát vàng trăm trận, Trời dài nhạn sa, Một đao dậy gió, Cá lặn nước xa".

Vả lại người cầm thanh Khoát trâm đao ấy là Thương Hoa - Thống lãnh thị vệ, Tổng Hộ viện trong phủ Bùi Đô đốc - Thương Hoa!

Trong hai họ Ưng Đàm Hoa phát, Dặc Dương Thương nhan tuy cao thủ như mây, nhưng cũng chỉ có hai người lấy tên gom họ, Thương Hoa là một trong hai người "Vái chào khiêm nhượng có Hoa Thương, Hung hân dũng mãnh có Thương Hoa".

Người áo đen kia rút dao ra xong, thân hình vươn ngang ra, hai tay đập một cái đã như một con chim ưng từ trên cao sà xuống, vọt tới chỗ cái ghế giữa trong sảnh đường. Hồ Ngọc Chi ngồi bên cạnh đã không ngồi yên được nữa, quát lớn một tiếng "Thương Hoa, ngươi định làm gì?".

Y đập một cái xuống ghế, thân hình đã đứng bật lên. Thương Hoa thế tới dữ tợn, chỉ thấy trong chớp mắt y đã vọt tới trước cái bàn. Một đòn ấy của y quả thật chỉ trong chớp mắt, nhanh tới mức cả Hồ Ngọc Chi đôi mắt già đột nhiên rực lên như mắt chồn cưng không kịp đề phòng.

Y lúc ấy đã không kịp nhìn tới gì nữa, lại không có lòng tỏ vẻ nhàn hạ, lăng lê trấn tĩnh. Hít sâu một hơi, chỉ thấy một màu xanh trong một hơi thở ấy của y dâng lên trên khuôn mặt vốn đã xanh tái của y. Y nhả khí quát một tiếng, nắm ngón tay như móc câu, một trảo đã chụp tới Thương Hoa.

Thương Hoa không lên tiếng, chân trái phản công, một cước đạp vào ngực Hồ Ngọc Chi.

Hồ Ngọc Chi khẽ quát một tiếng, nhưng trong lòng cả sợ, tại sao thằng tiểu tử này lại ra chiêu liêu mạng như thế - lấy mạng mình đổi mạng Bùi Cư à? Hoa gia Ưng Đàm rốt lại đã hạ từ lệnh cho y rồi à?

Thế dao trong tay Thương Hoa hoàn toàn không chùm lại, rõ ràng là muốn khống chế Bùi Cư dưới một nhát dao.

Sức nhảy của y vừa tới cái bàn vốn đã hết, thân hình bất giác rơi xuống, nhưng tay trái y chợt vươn ra, một chưởng án xuống cái bàn lớn bằng gỗ từ đàm, mượn sức một bàn tay đứng vững trên cái bàn gỗ, thân hình treo lơ lửng trên không, tay phải vung đao một cái, một đao ấy đánh ra như gió, trong chớp mắt đã tới trước cổ Bùi Cư còn không đầy một tấc.

Hồ Ngọc Chi chợt quát một tiếng "Dừng lại!".

Một đao ấy quả nhiên ứng tiếng dừng lại, Thương Hoa dừng

lại - vì tay phải của Hồ Ngọc Chi đã đè lên chõ yếu hại trên hông Thương Hoa. Hồ Ngọc Chi khuôn mặt trước nay vốn bình tĩnh bất giác ứa mồ hôi lạnh: tuy y giữ được chõ yếu hại trên người thằng tiếu tử Thương Hoa này, nhưng với tài năng của Thương Hoa, trong "Hoa phát nhân gia, Thương nhan thế bộc" ngoài Hoa lão thái thái và Thương Cửu gia xứng đáng được gọi là hảo thủ đứng đầu bọn thanh niên, thì y hoàn toàn không nắm chắc phế bỏ được nội tạng của thằng tiếu tử này trước khi y vung đao.

Nhưng Bùi Cư - thì không thể chết. Trên đời này có một số người tuyệt đối không thể chết, cái chết của họ tất nhiên sẽ dẫn tới một sự đảo lộn to lớn. Ví dụ Tiêu Dũ Tranh, ví dụ Bùi Cư.

Cực diện ở đó nhất thời mường tượng như ngưng kết, cho dù là tiếng một sợi tóc lay động cũng nghe rõ. Thương Hoa một tay chống trên bàn, một tay đưa ra phía trước, thân hình nằm ngang giống như trong chớp mắt ấy cũng đồng thời ngưng kết trên bàn, giống như đã ngưng kết từ hàng ngàn hàng trăm năm, thanh đao trong tay phải chỉ cách yết hầu Bùi Cư không đầy một tấc.

Nếu quả y phát lực, Bùi Cư cố nhiên máu bay tung tóe, nhưng y, chỉ e cũng phải lập tức phủ tạng tan nát.

***

Mắt Thương Hoa nhìn chằm chằm vào mắt Bùi Cư, y không nhìn qua Hồ Ngọc Chi, người y nhìn là Bùi Cư, chỉ có Bùi Cư.

Hồ Ngọc Chi thân hình cực cao, Thương Hoa không nhìn y, chỉ cần liếc thấy cái bóng dưới ánh đèn lửa cũng có thể biết y đã muốn phát lực với mình chưa. Lúc y nhìn Bùi Cư, trên khuôn mặt to bè thô mang, ánh mắt lại rất sâu xa.

Y theo hầu Bùi Cư đã bảy năm, cơ hồ bắt đầu từ lúc Bùi Cư vừa tới Giang Tây, đó cũng là một phần đại lê mà Hoa gia Ưng Đàm tặng cho Bùi Cư. Bùi Cư đang cầm quyền, vốn có nhiều chõ

đắc tội với các thế lực hào cường, họ muốn tặng y một lợi khí phòng thân. Lợi khí ấy chính là Thương Hoa.

Nhưng trong bảy năm nay, y vẫn chưa nhìn rõ Bùi Cư.

Còn nhớ lúc ấy, lúc Hoa lão thái thái muốn Bùi Cư đích thân tới nhà họ chọn một người trong đám đệ tử hàng thứ hai, tuyệt đối không có ai nghĩ tới việc người y chọn lại là Thương Hoa.

Thương Hoa lúc nhỏ thân hình thấp nhở, bị chế nhạo đã lâu, trong lòng vốn đầy sự bất bình uất ức. Cho đến hôm ấy, y vẫn còn nhớ, hôm ấy Bùi Cư làm khách ở Hoa phủ, những người chờ được chọn lựa hoàn toàn không có y.

Một hàng khá dài, gần mươi mấy hảo thủ trẻ tuổi trong hai họ Hoa, Thương đứng trên đại đường, chờ Bùi Cư tuyển chọn. Bùi Cư chấp tay cảm tạ Hoa lão thái thái, Thương Hoa thì không có trong số đó. Y đang quét sân dưới một gốc cây bạch hoa lớn trong viện. Y không biết đó là cây gì, tâm tình của y không tốt, y hận những đóa hoa to như nắm tay, hận chúng lớn như thế khiến y nghĩ tới thân hình thấp nhở của mình.

Nhưng Bùi Cư - y muôn ngàn lần không ngờ Bùi Cư hôm ấy lại chọn y.

Đối với bấy nhiêu người dắc ý dương dương, thân hình cao hơn y cả thước, y trong lòng chỉ có ý cúi xuống nhìn. Nhưng chỉ có Bùi Cư, chỉ có Bùi Cư là người đầu tiên trong đời ngoài Thương Cửu gia ra khiến y tự cảm thấy mình nhỏ bé phải ngẩng đầu lên nhìn.

Hôm ấy Bùi Cư giữ cái chổi trong tay y lại, hỏi "Ngươi có nguyện ý làm Thống lãnh thị vệ của ta không?".

Sau chuyện đó, không biết bao nhiêu lần Thương Hoa muốn hỏi nguyên nhân Bùi Cư chọn mình, nhưng trước nay đều không mở miệng. Có một số chuyện đã không cần hỏi mà chỉ cần làm, làm cho xứng đáng với sự tri ngộ của Bùi Cư.

Tay Thương Hoa nắm chắc thanh Khoát trâm đao của y, muòng tượng như bàn tay chất chứa Khanh nho chân khí của Hồ Ngọc Chi không phải đang đặt lên hông y. Hai mắt y vẫn đang nhìn chằm chằm vào Bùi Cư.

Bùi Cư dáng vẻ trên mặt lại trấn tĩnh tới mức cả một sợi lông mi cũng không động đậy. Mắt y màu vàng, vàng tới mức không có chút biểu lộ nào. Chỉ thấy y chợt đưa tay ra, nhấc một chén trà Phổ Nhĩ y thường dùng để tiêu cơn sau khi ăn đặt trên bàn lên, nhẹ nhàng hớp một hớp, sau đó mới ung dung hỏi Thương Hoa "Ngươi muốn nói với ta chuyện gì?".

Trên mặt Thương Hoa chợt lộ ra ý tri ngộ. Cái chợt bốc lên từ lưỡi đao kề vào cổ Bùi Cư lúc ấy không còn là khí lạnh nữa mà là - một làn khí ấm áp của sự kiên định cố chấp.

Bao nhiêu sự lạnh lùng vốn có đều bị y bức ép ra giọng nói, chỉ nghe y lạnh lùng nói "Từ bức tường đối diện với sảnh đường vọt tới, nếu quả có người muốn hành thích Bùi Đô đốc, mà là hảo thủ thật sự, thì theo ta suy đoán, chỉ cần ba hơi thở. Trong ba hơi thở tuyệt nhiên không phải chậm, đòn sát thủ sẽ tới lập tức. Hồ Tế tửu quả không ra khỏi sự dự đoán của ta, là một cao thủ từng luyện qua Khanh nho chân khí giấu diếm không để lộ. Nhưng cho dù có y bên cạnh, nếu quả thật sự có cao thủ liêu mạng tới xâm phạm, lại không tiếc tính mạng, chỉ e tuy có Hồ Tế tửu bên cạnh, Bùi đại nhân cũng nhất định khó mà thoát khỏi kiếp nạn ấy".

"Hộ vệ trong Bùi phủ phòng vệ rất nghiêm, ba năm nay ta cũng từng hết sức suy nghĩ. Nhưng bọn hộ vệ tuy ai cũng kiêu dũng song rốt lại vẫn còn một khoảng cách quá xa với cao thủ hạng nhất, nếu là kẻ bình thường tới đánh lén thì cũng thôi, nhưng nếu quả thật có cao thủ tuyệt thế tìm tới..." .

"Một đòn từ bức tường trước chính sảnh chính là một chõ sờ hở lớn trong sự phòng vệ của Bùi phủ chúng ta".

"Ta chỉ là muốn để tinh Bùi đại nhân nhất thiết không được

coi thường. Thị vệ của chúng ta tuy đều có thể tính là tài giỏi, nhưng theo tin tức ta có được, lần này quả thật Thanh Lưu xá đã mời được cao nhân. Cho dù không nói tới họ, thì Đông Mật cũng như cọp dữ đang dòm ngó bên cạnh. Người tới chỉ cần có người thu hút sự chú ý của thị vệ hộ viện, chỉ cần nhảy lên bức tường đối diện chính sảnh, sau đó đánh một đòn thì đó là chỗ sơ hở rất lớn mà Bùi đại nhân không có cách nào yên ổn được".

Bùi Cư bình tĩnh lắng nghe, nghe xong gật đầu "Nhưng vẫn có người ở bên cạnh ta mà".

***

- Đã có người ở bên cạnh ta, nghĩ chắc ta có thể không có gì phải lo.

Dáng vẻ trên mặt Thương Hoa chợt thoảng tối sầm.

Bùi Cư lập tức cảm thấy, y nhìn lên mặt Thương Hoa, trong ánh mắt chợt lộ vẻ thấu hiểu.

"Chắc là Thương Cửu đã gọi người về phải không?".

Thương Hoa trên mặt chợt lộ vẻ ưu phẫn. Y im lặng cúi đầu.

Y là người kính ngưỡng vị Bùi Đô đốc này, tuy trước nay y hoàn toàn không hiểu được Bùi Cư. Nhưng Bùi Cư tôn quý bất kể ngôi ở đâu cũng đưa tới cho y một cảm giác, cảm giác ấy chỉ có bốn chữ: Vững như bàn thạch.

Thương Hoa không hiểu được Bùi Cư - sau khi thử tìm hiểu viên đại quan này nhưng thất bại, y đã sớm không còn ý đồ tìm hiểu nữa. Nhưng y nhìn thấy sự hết sức để giữ cho một phuơng yên ổn của viên đại quan này. Điều y muôn nói với Bùi Cư chỉ có một chuyện, chuyện ấy không cần dùng lời nói mà dùng việc làm để rõ: Thương Hoa y ngưỡng mộ Bùi Cư, và lại còn tình nguyện dốc hết tính mạng vì y.

Nhưng, không sai, đúng lúc Bùi Cư rơi vào cục diện rối ren,

tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc này, Thương Cửu gia đột nhiên gọi y về.

Kẻ sĩ chết cho người biết mình, ngày trước Bùi Cư trong hai họ Hoa, Thương chỉ chọn có mình thân thể chỉ cao năm thước. Vì một việc đó, đã thành tri ngộ. Nhưng đặt vào cuộc cờ xung đột chọt nổ ra giữa Bùi Cư và hai họ Hoa, Thương, y căn bản không có quyền dùng tình cảm của một cá nhân, y chỉ có thể trở thành một con cờ buôn râu im lặng. Y sống là người nhà họ Thương, chết là ma nhà họ Thương, y không có sức chống lại quyết định của Thương Cửu gia. Đây là vẻ mặt đầu tiên mà hai họ Hoa, Thương muốn cho Bùi Cư thấy, trước đó, họ đã phát động một cuộc hành thích nhò dối với Trần Khứ Bệnh.

Dụng ý chỉ có một: ngươi, rốt lại có thả Hoa Dung hay không?

Cánh tay cầm đao của Thương Hoa đột nhiên gia tăng sức mạnh, chỉ phía ngoài phủ, chỉ phía ngoài bức tường có vẻ yên tĩnh này của Bùi phủ, y cũng không biết gần đây nhất đã có bao nhiêu kẻ đồi đầu vẫn đang ăn núp, mà hai người lần này Thanh Lưu xã mời tới cho dù có Thương Hoa y ở đây bảo vệ, dốc hết toàn lực, cũng không thể đảm bảo chắc chắn chống nổi một đòn của hai đại cao thủ trên đời hiện nay liên thủ đánh ra.

Huống hồ...

Lần này ra đao, chính là lời dặn dò của y trước khi ra đi, nhưng y cũng không yên tâm, y thật sự không yên tâm về viên quan tính ra còn làm hết sức mình, không chỉ lấy ham muốn riêng làm nhiệm vụ khó có này, không yên tâm bỏ mặc một người như thế trong dòng đời đục ngầu gió xô sóng dập này.

***

Bùi Cư khẽ điều hòa hơi thở, nhắm mắt lại, lông mi khép lại,

che dáng vẻ trong ánh mắt có thể để người ngoài nhận ra. Chỉ nghe y bình tĩnh nói "Thế cũng được, người đi đi. Làm người trên đồi, tộc quy gia pháp, đủ loại đủ thứ, há được như ý mình? Ta không trách ngươi, cũng không cản trở ngươi". Y chợt nhắc cái chén trà bằng gỗ hoàng dương chạm trổ trước mặt lên, uống một hơi, rồi đưa tới cạnh môi Thương Hoa.

Thương Hoa nhìn y một cái, ngẩng đầu lên, một tay chống trên bàn, hoàn toàn không buông đao, uống một hớp lớn từ tay y - y biết đó là Bùi Đốc phủ đang tiễn mình.

Một hớp trà Phổ Nhĩ lạt léo ấy uống vào lại khiến đôi mắt Thương Hoa như hai dòng suối chết sống trở lại - y muôn ngàn lần không thể chi trì nữa! Nếu chi trì nữa thì y sẽ không khống chế được giọt lệ trên mắt y.

Nam tử hán lúc tới phải thoải mái, lúc đi cũng dứt khoát. Chỉ thấy tay phải y đột nhiên đập xuống, thanh Khoát trầm đao đã bị y chém xuống bàn. Y nhắm mắt ngẩng đầu hít vào, hít xong một hơi thật dài mới lên tiếng "Bùi đại nhân, thanh dao này là lưu lại cho người hộ thân. Ngày khác nếu có hung đồ tới xâm phạm, bảo y nhìn cho kỹ thanh Khoát trầm đao của Thương Hoa ta, rồi hãy ra sát thủ. Nếu không, ha ha, lúc người còn sống, vì gia quy cản trở, ta và người chi có tình chủ khách, tiến lui đều không phải do ta. Nhưng nếu người gặp bất trắc, khóc chủ báo thù, Chuyên Chu một kiếm¹, thì đó là tình nghĩa của riêng Thương Hoa ta. Cho dù Hoa gia lão tổ tông và Thương Cửu gia cũng không quản được thanh Khoát trầm đao của ta!". Y một câu chưa dứt, tay trái đập một cái, người đã lật lại bay ra. Chỉ thấy ngọn đèn trên bàn chợt

(1) **Chuyên Chu:** người nước Ngô thời Xuân Thu, có tiếng là dung sĩ, được Ngũ Tử Tư tiến cử cho Công tử Quang (tức vua Ngô Hợp Lư). Lúc ấy Quang muốn giết Ngô vương Liêu là anh con bác để giành ngôi, dò biết Liêu thích ăn chả cá bèn sai Chu tới Thái Hồ học làm món chả cá. Kế mờ tiệc mời Liêu, nửa chừng giả đau chân vào nhà trong băng lại, sai Chu đem chả cá lên dâng. Giáp sĩ của Liêu lục soát trong người Chu không thấy gì lạ bèn cho vào, Chu bưng mâm chả cá đi băng đầu gối tới trước mặt Liêu, lấy tay xé đôi con cá ra, rút ngọn chày thủ giấu sẵn trong bụng cá đâm chết Liêu.

tối lại, trong ánh sáng vàng vọt, thân hình thấp nhỏ của Thương Hoa đã ra khỏi sảnh đường.

Bùi Cư tai còn nghe lời y nói "Lần này Thanh Lưu xā không chỉ xuất động hảo thủ trong xā, nghe nói còn mời hai đại cao nhân Tinh phân Dực Chẩn và Địa tiếp Hành Lư, ha ha, có tiếng là nhân vật trong bài Chung Linh phú gì đó, Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư". Nói tới đó, bóng y đã rời xa bức tường đối diện với sảnh đường. Y chợt ngẩng mặt lên trời hú dài, tiếng hú ấy rõ ràng muốn cho địch thủ đang ẩn núp ở chỗ tối nghe thấy, chỉ nghe từ thân hình thấp nhỏ của y phát ra tiếng hú như cọp rống rồng ngâm:

Đáng thương Vô Định xương người cao, Nước rộng cá chìm ai tới hỏi?

Đáng thương Vô Định xương người cao, Nước rộng cá chìm ai tới hỏi?

Chương 2.

A:

có thể

đủ

đẹp

Úc Bùi Cư đi từ thư phòng
của mình ra tiểu sảnh, trong
lòng vẫn nghĩ: Rốt lại là người nào,
không chịu xưng tên, lại có thể ép
viên Trưởng túy của mình nhất định
hẹn, muốn bức bách mình tới gặp
riêng một lần?

Hướng y đi là vườn sau Bùi
phủ, đó là nơi kín đáo, người tới át
sẽ không đi vào cửa chính. Người ấy
nhất định đang giấu kín tung tích.

Nơi Bùi Cư muốn tới là gian
tiểu sảnh có tấm biển "Bằng phong
ký thủy", nên y gọi là sảnh Ký Thủy.

Đã gần giờ Thân, phía ngoài
trăng sáng hoa mờ, trong sảnh Ký
Thủy đèn lửa mờ mờ.

Bùi Cư vừa tới cửa sảnh Ký

Thủy thì nhìn thấy bóng dáng tha thướt của một cô gái đang yên lặng đứng trước cửa sổ.

Bùi Cư bước chân khẽ mạnh hơn, cô gái ấy đã nghe tiếng biết người, lên tiếng "Tam ca".

Trên mặt Bùi Cư thoáng hiện nét vừa mừng vừa sợ "Linh muội? Tại sao cô lại tới đây?".

Bùi Hồng Linh quay lại, Bùi Cư đã nắm chặt tay nàng, cười nụ nói "A a, để ca ca nhìn xem, bấy nhiêu năm có thay đổi gì không?".

Nói xong y cười khẽ một tiếng "Ý của ta là - có xấu đi chút nào không?".

Bùi Hồng Linh nhoẻn miệng cười, nụ cười ấy ánh lên lúc bắc đèn nổ một tiếng bắn ra một mớ tia lửa, trông rất xinh đẹp.

Bùi Cư thấy nàng cười, bất giác nhớ lại lúc còn nhỏ, bất giác vui hẳn lên. Chi nghe y nói "Cô còn nhớ không - lúc nhỏ A Bệnh đã bao nhiêu lần ngắn ra nhìn cô, nửa ngày nói không ra một tiếng, lần cuối cùng mới nói: Người có thể xấu đi một chút cho ta nhìn không? Sợ gì chi xấu đi một chút, xấu đi một lần?".

Y nhắc tới chuyện cũ, Bùi Hồng Linh nhịn không được cười lớn. Bùi Cư càng mười phần cao hứng, dùng tay kéo cái bím tóc cạnh đầu Bùi Hồng Linh - nhưng không phải như lúc nhỏ trêu chọc hà hiếp khiến nàng thấy đau, cười nụ nói "Được rồi, hiện tại A Bệnh không ở đây, ta hà hiếp cô cũng không có ai ra mặt vì cô cả - tại sao cô một mình tới đây? Không có người hầu à? Mặt cô... Mặt cô sao thế?".

Lúc ấy y mới kinh ngạc phát hiện ra trên khuôn mặt mắt sáng rạng rỡ của Bùi Hồng Linh, chõ má trái có một vết sẹo không lớn không nhỏ.

Mới rồi còn là anh trai em gái gặp lại nhau, tình cờ nói chuyện cũ, cười nói không hề úy kỵ, mường tượng như tất cả đều chỉ mới phát sinh hôm qua, chỉ là không cẩn thận bị gã trộm nhỏ thời gian đánh cắp trong suốt mười năm - nhưng trong một cái nhìn ấy, vết

sẹo chân thực như thế đột nhiên hiện ra từ khi đôi bên hoàn toàn cách tuyệt, hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của đối phương, tựa hồ nói rõ một phần nguy hiểm khó khăn trong sự chuyển dịch của thời gian và thực tế của đời sống.

Bùi Hồng Linh cũng bình tĩnh lại, nàng khẽ vuốt lại tóc, đè nén sự xúc động muôn ứa nước mắt sau nụ cười, cười khẽ nói "Không có gì, chỉ là một chút dấu vết lúc ta trải qua một trường truy sát".

Trong sảnh Ký Thủy đột nhiên yên ắng. Bùi Cư im lặng xoa xoa tay, hồi lâu mới nói "Người mà Đông Mật quyết tâm truy sát trong bấy nhiêu ngày không chịu bỏ qua chính là cô à?".

Bùi Hồng Linh yên lặng nhìn y, không lên tiếng.

Bùi Cư thảng lừng lên, trong lòng chợt buồn rầu: từ lâu y đã biết mấy tháng nay thủ hạ của Diệt Tịch vương Pháp Tướng của Đông Mật mấy lần có hành động khác lạ, nhưng họ hành sự bí ẩn, Bùi Cư tuy có đoán, nhưng cũng không dám xác định họ truy sát bắt kể cô nhi quả phụ.

- Mà tiểu muội cơ hồ có thể nói, là trói gà không chặt!

Y hoàn toàn không tưởng tượng ra tình cảnh tiểu muội đã trải qua trong mấy tháng ấy.

Có một sự xung động giống như lúc nhỏ y ôm chầm nàng vào lòng - giống như năm xưa, lúc nàng nằm mơ thấy ác mộng tinh dậy y đã ôm nàng vào lòng.

Nhưng Bùi Hồng Linh dường như yên lặng thảng lừng lên, yên lặng từ chối sự vỗ về an ủi của y.

Bùi Cư định thần, tỉnh lại giấc mộng tình cảm anh em.

Y ý nghĩ liên lạc chu đáo, cười nụ nói "Trước khi Dũ Tranh chết, có để lại cho cô cái gì không?".

Bùi Hồng Linh không trả lời, nhưng Bùi Cư đã đọc thấy trong sự im lặng của nàng câu trả lời, chỉ ghe y tức giận nói "Gã thư sinh nghèo khổ ấy, lấy em gái ta, cứ làm chức quan suông của y thì cũng

thôi. Lúc sống y không thể giúp cô có một lúc yên ổn thì cũng thôi, ngay cả lúc chết cũng làm cô không được yên ổn".

Y rất ít khi nổi giận, lúc ấy sau khi tức giận, chỉ thấy khí huyết trào lên, đưa tay đập mạnh xuống cái bàn bên cạnh. Cái đập ấy rất mạnh, cái nhẫn bằng ngọc thời Hán trên ngón tay bị đập vỡ nát, lúc ấy y lại nghe em gái bình tĩnh lên tiếng:

"Tam ca, người không cần trách y".

"Là tự ta. Ta - tình - nguyện -".

***

Bùi Hồng Linh nhẹ nhàng cúi đầu, nhưng cúi đầu không phải là khiếp nhược, mà là một loại cương liệt.

Nàng không phải là một người đàn bà quen bộc lộ sự kiên quyết của mình trước mặt người khác, cảm thấy sự kiên quyết ấy, sự kiên quyết nếu nàng nhịn không được mà bộc lộ ra, nếu không cẩn thận sẽ mạo phạm tới cõi đời yên tĩnh mà chồng chất mệt mỏi này - nàng có gì mà bất mãn?

Dũ Tranh là đem sự nghiệp mà bình sinh y coi trọng nhất giao phó cho nàng, nàng còn có gì bất mãn?

Nàng không có câu trả lời được, cũng chỉ có ba chữ: Ta tình nguyện!

Tiểu muội đã không còn là tiểu muội năm xưa. Trong lòng Bùi Cư đột nhiên dâng lên một cảm giác bất lực.

Cảm giác bất lực ấy làm bạn với bể dâu qua năm tháng, gần đây thỉnh thoảng lại dâng lên trong lòng y.

Hồi lâu mới ấp úng nói "Vậy cái y giao lại cho cô là gì?".

Bùi Hồng Linh biết trước mặt vị huynh trưởng trước nay tài trí trác việt này không cần phải che giấu, nhưng nàng vẫn yên lặng nhìn Tam ca của nàng hồi lâu, mới rút từ cổ áo ra một vật.

Chỉ nghe nàng thản nhiên nói "Ai ngờ rằng vật này lại khiến Đông Mật nổi giận như thế...".

Trương
An
cố
ý

"Ta chỉ biết nó tên là -".

"Can đâm lục".

"Đây chính là cái duy nhất mà Tiêu Dũ Tranh để lại cho ta và Tiêu Trĩ".

Tay Bùi Cư đột nhiên đập mạnh lên trán, cái đập ấy dùng sức mạnh như thế, đến nỗi trán y ửng hồng:

"Trên đời này quả thật có vật này à?".

Cảm giác của y giống như vừa ngạc nhiên vừa cảm thán. Kế đó, y chợt cười lớn, tiếng cười khô khan "Tiểu muội, cô biết đấy, lúc cô vừa lấy Dũ Tranh, ta có chõ rất coi thường y. Một kẻ cung đình xuất thân hàn vi, lúc bình thời tìm khắp cả người không thấy chõ nào có cốt khí cứng cỏi, đi đâu cũng va vấp. Nhưng sau bấy nhiêu năm, ta lại phải khâm phục y. Trong triều hiện nay ai cũng co đầu rút cổ, sau khi lão Tướng quốc Đinh Trung thư xuôi tay nhảm mắt, người còn dám thể hiện phong cốt, ngạo nghẽ giữa đời trong triều chỉ còn Dũ Tranh của cô thôi. Chuyện đó thì cũng thôi, khí cốt cứng cỏi thay cái không có đủ, hiện tại cái ta phục y là: té ra quả thật y nắm chắc một bí mật lưu truyền trong phạm vi hẹp, nói ra là một điều tuyệt mật trên đời. Ha ha, ha ha, thế lực của Đông Mật hình thành đã lâu, mấy lần muốn gây ra biến cố, lại vì một thư sinh như chồng cô, lại vì một quyển *Can đâm lục* do y tạo ra chỉ có trong lời đồn mà phải ẩn nhẫn nhiều năm, không dám khinh dị làm thử một lần! Phần dám lược ấy, ha ha, cho dù hơn cả Tam ca của cô là ta, thì trên cõi đời này, chỉ e cũng không ai bằng được!".

Nói xong y cúi đầu, mắt như chim ưng nhìn chăm chằm vào Bùi Hồng Linh "Rốt lại cô có biết những ghi chép trong quyển *Can đâm lục* này là bí mật gì không?".

Bùi Hồng Linh yên lặng nhìn y, trước mặt Tam ca, cũng không tắt yếu phải giấu giếm.

Nàng nhìn Bùi Cư phải tới một khắc, mới nói "Tam ca, ta biết, nhưng chắc ngươi cũng biết, Vạn Xa Thừa cũng biết".

Tiêu
Đoan

"Đó chính là nguyên nhân ta tới tìm ngươi".

Đột nhiên nàng đập mạnh một cái, chát một tiếng đặt quyển sách da dê lên bàn. Chỉ thấy nàng nhìn thẳng vào mặt Bùi Cư "Nó ở đây".

"Có phải quả thật ngươi muốn xem không?".

"Chỉ cần ngươi ưng thuận với ta một điều, thì vật này hiện tại ngươi có thể lấy đi. Dưới gầm trời này ngươi có thể động tới nó, hiện tại chỉ e cũng chỉ có Tam ca ngươi".

***

Nàng nhìn Bùi Cư, tựa hồ muốn tìm trong mắt của Tam ca một nét can đảm.

Trước khi chết Tiêu Dũ Tranh nói quyển *Can đảm lục* này có liên quan rất lớn với việc đời hiện nay, không chỉ dính líu tới tính mạng của một mình y, mà còn quan hệ tới tính mạng của rất nhiều người, thậm chí cả mạng sống của thương sinh trong thiên hạ. Nàng nhớ Tiêu Dũ Tranh trước khi chết nói với mình "Quyển sách nhỏ này, những người mà cô có thể giao phó, trên đời hiện nay cũng chỉ có hai người rưỡi".

Ánh mắt y chợt trở thành xa xôi, tựa hồ không đoán được rốt lại Bùi Hồng Linh có tìm được tới hai người rưỡi ấy không.

Trong hai người rưỡi ấy, người đầu tiên không thể nói, không thể nói, Tiêu Dũ Tranh cũng chỉ nói với nàng một câu ẩn ngữ, người thứ hai, Bùi Hồng Linh ghi nhớ rất rõ, y tên Đinh Tịch Lâm, Thủy bộ Lang trung Đinh Tịch Lâm.

Còn như một nửa người cuối cùng...

Chính là huynh trưởng của nàng - Bùi Cư!

***

Bùi Cư trong chớp mắt vẻ mặt thay đổi mấy lần, Bùi Hồng

Linh nay giờ thấy mình bình tĩnh, Tam ca mà người ngoài vận nói "mỗi khi gặp việc lớn có khí phái yên ổn" - trong lòng y rõ ràng đang giao chiến kịch liệt.

Nàng quay người đi, trong mắt chợt có chút ướn ướt.

Đó không phải là đau lòng, mà vì chợt cảm thấy thê lương - đời người tươi héo vón như thế, cho dù là anh em ruột, nhiều năm không gặp, vừa gặp nhau mở rộng cõi lòng, sau cùng lúc bất tri bất giác lại vẫn bị bấy nhiêu việc người níu kéo ràng buộc.

Nàng biết Cư ca cũng không còn là Cư ca năm xưa, nhưng mình cũng không còn là mình năm xưa.

Có lẽ lần này mình tới chẳng qua cũng vì cuộc đời vốn đã bị ràng buộc vào sự rối ren của y không thể không đối diện với một ván cờ rối ren.

Bùi Cư hai tay xoa vào nhau, chỉ nghe một tràng tiếng đốt tay lách cách vang lên.

Bùi Hồng Linh kinh ngạc nhìn y - thanh âm này không giống như tiếng ôn nhu như ngọc mà trước nay Tam ca vẫn phát ra. Tiếng rỗng rắc vang lên trong tai nàng lách cách, sau đó tiếng động chợt dừng, như mưa rào vừa đổ qua, mớ tóc của Bùi Cư đột nhiên thấm ướt mồ hôi. Mồ hôi vừa ra, tiếng động trên tay y đột nhiên dừng lại, tựa hồ mồ hôi ấy đã phát tiết tinh lực toàn thân của y.

Chi nghe y bình tĩnh nói "Cô muốn ta hứa với cô thế nào?".

Bùi Hồng Linh chợt lấy trong bọc ra một cái túi tơ nhỏ, có vẻ xấu hổ, nhưng lại càng kiên quyết "Phụ tâm cổ, đây chính là Phụ tâm cổ. Chi cần người chịu mang cái Phụ tâm cổ này bên người, ngày khác người một sớm trái lời hẹn, ta có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào".

Quyển *Can đảm lực* này rốt lại là cái gì, mà khiến nàng không thể không nói ra một câu độc ác như thế, Bùi Hồng Linh miệng nói rất hời hợt, nhưng tự nàng cũng biết đây không giống như một cuộc nói chuyện giữa anh em, mà giống như...

Bùi Cư chợt nhương mày, y nhìn cô em gái trước mặt giống như lần đầu tiên làm quen với Bùi Hồng Linh - Phụ tâm cổ, tại sao cô ta lại có vật này?

Sau đó y chợt cười một tiếng "Vật này quả thật có sức dǎn dụ rất lớn. Ta biết bên trong rốt lại có quyền lực to lớn thế nào".

Ngừng lại một lúc, Bùi Cư mới nói "Nhưng nếu đúng như thế, cô muốn lời hứa quan trọng như thế, vậy thì Tam ca không cần, cô tốt nhất cũng nên quên nó đi. Chúng ta có nên tìm một cơ hội thích hợp đốt nó đi không? Kẻ thất phu không có tội, tiếc viên ngọc là có tội. Đốt như thế là đốt hết bí mật, lại có thể khiến Đông Mật và người trong Thanh Lưu xá biết rõ".

Y trên mặt hững hờ nở nụ cười, Bùi Hồng Linh lại nghe thấy một tràng tiếng khóc vang lên trong lòng. Cho dù hôm trước bị Trường An Duyệt từ chối, trong lòng nàng cũng không có cảm giác "trong thiên hạ có ai để ký thác" - Tam ca không tiếp nhận sao? Cả Tam ca cũng không chịu tiếp nhận? Y còn muốn mình đốt nó đi nữa!

Nhưng có thể không? Nàng có thể không? Gánh nặng này, nàng vốn chỉ hy vọng có thể buông xuồng!

Một quyền *Can đảm lực* không lưu lại trên đời.

Vậy thì làm sao, thế sự chỉ có băng tuyết thôi sao?

Nếu quả Tam ca không nhận, nếu quả y muốn bức bách mình phải đốt nó đi, nếu quả chính mình giữ gìn được nó, nhưng vĩnh viễn không tìm được người có thể tiếp nhận, vậy thì Dũ Tranh dốc hết một đời, kết tinh thành một quyền sách, không phải cũng chỉ là "dân đen trên giấy" thôi sao?

Cho dù dỗ máu tính cách giúp đỡ...

Chẳng qua cũng chỉ là dân đen trên giấy mà thôi!

Chương 3.

Bản

đô

thiên

hạ

"Thiên hạ chung linh được mấy nơi?"

Ngoài thành Nam Xương
trong miếu Quan Đế, Mâu Bôn
Đằng trầm ngâm lên tiếng.

Trên cái bàn trước mặt y, đặt
một tấm bản đồ.

Tấm bản đồ ấy màu giấy loang
lổ, đen đỏ đan xen những dấu ngoặc
móc chính là bản đồ bốn bề thiên hạ
hiện nay. Tấm bản đồ thế này, hiện
nay vốn là bí tàng trong nội phủ,
người ngoài tuyệt nhiên khó mà
thấy được. Chữ viết trên bản đồ rõ
ràng là Khâm thiên giám vâng lệnh
vua vê ra - thế lực Đông Mật quả
nhiên rất ghê gớm, cả tấm bản đồ
thế này cũng lấy trộm ra được.

Mà những chỗ chú thích trên
tấm bản đồ lại giống nhu binh lực ở
Binh Trần trong thiên hạ.

Binh lực mỗi chỗ đều có ghi rõ vài chữ, đây là bản đồ bí mật chỉ có Vạn Xa Thừa mới có được. Chi thấy trên bản đồ có một mảng màu đỏ, mảng màu đỏ như thế rất nhiều, tựa hồ binh lực mà Đông Mật khống chế được đã rải khắp thiên hạ.

Chỉ có một vùng Giang Tây còn là màu đen. Mà ở Dương Châu Giang Tô cách Giang Tây không xa về phía đông, thì rõ một lá cờ màu đỏ như đang muôn theo gió phất lên.

Đó là địa bàn mà Ninh vương chú của thiên tử hiện nay chiếm cứ.

***

"Quả thật Diệt Tịch vương lão nhân gia người sẽ tới ngay à?"

Ngón tay của Mâu Bôn Đằng còn đang chỉ trên tấm bản đồ, chỗ y chỉ chính là Giang Tây. Theo mật báo, Diệt Tịch vương Pháp Tướng đã rời kinh sư, nơi phải tới trước mắt chính là Giang Tây.

Người đứng bên cạnh y lại là Ôn lão thất của Ôn Gia ban.

Ôn lão thất bên cạnh gật gật đầu, cái ngưng kết trên làn da màu đục đục của y là một màu rỉ sét còn đục hơn màu da - Đông Mật sáp có hành động lớn, cả Diệt Tịch vương Pháp Tướng trước nay không bước ra khỏi cửa giáo cũng phải đích thân tới Giang Tây. Lần này y tới chính là muôn đích thân xử trí chuyện hai họ Hoa, Thương Ưng Đàm. Thương Cửu gia và Hoa lão thái thái, hai nhân vật không dễ liệu lý ấy, y muốn đích thân ra mặt liệu lý.

Cho nên mới có cuộc bàn bạc bí mật trong đêm khuya giữa mình với Mâu Bôn Đằng. Họ trao đổi tin tức với nhau qua đó.

Ngón tay của Mâu Bôn Đằng chỉ lên tấm bản đồ nói "Lưu lại Đỗ Hộ pháp trấn giữ kinh sư. Một đám người Thanh Lưu xá hiện chỉ đang như kiến bò trong chảo nóng, cũng chỉ đủ để làm phiến Đỗ Hộ pháp đánh một trận mà thôi".

Y cười cười, búng búng ngón tay vào chỗ kinh sư, giống như cảm thấy Thanh Lưu xá chẳng qua chỉ là ghê ngứa ngoài da, không đáng lo lắng.

Sau đó, y đưa ngón tay chỉ vào vùng Hoàn Nam "Thật ra Vạn Xa Thừa Vạn súy định nên bắt đầu từ Hoàn Nam".

Sau đó y ha hả cười nói "Vạn súy đích thân tới, cục diện bốn phương ắt ổn thỏa, lần này Ninh vương cử sự thì không còn vấn đề gì. Lần này cục diện Đông Mật chúng ta bố trí có thể tính là kín đáo chặt chẽ. Muôn việc đều đủ, chỉ thiếu gió đông, ngọn gió đông ấy chỉ e là ở Giang Tây này, cũng chỉ còn trừ khử Bùi Cư".

Con mắt duy nhất của Mâu Bôn Đằng phóng ra ánh sáng - Ninh vương đóng quân ở Dương Châu đã chuẩn bị chờ phát động, luôn luôn chuẩn bị giương cờ tạo phản. Việc lớn này đã kéo dài nhiều năm.

Bởi vì Thiết cốt Ngự sử Tiêu Dũ Tranh trước nay cứ cản trở ở đó. Đông Mật trong thiên hạ hiện nay, trước nay úy kỵ nhất cũng là Tiêu Dũ Tranh. Nay Dũ Tranh đã chết, ván cờ này có thể nói là họ chuẩn bị đã lâu, chỉ chờ một sớm dựng sào làm cờ nổi dậy.

Cho nên lần này Mâu Bôn Đằng mới tới Giang Tây - Với cục diện hiện nay, người có thể uy hiếp khi Ninh vương cử sự cũng chỉ có Bùi Cư. Một vùng Giang Tây của Bùi Cư trước nay hắt nước cũng không lọt vào được.

Có y ở đây, hai đạo quân dân, lại thêm địa lợi, đủ để làm thành sự kiềm chế rất lớn đối với Ninh vương.

Mâu Bôn Đằng lần này tới Giang Tây, chính là để thu xếp Bùi Cư.

Ôn lão thất nói "Diệt Tịch vương hỏi việc của Mâu tiên sinh rốt lại thu xếp ra sao rồi?".

"Còn nữa, tại sao Mâu tiên sinh nhất định muốn thả người đàn bà của Bùi gia kia?"

***

Mâu Bôn Đằng chưa trả lời, con mắt duy nhất của y còn nhìn

chầm chằm vào tấm bản đồ, hối lâu mới hỏi lại một câu "Ngươi biết vì sao trước nay chúng ta không chịu buông tha cô ta không?".

Ôn lão thất chợt kinh ngạc.

"Đó là vì quyền *Can đâm lục*. Sau khi Tiêu Dũ Tranh chết, quyền *Can đâm lục* ấy theo lời đồn là trong tay Bùi Hồng Linh. Tiêu Dũ Tranh chết quá đột ngột, tất cả mọi người đều không ai dự liệu tới. Y chết như thế, có phải khiến ít nhiều người trở tay không kịp không? Quyền *Can đâm lục* ấy nếu quả lời đồn không phải là sai, thì quả thật dù để uy hiếp việc Đông Mật chúng ta cử sự. Nhưng vật ấy còn phải xem là ai dùng. Trên đời hiện nay người có thể dùng được toàn bộ sức mạnh uy hiếp của nó chỉ có Tiêu Dũ Tranh. Y chết rồi, ha ha, thì trên đời này bắt kể là ai muốn phát huy uy lực của nó chỉ e cũng phải vất vả thu xếp một thời gian, đối với chúng ta mà nói thì cũng đã đủ. Huống hồ ngươi cho rằng *Can đâm lục* tuy đang trong tay Bùi Hồng Linh, nhưng cô ta quả thật sẽ như một người đàn bà bình thường tùy tiện buông gánh nặng xuống đưa nó cho anh cô ta à?".

Ôn lão thất chợt kinh ngạc, lại nghe Mâu Bôn Đằng cười nụ nói "Chuyện nhân tình thế đạo này, có thể ta hiểu nhiều hơn Ôn huynh một chút. Ở trên đời này, không đâu không có mâu thuẫn, kể gì thân thiết như anh trai em gái. Lúc Tiêu Dũ Tranh còn sống, y đều không thật sự tin tưởng gửi gắm cho Bùi Cư. Sau khi y chết, vợ y - người vợ có thể chạy thoát bấy nhiêu cuộc truy sát mà thần chí vẫn không tán loạn ấy, nghĩ chắc tinh thần cũng cực kỳ cứng rắn, làm sao có thể khinh dị đưa nó cho Bùi Cư?".

"Thật ra, trước nay ta đều suy nghĩ, trước khi Tiêu Dũ Tranh chết, rõ lại là muốn vợ y giao vật ấy cho ai".

Mâu Bôn Đằng ngừng lại, nhìn Ôn lão thất ngẫm nghĩ một lúc, kế đó chậm rãi hỏi "Thất huynh, ngươi có biết Chung Linh phú là cái gì không?".

Ôn lão thất vẻ mặt kinh ngạc, ngân ngừ hỏi "Chung Linh phú à?".

Mâu Bôn Đằng gật gật đầu "Không sai, chính là Chung Linh phú. Ta nghĩ có lẽ ngươi chưa nghe nói qua Chung Linh phú, nhưng ngươi không thể không biết Nguyệt Đán chủ nhân".

Ôn lão thất lại càng kinh ngạc "Nguyệt Đán chủ nhân à?".

Y trong óc xoay chuyển hai lần - Cái tên này quá xa lạ, kế đó y mới hiểu rõ Mâu Bôn Đằng đại khái là nói tới Nguyệt Đán chủ nhân ở Nguyệt Đán đình trong câu "Thiên hạ Chung Linh có mấy chỗ, Mời ông tìm tới Nguyệt Đán đình".

Nghe nói Nguyệt Đán chủ nhân không phải là nam mà là nữ, người giang hồ phân nhiều đều cho rằng đó là một người đàn bà. Bà ta cơ hồ là người đàn bà thần bí nhất trong giang hồ.

Người đời ngoài việc đoán bà ta là một phụ nữ, thì tên họ danh hiệu, dung mạo vóc dáng, xuất thân tao ngộ thảy thảy đều không biết, cả tuổi tác của bà ta cũng là một câu đố.

"Muốn cấm không cấm Mộng Hoa phong Hām Không một đảo rất mông lung. Lại có một nơi không thể tới, Gác trời mò mẫm khóc đường cùng". Ngọn Mộng Hoa, đảo Hām Không và gác Thiên Môn vốn là ba nơi cấm địa trong giang hồ mấy trăm năm nay, cũng là nơi thần bí nhất trong mắt người giang hồ. Nhưng sau khi ba nơi cấm địa ấy đã hé lộ ra, vài mươi năm gần đây, nơi được người giang hồ suy đoán nhiều nhất, phiêu hốt nhất cũng chỉ có đình Nguyệt Đán ấy. Nghe nói Nguyệt Đán đình chủ là kế thừa y bát của gác Thiên Môn năm xưa. Hai chữ Nguyệt Đán vốn là ý tú phẩm bình. Nghe nói Nguyệt Đán đình chủ sở trường nhất chính là bình phẩm nhân vật trong thiên hạ, mà đã nói ra thì không gì không trùng. Nhưng lại rất ít người gặp qua bà ta, càng không có ai biết được diện mạo thật của bà ta, tại sao Mâu Bôn Đằng đột nhiên nhắc tới chuyện ấy?

Chỉ nghe Mâu Bôn Đằng nói "Nhất định ngươi rất ngạc nhiên là tại sao ta lại kéo chuyện Nguyệt Đán đình vào phải không?

Theo ta được nghe, năm xưa Đỗ Bất Thiên Đỗ Hộ pháp trong Đông Mật từng có duyên gặp Nguyệt Đán đinh chủ một lần. Đỗ Hộ pháp mang hoài bão thiên hạ, đương thời từng mang chuyện ấy ra hỏi. Y hỏi: Trên giang hồ hiện nay trừ Đông Mật ta thế lực nghiêng trời, Đỗ Dao môn hùng cứ ở Bạch Sơn Hắc Thủy, Thiên hạ Duyệt của bạch đạo ra sức kinh doanh tiêu cục, đều là thế lực lớn cùng Đông Mật bọn ta công khai tồn tại trong thiên hạ. Ngoài ra, Tiêu môn ở Chu Khái tuy trước nay ít xuất hiện trên đời, nhưng còn có thể nói là trác tuyệt một đời, còn có hang Âm Nhu, án núp giấu giếm - Âm Nhu gấp gấp, Ta tự theo về. Ngoài Ba sáng hai tối ấy, trong thiên hạ hiện nay, còn có người nào không thuộc vào năm thế lực nói trên xứng đáng được gọi là hào hùng?".

"Đỗ Hộ pháp sở dĩ hỏi câu ấy, quả thật là vì Nguyệt Đán đinh chủ cũng quả thật có liên quan tới đại cuộc thiên hạ, Đỗ Hộ pháp lần ấy cũng có thể nói là có ý hỏi đinh²".

"Nguyệt Đán đinh chủ lại đọc cho Đỗ Hộ pháp nghe vài câu, vài câu ấy chính là bài *Chung Linh phú* về sau lưu truyền trên giang hồ. Cái tên ấy nghĩ chắc bắt đầu từ ý Địa linh nhân kiệt, mấy câu ấy cũng phẩm bình theo địa lý. Phía nam bảy, phía bắc sáu, thiên hạ mươi ba lô, Nguyệt Đán đinh chủ chỉ khen ngợi chẳng qua có mươi mấy người mà thôi. Nhưng riêng một vùng Giang Tây trước mắt đã có tới hai người".

"... Tinh phân Dực Chẩn, Địa tiếp Hành Lư".

"Tinh phân nhất kiém Chu Dực Chẩn, Địa linh thiên chưởng

(2) **Hỏi đinh:** tương truyền sau khi Hạ Võ trị thủy xong, lấy sắt tốt ở chín châu đúc thành chín cái đinh, các triều Thương, Chu về sau đều lấy đó làm vật báu truyền quốc. Thời Xuân Thu Sở Trang vương mượn cớ đánh dẹp quân Lục Hồn, kéo quân tới phía nam Lạc Dương thủ phủ của nhà Đông Chu, đại duyệt quân sĩ, có ý dòm ngó ngôi thiên tử. Chu Định vương sợ, sai Vương tôn Mân tới úy lạo quân Sở. Sở Trang vương hỏi chín cái đinh to nhỏ nặng nhẹ ra sao, Vương tôn Mân nghiêm mặt nói "Nhà Chu định đinh ở Trung nguyên, quyền do trời ban. Đinh nặng hay nhẹ, ông không cần hỏi". Về sau người ta dùng từ "hỏi đinh" chỉ việc dòm ngó ngôi vua.

Mộc Hành Lư. Có lẽ người chưa nghe nhiều tới tên hai người ấy phải không? Cũng phải, từ ba mươi năm trước có thể nói là họ đã quy ẩn rồi. Lúc họ quy ẩn vẫn đều đang còn tráng niên. Sông lớn sóng sau xô sóng trước, trên giang hồ hiện nay chỉ e rất ít người còn nhớ tới tiếng tăm của họ lúc còn tráng niên".

Mâu Bôn Đằng nhìn Ôn lão thất một cái. Y hôm nay có thể gặp Ôn lão thất, là vì việc bàn bạc giữa đôi bên. Y lúc còn chưa gia nhập Đông Mật tham dự việc cơ mật dưới trướng Vạn Xa Thừa, nhân duyên gặp gỡ, từng giúp đỡ Ôn lão thất một việc lớn. Nhưng hôm nay y gặp Ôn lão thất, nguyên nhân chủ yếu lại không phải là nói chuyện ngày trước, mà là để dàn xếp việc hôm trước bức bách bọn Ôn lão đại tha Bùi Hồng Linh dẫn tới hiềm khích giữa đôi bên, vì Diệt Tịch vương sắp tới, cũng vì đại sự mà họ muốn làm.

Chi thấy con mắt duy nhất của y chợt sáng rực "Lúc ta còn là đồng tử, từng theo tiên sư gặp mặt hai vị Chu Dực Chẩn, Mộc Hành Lư ấy một lần".

Câu nói chưa dứt, y chợt phóng chi ra. Phát chi ấy hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, như sao băng sa xuống đồng trống ánh sáng đột nhiên tung ra. Hai ngón tay trái của y chập lại làm một, ba ngón còn lại cuốn vào lòng bàn tay, lại có một điểm ánh sáng từ giữa hai ngón tay chập lại của y lóe lên. Ánh sáng ấy nổ ra trên ngón tay y, sau đó bắn về phía trước. Điểm ánh sáng rực rõ có thể thấy ấy vừa bay ra, Mâu Bôn Đằng phất hai tay áo một cái, song chưởng cùng đẩy ra. Chi thấy điểm ánh sáng ấy bay ra, trong chớp mắt đã châm vào một ngọn đèn bị gió thổi tắt ở cạnh cửa sổ. Ngọn nến ấy cháy sáng, kế đó đột nhiên ánh lửa nhỏ dần, Ôn lão thất nhìn vào tay chưởng của Mâu Bôn Đằng - "Ngàn dặm thấy rõ, Ánh nhìn ruồi rong" quả nhiên phi phàm! Chi thấy y song chưởng đập vào nhau, bỗng không phát lực, Ôn lão thất nhìn thấy ngọn đèn vừa cháy sáng tối đi dần dần đến lúc tắt luôn. Thời gian giữa một sáng một tắt ấy vốn rất nhanh, nhưng Ôn lão thất đã nhìn thấy,

ngọn đèn cháy sáng là nhờ điểm ánh sáng từ ngón tay Mâu Bôn Đằng phóng ra đốt lên, nhưng ngọn đèn tắt đi không phải do chưởng phong của y, mà là chưởng phong của y giống như một cái lồng chụp lên phía ngoài ngọn đèn, ngăn cách không khí, khiến ngọn lửa bị bóp tắt.

Chỉ thấy Mâu Bôn Đằng cuốn hai tay áo lại, hai bàn tay của y lại giấu một nửa vào tay áo, chỉ nghe y hững hờ nói "Thất huynh, hai thức ấy chỉ e còn nhìn qua được phải không?".

"Đó là một chút tiêu xảo hoa dạng trong Tinh phân nhất kiếm và Địa linh thiên chưởng mà năm xưa Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư chỉ điểm cho ta. Nhưng chính vì một chút ấy, ta đã phải mất một ít thời gian nghỉ ngơi sau buổi trưa trong suốt ba mươi năm. Lần ấy ta bảo Ôn lão đại Ôn huynh ngừng tay, không phải vì úy kỵ sự sợ hãi của Hoa gia Ưng Đàm, mà quả thật vì ta đã biết, lần này Thanh Lưu xã đối với quyền *Can đám lục* trong tay Bùi Hồng Linh đã tới cái thế nhất định phải lấy bằng được. Vì quyền *Can đám lục*, họ không chỉ phải mẩy sát thủ bí mật mai phục trên đường, chờ đợi ám sát Bùi Hồng Linh dưới sông. Họ còn sợ vạn nhất thất thủ, cô ta đã bị Đông Mật bắt hoặc đã tránh vào nhà mẹ ở Bùi phủ, không tiện hạ thủ, chỉ cậy vào thể diện của Đinh lão Trung thư ngày xưa, mời được Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư".

"Hai người ấy, không chỉ là ta, chỉ e cả Vạn Xa Thừa Vạn súy y cũng không muốn khinh di gây chuyện. Tinh phân nhất kiếm và Địa linh thiên chưởng năm xưa nổi tiếng giang hồ, không biết là thanh thế tới mức nào! Nhưng theo ta đoán, trong vùng Giang Tây hiện không phải chỉ có hai người bọn họ, một cao thủ trong bài Chung Linh phú hóa danh là Vật Vong Y rong chơi giang hồ năm xưa, tính ra cũng đang ở Giang Tây - cho nên chõ đặc tội, lần này Thất huynh trở về xin nói với Ôn huynh giúp một câu, mong y bỏ qua cho. Việc huynh đệ làm, cũng vì đại sự trong giáo của Đông Mật chúng ta".

Sau đó y thoảng trầm ngâm "Riêng Bùi Cư, chí e cũng là một nhân vật thần bí trong bài *Chung Linh phú* ở Giang Tây. Ha ha, Bùi Hồng Linh đã vào Bùi phủ rồi. Lần này ta phải xem cuộc tranh giành giữa anh em họ rốt lại kết thúc thế nào, quyển *Can đàm lục* kia rốt lại có rơi vào tay Bùi Cư không".

***

Ôn lão thất thân sắc trên mặt nhẹ nhõm, y cũng không muốn lão đại của mình vì chuyện ấy mà trở mặt âm ī với Mâu Bôn Đằng sâu kín khó lường này, có chõ xuống đài để đôi bên cùng xuống là tốt nhất.

"Ngươi là cố ý thả cho Bùi Hồng Linh trốn vào Bùi phủ à?"

Mâu Bôn Đằng cười nụ không đáp.

Ôn lão thất xoa xoa tay "Đó kể như là một chiêu Dời họa qua Giang Đông phải không?".

Mâu Bôn Đằng gật gật đầu "Không sai, đó chính là một chiêu Dời họa sang Giang Đông. Bùi Cư hùng cứ ở thành Nam Xương đã bảy năm, tới như nguồn gốc gia thế, thứ bậc trong triều thì càng không thể coi thường. Ta đối với y tuyệt đối không dám có chút ý coi thường nào. Trong triều đình hiện nay những kẻ đeo bài vàng mặc áo tía rất đông, Bùi Cư y tuy không phải là quan cao cực phẩm, nhưng lại là một trong số rất ít người mà Vạn Xa Thừa vạn súy, Đỗ Bất Thiền Đỗ Hộ pháp và Diệt Tịch vương Pháp trưởng lão trong lòng úy kỵ. Chỉ bằng vào một chõ hiềm khích giữa Hoa gia Ưng Đàm và y, ta sợ vẫn không đủ để làm lay động gốc rễ của y ở Giang Tây. Bùi Cư là người sâu xa ẩn nhẫn, thực lực che giấu còn có bao nhiêu, rốt lại bằng vào cái gì mà có thể giữa lúc triều đình đấu đá, giang hồ cuốn cuộn lại đứng thẳng bảy năm không đổ, thì ngay cả Đỗ Bất Thiền Đỗ Hộ pháp cũng không thể đoán rõ".

"Cho nên Bùi Hồng Linh đã trốn vào Bùi phủ, mưu đồ của sát thủ Thanh Lưu xá chắc đã thất bại. Họ có hẹn với Chu Dực Chẩn

và Mộc Hành Lư, nếu quả Bùi Hồng Linh trốn vào Bùi phủ, hai người Chu Mộc sẽ ra tay giúp họ một lần, cốt là giết Bùi Hồng Linh và Bùi Cư, cũng để lấy quyển *Can đám lục*. Đông Mật chúng ta đã có ý mưu đồ đại sự ở Giang Tây, thì sức của Tinh phân nhất kiếm và Địa linh thiên chưởng, mà chúng ta không mượn để dùng một lần, há không phải là đáng tiếc sao?".

Ôn lão thất sủng sốt nhìn Mâu Bôn Đằng, chẳng trách đại ca cứ nói: Thượng tướng nghĩ kế cho người khác, quả nhiên không sai, những chuyện quanh co khuất khúc thế này, cho dù bảo y nghĩ đến vỡ đâu cũng không nghĩ ra. Mâu Bôn Đằng chủ quản việc dò thám tin tức dưới trướng Vạn Xa Thừa, trước nay y vẫn cho rằng chỉ là một chức vụ nhàn rỗi, nhưng hiện tại mới hiểu rõ, nếu sử dụng được tin tức dò thám một cách thỏa đáng, thì quả thật có thể giảm được sức lực của ngàn quân muôn ngựa bên mình.

Chỉ thấy y xoa xoa tay, ngân ngừ nói "Mâu huynh, ta còn có một chuyện muôn hỏi ngươi".

"Nếu ngươi không tiện trả lời, thì không nói cũng được".

"Quyển *Can đám lục* ấy rốt lại là cái gì".

***

Mâu Bôn Đằng chợt ngẩng đầu "Ta chỉ có thể nói với ngươi, đó hoàn toàn không phải là vật mà người trong Thanh Lưu xã đang tưởng tượng".

"Bọn người tài giỏi đứng đầu Thanh Lưu xã, tuy trong triều rất tự phụ là có phong cốt, nhưng có quá nửa là vì tranh hơi, thực lực chân chính của Tiêu Dũ Tranh hoàn toàn không phải ở đó. Vả lại năm xưa Tiêu Dũ Tranh sáng lập Thanh Lưu xã xong là tránh xa, trước nay cũng không phải đều hòa hợp với họ. Hiện nay y vừa chết, Thanh Lưu xã như bầy rồng không đầu - họ trước nay đấu đá nội bộ rất kịch liệt, trong đó vốn có rất nhiều đảng phái, bọn họ

người nào cũng muốn lấy được quyền *Can đâm lục*. Có thể họ cho rằng cái mà quyền *Can đâm lục* ghi chép chính là đầu thú quan hệ mà Tiêu Dũ Tranh tích lũy được trong triều ngoài quận trong bấy nhiêu năm. Quyền lực là cái gì? Quyền lực chẳng qua chỉ là năng lực của một người ảnh hưởng tới người khác. Một mạng lưới quan hệ như thế, rơi vào tay ai, trong đó có đủ việc nhỏ nhặt tinh tế một sờn có ai hiểu được, chỉ e y cũng sẽ dùng phần sức mạnh duy nhất có thể dùng ấy trên đời để chống lại thực lực của Đông Mật chúng ta".

"Họ nhất định cho rằng *Can đâm lục* chính là danh sách những người giúp đỡ Tiêu Dũ Tranh trong triều đình. Cho nên Tiêu Dũ Tranh vừa chết, họ sợ *Can đâm lục* rơi vào tay đối phương, mới cho rằng đã rơi vào cảnh nguy hiểm như thế, không lấy được thì khó mà vui vẻ về sau. Nhưng bọn thư sinh tài tử họ há có thể nghĩ rằng cái mà Tiêu Dũ Tranh dựa vào đó để chống lại Đông Mật chúng ta hơn mười năm, há lại chỉ đơn giản có bấy nhiêu?".

Mâu Bôn Đằng ngừng lại, dần giọng nói "Thế lực Đông Mật chúng ta từ ba năm trước có thể nói là đã hoàn chỉnh. Nhưng sở dĩ ẩn nhẫn đến hôm nay thì không phải vì Bùi Cư, cũng không phải vì Thanh Lưu xā, mà vì Tiêu Dũ Tranh. Vì trong tay y nắm giữ một vật như thế, nên Đỗ Hộ pháp mới ra sức chủ trương ổn thỏa...".

Phía ngoài chợ vang lên mấy tiếng chim gõ kiến, ba dài hai ngắn.

Mâu Bôn Đằng chợt tươi cười, quay lại Ôn lão thắt nói "Dường như Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư tới rồi".

"Mà người Tống Hộ viện của Bùi phủ, Thương Hoa một thân khổ luyện trừ Hoa lão thái thái và Thương Cửu gia thì được xếp vào hàng cao thủ trẻ tuổi trong ba đời của hai họ Hoa, Thương, đã vâng lệnh của dòng họ rời chức đi rồi".

Y cuộn tấm bản đồ trên bàn lại, dùng một tấm vải cuốn nhỏ

Tiểu
Đoạn

lại chỉ còn bằng ngón tay "Ta còn phải xem, Thương Hoa đã đi, Bùi Cư tuy thị vệ đầy phủ nhưng rốt lại sẽ dùng cách gì để đổi phó với một đòn dồn thế đánh ra của Tinh phán nhất kiếm Chu Dực Chẩn và Địa linh thiên chưởng Mộc Hành Lư".

"Còn nữa, lực lượng ngầm ngầm giúp đỡ của chúng ta trong thành Nam Xương cũng đã phát động. Ta muốn xem Bùi Cư rốt lại có giết hay không giết Hoa Dung kia, xem y đổi phó thế nào với cục diện nguy hiểm trước mắt".

Tên tùy túng của y chợt nép người bước vào, kề vào tai y nói khẽ vài câu. Mâu Bôn Đằng ánh mắt chợt ngưng kết "Ta dự liệu quả nhiên không sai".

"Ôn huynh, chúng ta phải đi hồ Phiên Dương một chuyến. Chuyện bên bờ hồ Phiên Dương".

"Ta trước nay vẫn đoán, trước khi Tiêu Dũ Tranh chết, rốt lại muốn để vợ y đem quyền *Can đảm lực* giao vào tay ai? Không ngờ sứ giả của Nguyệt Đán định chủ phái đi, hiện tại quả nhiên đã tới Giang Tây".

"Vạn súy sáng suốt, đã phái Lục Câu dưới trướng hạ nghiêm lệnh dùng toàn lực cản trở môn nhân Nguyệt Đán định, không cho tiếp cận với quyền *Can đảm lực*. Lục Câu chắc không đến nỗi có sơ suất. Ha ha, Tiêu Dũ Tranh, Tiêu Dũ Tranh, cho dù người lưu lại *Can đảm lực*, thì làm được gì, chỉ e nó sẽ tan nát trong tay vợ người thôi".

Ôn lão thất chợt kinh ngạc hỏi "Mâu huynh, Nguyệt Đán định chủ rốt lại là ai?".

Mâu Bôn Đằng cười khẽ một tiếng "Bà ta là ai à? Bà ta hiện tại đang ở trong cung. Năm xưa Đỗ Hộ pháp gấp mặt bà ta, chẳng qua cũng chỉ là có ý hỏi đinh trước mặt. Không ngờ bà ta là mẫu nghi thiên hạ vẫn còn thấy chưa đủ, quả thật còn muốn chen vào cuộc cờ hỗn loạn này của giang hồ".

Thần lâu bộ

Chương 4.

—

Điên Phủ Ngưỡng ở một
tiểu viện vắng vẻ yên
tĩnh. Trước hiên là nước, sau hiên là
núi. Nước chảy quanh co, núi là giả
sơn. Cảnh trí sơn thủy ấy tuy là đào
đắp mà thành, nhưng cũng rất có
nét lặng lẽ tự nhiên.

Cạnh dòng nước có một cái
vườn nhỏ. Cây hoa trong vườn,
trồng rất đúng cách, một dải dây leo
trên giá trong vườn ngoằn ngoèo co
duỗi, kết thành hai chữ thảo "Mộ
quyển".

Mà trên hòn giả sơn, nếu bước
lên đó, sẽ nhìn thấy một tấm bia đá,
trên bia có chữ, khắc hai chữ "Triệu
phi".

Nối bốn chữ ấy lại chính là
Triệu phi mộ quyển - Dựa núi đón

mây bay buổi sáng, đào hào nhận mưa rơi buổi tối - "Cột vē sáng bay mây bāi Nam, Rèm son tối cuốn mưa non Bắc", đại khái cũng là ý vị mà bốn chữ ấy gửi gắm.

***

Bùi Hồng Linh khép mi mắt khẽ thở dài, mấy chữ ấy nàng đã nhìn quen. Mà tại sao không quen? Từ hôm nàng tới đây, Bùi Cư sắp xếp cho nàng ở trong tiểu viện lè loi yên tĩnh này. Trong mấy hôm ấy, nàng được Tam ca dặn dò không được đi đâu, cả chị dâu cháu trai cũng không được gặp nàng một lần. Hàng ngày nàng cũng chỉ lên núi xuống bến, cô liêu qua ngày mà thôi.

Sự nhàn hạ ấy vốn cũng là cái nàng chờ đợi, nhưng người cùng chờ đợi để cùng qua sự nhàn hạ đã không còn nữa.

Vẫn còn là thời tiết tháng bảy nóng nực, Bùi Hồng Linh một mình dạo quanh con đường nhỏ mát mẻ buổi chiều, trong lòng lại hoàn toàn không vui. Nàng không phải không biết, nếu bước vào Bùi Đốc phủ của Tam ca, thì cũng giống như chui vào một cái lồng chim, tất cả mọi việc đều không được tự mình làm chủ. Nhưng bên ngoài Bùi phủ này chính là một tấm thiên la địa võng - tự do, ở đâu mới có chỗ để nàng có thể tự do buông thả tâm tình, tùy thích co duỗi?

Bùi Hồng Linh nhẹ nhè đưa tay khẽ chạm vào vai trái của mình rồi vuốt từ trên xuống dưới, giống như muốn thư giãn sự mệt trong xương cốt toàn thân. Trải qua mấy tháng gió xô mưa dập gần đây, nàng đều chi trì được, nhưng lúc này một khi được rảnh rỗi, có thể nghỉ ngơi, nàng lại cảm thấy một nỗi mệt không sao nói hết. Nàng trong miệng lầm bẩm ngâm mấy câu, ngâm đi lại ngâm lại cũng chỉ có mấy câu:

*Dương bạch hoa, phi khứ lạc thùy gia? Thác ký hắc y song yến tú,
Hồng cân ô cứu khả hảo ma? Nê ngũ bất ứng đáp.*

*Dương bạch hoa, tung tích tống thiên sa (sai). Bất thị nê trung
niêm bất khởi, Cảnh thị chi đầu khinh khinh quái. Tương thất dĩ thiên
nha.*

(Hoa dương ơi, Bay tới chốn nào rơi? Nhǎn gởi áo đen đeo én
ấy, khǎn dỏ cây đen biết có xuôi? Khinh bạc chờ ra lời.)

Hoa dương ơi, Tung tích vẫn xa xôi. Chẳng phải dưới bùn
không dính nổi, trên chõ đâu cành lơ lửng mãi. Xa cách đã chân trời.)

Câu ấy rốt lại là có ý tú gì? Tại sao Dū Tranh nói người có thể
gửi gắm quyền *Can đảm lục*, bày vai thứ nhất, tên húy không thể
nói, không thể nói, chỉ giao cho nàng mây câu ẩn ngữ ấy, nói là
người ấy sẽ phái người tới tìm mình. Nếu như gặp được, sẽ tự nhận
ra, mây câu ấy rốt lại là có ý tú gì?

Mà tại sao Dū Tranh lại nói quyền *Can đảm lục* này lại chỉ có
thể gửi gắm cho hai người rưỡi trên đồi? Dòng đồi cuồn cuộn, mà
Dū Tranh chỉ nhìn thấy có bấy nhiêu người có thể gửi gắm đại sự
thôi sao? Người thứ nhất còn là kẻ vô danh, người thứ hai chính là
Thủy bộ Thị lang Đinh Tịch Lâm - theo nàng nghe được, Đinh
Tịch Lâm ở trong triều từng có chuyện hiêm khích lườm nguýt
nhỏ với tướng công của mình, người thứ ba, cũng chỉ là nửa người,
chính là Bùi Cư.

Y là anh ruột của mình, nên ngày trước khi Bùi Hồng Linh
đã tiếp nhận quyền *Can đảm lục*, người đầu tiên nàng nghĩ tới chính
là y. Nàng định dắt Tiểu Trī về tới Chu Khái quê cũ của Dū Tranh,
ý tú là thuận đường có thể giao lại tâm huyết của người chồng đã
mất cho y. Không ngờ y lại không nhận.

Đông Mật truy sát như thế, mà Tam ca lại không chịu tiếp
nhận, cái gánh nặng này nàng cũng không sao bỏ xuống được.

Nhưng Tiêu Dū Tranh đã nói rất rõ ràng, sau khi chết, chỉ e
Đông Mật cũng không kịp trở tay. Nhưng họ mưu đồ đại sự đã
lâu, nàng có thể có thời gian tối đa không quá một năm. Trong

vòng một năm, nếu vẫn chưa tìm được người cần tìm, chưa giao quyền *Can đảm lực ra*, chỉ e thiên hạ sẽ lập tức trở thành đại loạn.

Bùi Hồng Linh trong lòng rối bời, đến nay đã qua hơn nửa năm, có phải Đông Mật đã sắp phát động không? Mà có phải chắc chắn mình đã phụ lời ủy thác của người chồng đã mất không?

Nàng đang trầm ngâm suy nghĩ, bên khoe mắt chợt thấy một cái bóng đỏ lướt qua.

Cái bóng đỏ dường như chớp lên trên đầu tường bên kia, Bùi Hồng Linh ngẩng đầu lên, cái gì, bên kia viện có người à? Là ai thế?

Nhưng nàng vừa ngẩng đầu lên, cái bóng đỏ kia đã không thấy đâu nữa.

Mùa hạ tháng bảy, trời cao đầy viện, chỉ thấy màu xanh rợp mắt của hòe du dương liễu che hết bầu trời, khiến Bùi Hồng Linh ngờ rằng mình nhất thời hoa mắt nhìn lầm, cái vừa bay lên bên kia tường chẳng qua chỉ là một đóa hoa màu đỏ.

***

Lúc ấy, nàng nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, Bùi Hồng Linh quay lại, chỉ thấy Tam ca đang thong thả đi tới.

Thân hình Tam ca so với lúc trẻ cũng to béo hơn nhiều. Khuôn mặt trắng trèo cũng chưa có nếp nhăn nào, vẫn như xưa, nhưng Bùi Hồng Linh lại hoảng sợ phát hiện ra, tóc mai của y đã có thêm mấy sợi bạc.

Chỉ mới vài hôm trước, lần gặp mặt lần trước, nàng vẫn chưa chú ý tới. Chẳng lẽ những sợi bạc ấy là mới mọc thêm sao?

Bùi Hồng Linh đưa tay chỉ lên đầu Bùi Cư.

Bùi Cư cười thở dài. Chỉ nghe y cười nụ nói "Người của Bùi gia vốn tóc bạc sớm. Ta lúc nhỏ vẫn không tin, gia già và cha thì đều như thế. Họ vừa qua ba mươi tuổi đã có tóc mai lốm đốm bạc. Không ngờ đến ta lại cũng như thế".

Bùi Hồng Linh không trả lời được, chỉ đành cười gượng lắc lắc đầu.

Ông nội, cha và anh nàng, có thể nói đều là quan viên sắc sảo tài giỏi khó có mà? Họ lao tâm khổ trí rất nhiều, nên muôn không có tóc bạc chắc cũng khó. Tuy nàng biết cái họ muôn bảo vệ khác với Dũ Tranh. Nói ra, cái mà họ và Dũ Tranh bảo vệ thậm chí không phải là cùng một thiên hạ. Cái Dũ Tranh nhìn thấy là sinh dân trong thiên hạ, còn Tam ca y, thiên hạ trong mắt chỉ e chính là những điển chương văn vật và đám quyền quý môn phiệt cùng loại với y.

Cái y muôn là sự thống trị lâu dài tới mức có thể của mình.

Bùi Cư trên khoe mắt bị bóng cây tùng che rợp hiện ra một nếp nhăn nhỏ ở đuôi mắt mà lúc bình thời khó thấy được. Chỉ nghe Bùi Cư nói "Thuyền con từ đó lướt, Sông bể gửi thân tàn. Thuyền con từ đó lướt, Sông bể gửi thân tàn... Lúc còn trẻ vẫn không hiểu được, đại tài như Đông Pha, tại sao lại than thở như thế, không ngờ chính mình chưa tới tuổi ấy của y, đã hiểu rõ ý vị bên trong".

Bùi Hồng Linh cười gượng lắc lắc đầu. Nàng trong lòng hiểu rõ tại sao Tam ca tới đây, sợ gì y cố ý nói chuyện phiếm dông dài.

Nhưng đường đời là đường đời, phần tình cảm giữa anh trai em gái rốt lại là tình cảm giữa anh trai em gái. Nàng đưa ngón tay vén vén mớ tóc mai của Bùi Cư, cười nụ nói "Ngươi còn nhớ lúc trẻ tuổi cứ ăn nói bừa bãi, gia gia trả lời ngươi thường chỉ có ba chữ - Chưa lão thành. Nay giờ thì tốt rồi, nếu ông nhìn thấy ngươi hiện tại, có nói một câu là ngươi đã lão thành không? Huống hồ diện mạo của ngươi vốn còn trẻ, thêm vài sợi tóc bạc, lại càng hiển hiện một phần khí độ".

Nàng biết Tam ca là người đàn ông rất coi trọng nghi biếu, nên mới nhẹ nhàng an ủi như thế. Nghĩ lại năm xưa Tam ca mặt trắng giày ngọc, áo đen xông hương, rất thích đẹp trai, Bùi Hồng

Linh trong lòng đột nhiên mờ mịt - tuy Tam ca năm xưa vẫn không thiếu ý khí khinh bạc phù phiếm, nhưng nàng muốn y như thế chứ không muốn Tam ca trầm ổn, khuôn mặt màu vàng muồng tượng như một cái mặt nạ đã đeo lên là vĩnh viễn không cởi ra được như hiện nay.

Bùi Hồng Linh sửa sửa vật áo cho Tam ca của nàng, mỉm cười nói "Tam ca, thế nào, ngươi làm Đốc phủ Giang Tây sang cả, cũng tính là chư hầu một phuơng, cũng sống rất vui vẻ chứ?".

Bùi Cư ngượng ngùng cười nói "Linh muội, người khác cười ta thì cũng thôi, cả cô cũng cười sao? Cô còn không biết ta năm xưa thích chơi thích vui à? Chỉ là dính vào chính sự, bấy nhiêu khoái lạc đã lâu rồi tìm cũng không có".

Nói xong y quay đầu đi, giống như xua đuổi điếu gì đó không vui "Thế sự như cuộc cờ, lúc nhỏ còn cho rằng mình có thể làm một người bày cuộc. Không ngờ lúc lớn lên rồi, càng sống càng thấy xa dần. Dần dần phát hiện ra mình chẳng qua chỉ là một quân cờ trên bàn cờ mà thôi, cho dù ra sức thế nào, cũng chỉ là một con cờ có thể được việc, ngồi ở chỗ ấy thì tính việc ấy mà thôi. Làm một con cờ, cô nói là vui vẻ à? Người đánh cờ cho dù không phải là người khác thì cũng là mệnh vận, mình cũng không thể làm tới mức khiến họ không dám khinh dị vứt bỏ mình thôi".

Bùi Hồng Linh mỉm cười gật đầu, nghe y nói tới đoạn cuối, trong ý tứ vẫn còn lộ ra một chút kiêu khí mà y không sao khống chế, lập tức dịu dàng trả lời "Một vùng Giang Tây này ngươi trị lý cũng tính là không kém đâu. Ta mỗi lần nhận được thư của gia phụ, trong thư tuy chỉ lơ thơ vài câu, nhưng đối với ngươi vẫn rất mẫn ý. Thế nào, gần đây nhất gặp chuyện gì khó?".

Bùi Cư mỉm cười nói "Chuyện khó thì phải có, chẳng qua không ngờ đều là do người rất quen biết mang tới. A Bệnh - là A Bệnh lúc nhỏ cứ ngắn ra nhìn cô, nước mũi thò lò như con sâu, cô còn nhớ không?".

Bùi Hồng Linh gật gật đầu.

Bùi Cư cười nụ nói "Nửa tháng trước, y đột nhiên giải tới cho ta một người. Người ấy phạm vương pháp, phải xử cực hình, y chính là Hoa Dung trong Hoa gia Ưng Đàm, cũng là đứa cháu nội mà Hoa lão thái thương yêu nhất. Nhưng Hoa gia Ưng Đàm là một cánh tay giúp ta ổn định cục diện Giang Tây, người ấy, cô nói ta nên giết hay không nên giết?".

Y ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn về phía tây bắc "Tam ca từ bảy năm trước coi giữ chính sự Giang Tây, ra sức làm việc, tuy không dám nói là làm được thật tốt, nhưng tính ra cũng không để người ta chê cười là Kẻ ăn thịt đáng khinh bỉ. Thể lực của Đông Mật âm ī khắp thiên hạ trước nay cũng chưa thể xâm nhập vào Giang Tây, tính ra ta cũng giữ được cho một phượng yên ổn. Nhưng trong đó dù chuyện bùa bái, dù chuyện thỏa hiệp, chỉ e người ngoài không biết được. Bốn chữ Hoa gia Ưng Đàm cô có thể đã nghe qua. Bình sinh Tái Bắc Giang Nam, đều về Hoa phát Thương nhan, Cư ca với họ trước nay cũng tính là đối xử rất tốt. Đạo làm chính trị, năm xưa cha đã nói qua, chẳng qua là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nhưng vẫn có một số người không cam phận đậm bạc, tự cho mình là kẻ nhập thế, cứ công nhiên làm sai, gây ra vô số chuyện rắc rối cho anh. Trần Khử Bệnh ấy chính là người đưa tới cho ta chuyện khó khăn".

Bùi Cư dáng vẻ trên mặt chợt ám đậm "Ta hiện tại giết hay thả đều không được. Giết thì sợ từ đó gây ra hiềm khích với Hoa gia Ưng Đàm, như thế chính là cắp cho Đông Mật cơ hội có thể lợi dụng - Hoa gia Ưng Đàm hiện còn là người ta không thể đắc tội được. Nhưng nếu thả ra, lòng dân át oán. Mâu Bôn Đằng của Đông Mật hiện đã tới Giang Tây, y như cọp dòm ngó bên cạnh, tuyệt đối không tốt đẹp gì. Có y khuyến khích, thả ra chỉ sợ so với giết còn phiền phức hơn. Vả lại cô có biết không, năm xưa ta chém

nghĩa tử của Lư lão công công trong cung, đã chuốc lấy một kẻ đại cùu trong triều rồi. Ha ha, chẳng qua ba bốn hôm trước...".

"Phố Thúy lâu trên Tà Nhai trong thành Nam Xương đột nhiên cháy rụi. Cô biết vì sao không? Là công tử con Thủ bị Nam Xương tiên nhiệm cãi nhau với bọn quy nô ở đó, trong cơn tức giận phóng hỏa đốt luôn. Người ấy ta đã bắt giam rồi. Nhưng trước mắt giải quyết thế nào? Giải quyết y hay không giải quyết y? Những chuyện như thế trong bấy nhiêu ngày liên tiếp xảy ra hơn mươi vụ, ta nghĩ đó là Đông Mật đang ép ta đấy. Không có họ lôi kéo, thành Nam Xương của ta trước nay vốn yên tĩnh làm sao mà xảy ra lăm chuyện như thế được?".

Bùi Cư khẽ cười nhạt "Bấy nhiêu người gây sự lại đều là hương thân quý tộc, người nào cũng giơ mắt nhìn ta, người nào cũng có thế lực chống lưng. Nếu ta mặc kệ không đếm xỉa tới, Nam Xương át loạn, Đông Mật tất nhiên có được chỗ sơ hở phát triển thế lực. Nếu ta muốn giải quyết, thì trước hết phải chém Hoa Dung, như thế thì sự kết minh với Hoa gia Ưng Đàm át tan vỡ. Đó là một cục diện Đông Mật cấp cho ta làm đáy. Chỉ e Đông Mật chính đang chờ cục diện ấy thôi. Cho nên nói A Bệnh lúc nhỏ chơi đùa với chúng ta nhưng hiện tại đang đem Tam ca của cô đặt lên lò lửa".

Y đỡ Bùi Hồng Linh, hai anh em ngồi xuống.

"Không ngờ, lúc này cô lại tới đây".

Y khẽ vỗ vai Bùi Hồng Linh "Không phải Tam ca không thích cô tới, nhưng trong người cô mang quyền *Can đảm lực* của Tiêu Dũ Tranh, đó là vật mà Đông Mật và Thanh Lưu xã đều muốn lấy bằng được. Chỉ một Đông Mật cũng đã khiến Tam ca và đất Giang Tây ngàn cân treo sợi tóc rồi, làm sao còn chống nổi Thanh Lưu xã? Không giấu gì cô, Thống lãnh thị vệ Hoa Thương của Tam ca hiện đã bị hai họ Hoa, Thương gọi về, cái Bùi phủ này của Tam ca cô hiện nay bề ngoài giống như an toàn nhưng thật ra việc phòng vệ đã sơ hở hàng trăm chỗ. Linh muội, cô có thể giao quyền *Can*

Tiêu
Đoán *đảm lục* ra, chúng ta chọn một thời điểm thích hợp đốt nó đi, có thể cho Đông Mật và Thanh Lưu xã biết nó đã bị đốt, không có ý xuống tay nữa hay không? Cô cứ nghĩ kỹ đi, kẻ thắt phu vốn không có tội, tiếc viễn ngọc bích là tội đấy ...".

Bùi Cư thở dài một tiếng "Sau đó cô cứ yên yên ổn ổn sống ở chỗ Tam ca, hai anh em chúng ta trải qua một chút tháng ngày yên ổn, như thế không tốt sao?".

***

Bùi Hồng Linh khẽ cúi đầu, tránh né ánh mắt giống như quan tâm của Bùi Cư.

Nàng biết, đây mới là chủ ý thật sự của việc Tam ca tới đây hôm nay.

Y không lấy được quyển *Can đảm lục*, thì muốn đốt nó à?

Cho dù anh em ruột thịt thân thiết tới mức nào, sau khi việc đốt, thì một điểm thân tình năm xưa trong thời buổi rất khó khăn này cũng không đáng là cái gì. Nàng chẳng qua chỉ là Tam ca không thể không đối diện với một cuộc cờ rủi ren mà thôi, nếu có thể dùng, thì sợ gì dùng tình cảm dụ dỗ, Tam ca cũng chỉ sẽ đem quyển *Can đảm lục* mà nàng luôn coi trọng làm một nước cờ trong cuộc đấu tranh của y giữa triều đình mà thôi.

Nhưng tại sao y lại nói "đốt nó đi"?

Dưới ánh chiều, Bùi Hồng Linh mau lẹ nhìn qua huynh trưởng một cái. Người khác không hiểu y, chứ nàng há lại không hiểu y! Đó chẳng qua chỉ là một biểu hiện giả tỏ ra yếu ớt cho người ta nhìn thấy mà thôi. Hay y đã biết quyển *Can đảm lục* về hình thức có thể đốt rụi nhưng quyển *Can đảm lục* trong thực tế đã sớm in sâu trong lòng người em gái của y. Y tự tin sớm muộn gì cũng sẽ lấy được nó ra.

Bí mật trong đó rất lớn, quyền lực cũng lớn, trong con mắt

một người đàn ông khao khát quyền thế như Tam ca, y làm sao có thể trước mặt bỏ qua, không cất nó vào bọc? Y chẳng qua chỉ một là làm cho mình yên lòng, hai là nượt việc đốt quyền *Can đâm lục* để tạm thời cứu vãn nguy cơ trước mắt y.

Dũ Tranh lúc còn sống tuy chưa từng gặp mặt Bùi Cư trong triều, nhưng Bùi Hồng Linh cũng biết, hai người bọn họ thật ra là đối thủ chính trị.

Nghĩ tới đó, Bùi Hồng Linh khẽ cười một tiếng "Chẳng trách gì Dũ Tranh trước lúc chết nói tới những người có thể gửi gắm quyền *Can đâm lục*, người cuối cùng mới là người".

Bùi Cư ánh mắt chợt rực lên, giống như vô tâm cười một tiếng thuận miệng hỏi "Vậy trước khi chết Dũ Tranh y nói có bao nhiêu người có thể gửi gắm quyền *Can đâm lục* này?".

Bùi Hồng Linh trong lòng chợt cảnh giác, nhưng nàng vẫn còn có ý hy vọng, hững hờ cười một tiếng "Người đang nói lời khách sáo với ta à? Y nói những người có thể gửi gắm cái này hiện nay chỉ có hai người rưỡi thôi".

Bùi Cư giống như nghe thấy càng lúc càng hứng thú, hỏi một tiếng "Ua?".

Bùi Hồng Linh cười nói "Đáng tiếc là người thứ nhất ta cũng không biết là ai, người thứ hai thì ta biết nhưng không thể nói với ngươi. Tới như nửa người sau cùng thì chính là ngươi. Vì chỉ là nửa người, nên phải thêm Phụ tâm cổ mới có thể gửi gắm".

Bùi Cư dâng vẻ thất vọng vừa hiện ra trên mặt đã lập tức mất đi ngay. Y bật cười ha ha, dâng vẻ như vô tâm nói "Em gái, hai hôm nay ta nghe ngươi dưới nói gần đây nhất cô cứ ngâm đi ngâm lại mấy câu từ "Hoa dương ơi, bay tới chốn nào rơi", vậy cô biết là ai viết ra không?".

Bùi Hồng Linh thoáng biến sắc, chẳng trách gì cha vẫn nói Tam ca lạnh lùng tàn nhẫn. Nàng hững hờ cười nói "Đó chẳng qua là thuận miệng ngâm nga thôi, vậy Tam ca biết là ai viết ra không?".

Bùi Cư khẽ cười một tiếng "Dường như cũng đã nghe người ta nói qua. Có điều người ấy ở cách ngoài ngàn dặm, cô đại khai vĩnh viễn không gặp mặt bà ta được. Theo tin tức người trong cung đồn ra, đường như đó là mấy câu từ mà đương kim thái hậu thích đọc nhất".

"Nghe nói đương kim thái hậu xuất thân ở gác Thiên Môn, trong giang hồ trước nay lưu truyền một truyền thuyết thế này: bà ta chính là Nguyệt Đán chủ nhân khiến người ta cảm thấy thần bí khôn lường. Phải rồi, trong hai hôm nay ở địa giới hồ Phiên Dương có rối loạn nhỏ, nghe nói ba nhóm sứ giả của Nguyệt Đán chủ nhân phái đi đều bị Lục Câu dưới trướng Vạn Xa Thừa của Đông Mật triệt sát cạnh hồ Phiên Dương. Linh muội, cô nói thiên hạ này là loạn hay không loạn?".

Y mím cười nhìn nhìn Bùi Hồng Linh.

Bùi Hồng Linh ngạc nhiên "Ồ" một tiếng - đường như Tam ca nói rất rõ ràng: trong những người mà cô có thể gửi gắm vật kia có một người mà cô cơ hồ vĩnh viễn không gặp mặt được, vì có Đông Mật cản trở ở đó, họ đã đoán ra nhóm người đầu tiên mà Dū Tranh muốn gửi gắm quyền *Can đảm lục* là ai. Một người khác thì cô đã vào trong Bùi phủ ta, cũng cơ hồ vĩnh viễn không có cơ hội gặp mặt được. Người ở gần cô trước mắt chỉ có ta, cô không gửi gắm cho ta thì còn muốn đưa cho ai?

Bùi Hồng Linh chợt ngẩng đầu nhìn vào chõ bóng cây che rợp, như muốn tìm ở đó đôi mắt của Dū Tranh mà lúc ấy nàng khao khát được nhìn thấy. Y chưa chết - đối với nàng mà nói, cái chết của y hoàn toàn không có nghĩa là y đã thật sự ra đi.

Tam ca xem ra quả thật không phải là người có thể gửi gắm rồi, điều Dū Tranh nghĩ quả nhiên không sai. Nàng nói thầm trong lòng: Dū Tranh, ngươi yên tâm, cho dù trên cõi đời này không có ai có thể gửi gắm, nhưng ngươi vẫn có người vợ vẫn kiên quyết giữ nó cho ngươi đến lúc cuối cùng. Sợ gì kiên quyết giữ nó mang đi thì

bị Đông Mật truy sát, thì bị Thanh Lưu xā một tay người lập ra phục kích. Số gì kiên quyết giữ nó thì ta phải đấu trí đấu lực với anh ruột của mình.

Bùi Hồng Linh bên khoe môi thoảng hiện nét cười, ngoài nàng và Bùi Cư e không có ai nhận ra ý tứ thật sự lạnh lùng như băng tuyết phía sau nụ cười ấy. Chỉ nghe nàng cười nụ nói "Phải rồi, đốt nó đi, có một vật vốn không nên tồn tại trên đời này như thế, thì đốt đi có gì đáng tiếc chứ?".

"Tam ca, từ nhỏ người đã khôn ngoan hơn ta, huống hồ lại khỏe mạnh, nếu dùng sức cướp đoạt, thì nhất định ta không giữ được nó. Có điều đây là kỷ niệm duy nhất Dũ Tranh lưu lại cho ta, cũng là mối dây duy nhất ràng buộc ta với cuộc sống về sau. Nếu người nhất định muốn đốt nó đi, thì ta không còn gì phải vương vấn nữa".

Nàng cúi đầu "Từ đó trở đi, trước mặt cha mẹ, tiểu muội bất hiếu, chỉ xin Tam ca một mình chiếu cố cho".

***

Rất lâu rất lâu, bên cạnh Bùi Hồng Linh đã không còn tiếng động nào nữa. Bởi vì, Bùi Cư đã bỏ đi rồi.

Bùi Hồng Linh nói câu ấy ra xong, Bùi Cư đã biến sắc. Nàng đang lấy cha mẹ uy hiếp y. Y không lên tiếng, đứng lên bước đi. Lúc đi tới cửa vườn mới quay lại cười nói "Thôi được, em gái, cô đã quyết ý như thế, ta đã là anh cô, cũng chỉ còn cách cùng cô gánh vác cái họa diệt môn thôi".

Y biết em gái một khi đã quyết ý, thì cho dù dao kẽ vào cổ cũng chỉ coi như một việc vui sướng. Y cũng chỉ có cách bức bách nàng như thế, dùng một nắm tay sắt bọc nhung.

Bùi Hồng Linh cười nụ nhìn y, trong lòng chợt cười thầm: Tam ca ơi Tam ca, người cũng thế, cả cha mẹ già cũng lợi dụng được.

Chú ý trong mắt nàng lại sắc bén như thanh dao "Dưới cái tỗ lật làm sao còn quả trứng lành. Thiên hạ là một cái tỗ lớn, chẳng lẽ quả thật ngươi cho rằng ngươi và ta vừa khéo là hai quả trứng còn nguyên lành sau khi cái tỗ lật sao?"

Bùi Cư hưng hờ nói "Ta chỉ muốn cha mẹ được bình yên sống đến hết đời thôi".

Bùi Hồng Linh thoáng biến sắc, trong lòng bất giác run lên. Chỉ thấy nàng cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, hồi lâu mới thở dài nói "Có lẽ ngươi đúng. Nguyệt Đán chủ nhân ta muốn gấp nhưng đã không gấp được, thì quyển *Can đâm lục* này vẫn là phải đốt ở đây. Người để ta suy nghĩ, có thể đúng là phải đưa vật này cho người đốt đi".

Bùi Cư mỉm cười nói "Có phải cô sợ ta lời trái với lòng, miệng thì nói đốt nó, nhưng ngấm ngầm tìm hiểu bí mật của nó không?".

Bùi Hồng Linh cười nụ nói "Chuyện đó ta không sợ, vì quyển *Can đâm lục* này là dùng lối chữ Nữ thư rất ít thấy trên đời. Trong thiên hạ hiện nay người đọc được không có nhiều. Huống hồ cho dù đọc được, thì bên trong còn rất nhiều ẩn ngữ. Ngoài cô em gái này của ngươi, trừ phi có người dùng cái chẽt bức ép, thì bí mật không tìm ra được cách làm sao phá giải ấy, có cầm được vào tay chẳng qua cũng chỉ là vật vô dụng mà thôi".

Cửa vườn két một tiếng, Bùi Cư im lặng không đáp, đã đẩy cửa bước ra.

Bùi Hồng Linh hít sâu một hơi. Nàng nhìn nhìn mây chiều kéo tới trên trời - Sáng bay tối cuốn, sáng bay tối cuốn. Còn việc đời, còn lòng người, thì chắc chắn không có được chút đạo lý như mây trời tự do co duỗi sao?

***

Bên khói mắt chợt có bóng màu hồng chớp lên, đó là cái gì?

Bùi Hồng Linh quay phắt lại, đu, là đu. Ngày xưa trong phòng khuê phiền muộn, cái nàng thích chơi nhất là đánh đu.

Đó là trò giải trí duy nhất của các cô gái sinh ra ở nơi kín cổng cao tường.

Chỉ thấy một vệt màu hồng lại bay lên, chiếc đu ấy lại lướt lên trên bên kia bức tường cao.

Bùi Hồng Linh ngẩng đầu nhìn.

Trên đu là một cô gái - Dưới lâu dương biếc chiếc đu bay, một câu thơ rất lâu đời rất tươi đẹp, rất vấn vương.

Chi thấy cô gái kia toàn thân y phục màu hồng, bóng hồng ấy bay lên khỏi đám ngọn cây màu xanh biếc trên đầu tường, giống như một điểm bóng mộng bay ra từ biển biếc. Cô gái trên chiếc đu vạt áo bay bay, tay áo cuốn cuốn, lại nhún lắn nữa, bay lên khỏi tường như muốn cưỡi gió bay đi, thoảng cái lại sa xuống như cánh hồng rơi rụng. Bùi Hồng Linh sau lúc ngạc nhiên, trong lòng nỗi lên hai chữ.

Đó là một cái tên người:

Yên Lạc.

***

Dưới lâu dương biếc chiếc đu bay.

Tay thuôn nắm dây, tung lên đáp xuống,

Đó là biểu muội của nàng, Thẩm Yên Lạc.

Thẩm Yên Lạc

Chương 5.

Thời,

ca

vũ

"P hàm trời đất là chỗ trọ
xấu của muôn vật, thời
gian là khách qua đường của trăm
dời. Nên phù sinh như mộng, vui
được bao lâu...". Trên gác Đằng
Vương, ở cái cột đối diện với cái cột
treo bài Đằng Vương các tự của
Vương Bột treo bài Xuân dạ yến
Đào Lý viên tự của Lý Thái Bạch
thời Đường. Gác Đằng Vương
nhiều năm không tu sửa, Bùi Cư
năm trước đặc biệt chi tiền mời thầy
hay thợ giỏi về hưng công sửa chữa.
Hôm nay là ngày tốt hoàn công, gác
Đằng Vương trên dưới giăng đèn
kết hoa, vách đỏ sáng rực, mái ngói
vươn cao, lưu ly rực rỡ, quả nhiên
không thẹn với hai chữ "tráng quan".
Mà trong ngoài gác Đằng Vương lại

Tiêu
Đoán càng là thân sī tự hợp như mây. Thành gần quê xa, đàn bà trẻ con
đều tới. Xem quang cảnh, đúng là phải "Mở tiệc quỳnh để ngắm
hoa, Chuyền rượu ngon mà thường nguyệt". Trong trường hợp
này, dĩ nhiên Bùi Cư không thể không đích thân tới dự.

***

Người ngồi ghế chủ trên tiệc, đương nhiên chính là Bùi Cư.

Gác Đằng Vương hoàn toàn không cao lăm, ghế chủ đặt ở
tầng cao nhất. Bùi Cư như có ý như vô ý lại hoàn toàn chưa ngồi
vào ghế chủ. Như thế những chử y phải đói diện chỉ là "Nên phù
sinh như mộng, vui được bao lâu", còn sau lưng y chính là hai câu
khiến những người từng mang hùng tâm tráng chí đều không thể
không kinh sợ "Già càng thêm mạnh, mới hay tóc bạc lòng hùng,
Cùng lại thêm bền, chẳng nhụt mây xanh chí lớn".

May là y ngồi chỗ nào thì chỗ ấy chính là ghế chủ.

Bùi Cư nhìn xuống cảnh tượng xe như nước chảy, ngựa như
rồng dưới lầu, đám hộ vệ của y đã sớm hoặc mặc kinh trang, hoặc
mặc áo thường, mai phục khắp những chỗ ra vào quan trọng.
Nhưng - đó hoàn toàn không an toàn, tuy Hồ Ngọc Chỉ ngồi cách
y chẳng qua chỉ vài trượng, nhưng Thương Hoa không có ở đây,
Thương Hoa tay cầm một thanh Khoát trầm đao, thấp nhỏ dũng
mạnh không có ở đây.

Bùi Cư trên mặt lại không lộ vẻ gì. Những lời lẽ xung tụng chỉ
lướt qua như mây nổi bên tai y - việc bày biện hôm nay quả nhiên
tính ra rất xa hoa.

Bùi Cư hoàn toàn không phải là một đại quan lấy việc thanh
liêm tự hứa. Y hoàn toàn không để ý tới việc xa hoa gì, chỉ cần
không phải là xa xỉ. So với thanh liêm, cái y coi trọng hơn là "thế
lực". Mà bản thân sự xa hoa chính là một loại thế lực, một loại thế
lực đè xuống đầu muôn dân.

Chính trị vốn là một vật pha trộn không thuần khiết, bản thân nó chính là bằng chứng, vì cái nó phải điều hòa không phải là gì khác mà là ham muốn. Mà cái có thể đè lên đầu sự ham muốn, khiến mọi người phải ngẩng đầu nhìn, cũng chính là sự xa hoa. Chính trị thành công chẳng qua chính là xây dựng một con đường ham muốn có thể thành công để trên từ thiêng tử, dưới tối trăm họ đều có thể tiếp tục rong ruổi, trên dưới hòa hợp. Cuộc sống con người vốn không có việc bỏ tối về sáng, chỉ có trên con đường ham muốn thông suốt bằng phẳng như thế, mọi người mới có thể hơi được yên ổn, thu được một chút khoái lạc bình ổn chắc chắn và bỏ tối về sáng trong cuộc sống.

Bùi Cư nhéch mép nghĩ - Chi đáng tiếc, ham muốn của một người thường nhất định sẽ xâm phạm tới ham muốn của người khác, vì thế sẽ có phân tranh, vì thế mới có chính trị. Cho nên, Bùi Cư trước nay rất coi thường những quan lại được gọi là tự cậy mình "trong sạch cứng cỏi". Họ mơ mộng trên con đường ấy mở ra một cuộc thịnh trị đại đồng, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng ham muốn của con người không bao giờ dừng bước. Trên một con đường nhỏ mà mọi người đều có ham muốn riêng, lúc ngàn quân muôn ngựa kéo qua một chiếc cầu độc mộc, thì chính trị là cái duy nhất có thể điều hòa sự tranh giành lợi ích của mọi người.

Đông Mật tuyên truyền nào là "Cầu chân", "Độc thiện", "Tiêm nhãn" làm đạo lý đối xử với nhau, Tiêu Dũ Tranh muốn xây dựng mối cương thường trên dưới yên ổn thật sự trên đồi, đó chính là cái mà họ gọi là "đạo". Nhưng Bùi Cư, y là người làm việc thật sự, cái y cần không phải là đạo, mà là lợi, một trường "lợi ích" hết sức khiến cho mọi người điều hòa, không tranh cạnh với nhau. Đó mới là tín ngưỡng bỏ tối về sáng lâu dài tồn tại trên đồi, cũng là cái duy nhất khiến dân gian đông đảo dốc lòng hướng tới. Cho nên Bùi Độc phủ xây dựng cực kỳ tráng lệ, cho nên y mới không tiếc bỏ ra nhiều tiền trùng tu gác Đằng Vương. Bởi vì theo Bùi Cư, dám tiêu

Tiêu
Đoan - dân kia là tình nguyệt hết sức xây dựng cái đè xuống đầu họ của một Bùi Đốc phủ hay gác Đằng Vương.

Sự đè nén thích hợp sẽ làm nảy sinh cảm giác yên ổn nhất định. Giống như cái một đứa trẻ không thể thiếu lại chính là sự chửi mắng và trách phạt đúng liêu lượng của cha mẹ - trong mắt Bùi Cư, ý nghĩa của bốn chữ "Coi dân như con" chính là như thế.

Cái đáng hận là trên đời này có rất nhiều người tranh giành quyền lợi "Coi dân như con" với y.

Bùi Cư trong lòng suy nghĩ, nhưng mọi người trên tiệc chỉ nhìn thấy trên mặt y nụ cười tươi tắn cao quý xứng đáng gọi là khiêm hุ. Có người ánh mắt sắc bén thì nghĩ thầm: Cái gì, sao Bùi Đốc phủ hôm nay xem ra rất giống như không có sức lực?

***

Một tấm danh thiếp đột nhiên bay lên giữa bữa tiệc lúc mọi người đang đồng thanh ca tụng.

Tấm danh thiếp ấy tới rất đột ngột - một tờ giấy của Hối Mặc Đường trong kinh tinh chế, đột nhiên từ ngoài cửa sổ bay vào như thế.

Tầng cao nhất trên gác Đằng Vương so với tầng dưới vốn nhỏ hơn một chút, đưa mắt nhìn xuống dưới có thể nhìn thấy mái ngói của tầng dưới và khoảnh đất trống phía dưới, tấm danh thiếp này nghĩ chắc từ đó bay lên.

Tờ giấy nhẹ bỗng ấy bỗng không bay vào vẫn không đủ gọi là kỳ lạ, chỗ kỳ lạ là nó năm rât đúng thời gian. Không chỉ tất cả khách trên tiệc, mà ngay bọn thị vệ công khai bảo vệ và ngầm ngâm mai phục cũng đều không thấy tờ giấy ấy bay vào.

Nó lại đường đường hoàng hoàng như thế rơi vào cái chén rượu trước mặt Bùi Cư. Hồ Ngọc Chỉ ngẩng phắt lên, chăm chú nhìn Bùi Cư.

Bùi Cư lại đang nhìn xuống dưới lâu. Chỉ thấy một người mặc áo trường sam bằng gấm trắng đang nhìn y cười một cái, sau đó thân hình người ấy đã hòa vào rồi khuất đi trong dòng người.

Trên tấm danh thiếp chỉ có vài câu:

"Bùi huynh phong nhã họp mặt, một vùng Giang Tây phong thái tư văn từ nay sẽ thịnh. Nghe nói có quân tử ở Thanh Lưu xã, thấy cuộc săn mừng rõ, muốn cùng huynh vui vẻ, huynh có thể mở lòng mời rước không?"

Bạch y Mâu Bôn Đằng cúi đầu".

Bùi Cư hai mắt ngược lên. Tới rồi - Mâu Bôn Đằng, té ra người mặc áo trường sam bằng gấm trắng ấy chính là Mâu Bôn Đằng. Thấy y cười một cái, tự hồ rất đắc ý về việc chính tay y sắp đặt vở diễn hay ho này. Y định làm gì? Có phải muốn gây rối loạn chính sự ở vùng Nam Xương xem ra giống như yên ổn của mình không? Chẳng lẽ họ đã có ý phát động?

***

Cách gác Đằng Vương không đầy mươi trượng, có riêng một ngôi gác phụ.

Ngôi gác phụ ấy so với gác Đằng Vương thấp hơn khá nhiều. Chỉ thấy trên nóc ngôi gác phụ ấy lúc bấy giờ có một người áo đen đang cuộn người nằm phục xuống. Không ai biết y tới, kể cả đám thị vệ, kể cả Bùi Cư. Thân hình y khuất trong bóng tối của mái gác, người trong gác nói cười âm ī, chõ chú ý tới chẳng qua chỉ hai ba thước trước mặt, cũng không có ai nhìn thấy y. Y chính là Thương Hoa, Thống lãnh thị vệ, Tống Hộ viện Thương Hoa của Bùi Đốc phủ. Y đôi mắt cảnh giác nhìn khắp bốn phía, chỉ rất ít khi ngẫu nhiên quét qua Bùi Cư. Nhưng lúc y nhìn tới thì trong ánh mắt chứa đựng một mối thâm tình không sao nói hết. Y thấy Bùi Cư

Tiểu
Đoán

giữa chõ đòng đúc ôn ào vẫn có phong tư tươi tắn cao quý tự nhiên, trong lòng bất giác nảy sinh sự kính phục. Y kính phục ngưỡng mộ nghi biếu tươi tắn tiêu sai của Bùi Cư - cho dù là một người đàn ông thì thật ra cũng kính phục ngưỡng mộ nghi biếu của người cùng giới, bởi vì đó là cái y muốn có mà không có được. Trong mắt, trong lòng Thương Hoa, cái gọi là đàn ông là phải như thế.

Thương Hoa chợt khẽ thở phào một hơi, trong đầu lóe lên cái bóng của Thương Cửu gia. Thương Cửu gia gầy gò cứng cáp, đó là một khuôn mẫu về một người đàn ông đối với Thương Hoa. Thương Hoa tuy nhìn giống như thô māng cuồng dāng, hoang dā bất kỳ, nhưng mỗi khi y ngẩng nhìn Thương Cửu gia và Bùi Cư, thì trong lòng bất giác lại dâng lên sự kính phục ngưỡng mộ và bất lực yếu ớt không nơi nương tựa của trẻ con - trước mặt họ, y biết mình vẫn như một đứa trẻ con. Tâm cảnh ấy giống như lúc cha mất năm y năm tuổi. Tâm lý mô cõi cha từ nhỏ của y rốt lại vẫn khát vọng có thể có một bóng hình đàn ông dũng mãnh làm khuôn mẫu cho mình trong kiếp sống này.

Thương Hoa cúi đầu nhìn tay mình, có lẽ chính y cũng không tự ý thức được, bất kể đôi tay này khỏe mạnh thế nào, thì cuộc đời mà y dốc lòng khổ luyện để sau cùng có thể dương danh này vẫn hoàn toàn không phải trọn vẹn. Y phải có được sự tồn tại của một người nào đó mà y có thể kính phục. Chỉ cần gặp được, bất kể thế nào, y cũng sẽ dâng hết tính mạng, cũng sẽ bảo vệ cho người ấy.

Mà Bùi Đốc phủ hôm nay xem ra tại sao có vẻ yếu ớt như thế? Y chán ghét à? Chán ghét chuyện tranh cạnh, chán ghét mỏi mệt trần gian này rồi sao? Lý do bên trong, có phải cũng có một phần là vì sự ra đi của mình không?

Thương Hoa ngược mắt lên, hôm nay, y lén núp ở đây, ngầm ngầm bảo vệ Bùi Cư, có thể nói là đã làm trái với tộc quy của hai họ Hoa, Thương và nghiêm lệnh của Thương Cửu gia. Nhưng cho

dù Thương Cửu gia là thần tượng mà y kính phục, nhưng ông ta là Thương Cửu gia của rất nhiều rất nhiều, của cộng đồng con em họ Thương. Còn Bùi Cư, mới là của y - Bùi Cư mà riêng y ngấm ngầm ngưỡng mộ kính phục, riêng y muốn có, riêng y hiểu được phong thái.

Đột nhiên, một làn sát cơ từ trán y bốc lên. Hai hàng chân mày dưới trán của y dính lại thành một chữ nhất, tròng mắt y đột nhiên co rút lại.

Thương gia Đặc Dương vốn xuất thân Ưng Trảo môn, về thuật Ưng nhän có thể nói Thương Hoa đã luyện tập từ nhỏ. Y nhìn chằm chằm vào một tên người làm mang thức ăn trên Mân Phương lâu.

Người ấy không phải là một người làm công bình thường.

Sát thủ, sát thủ của Thanh Lưu xá.

Người ấy y tìm rất lâu rồi. Đã tìm được một lần, thì không khó phát hiện ra bọn đồng đảng còn lại đang ngầm ngâm mai phục.

Nhóm người ấy có tất cả tám người, Thương Hoa nhìn kỹ một lượt, sau đó lại xác định lần nữa. Không sai, tất cả có tám người, có một người hóa trang thành thân sĩ bình thường, hai người cải trang làm tùy bộc của y, ngồi ở tầng thứ hai trên gác Đằng Vương. Mà món cá đang bung lên trên lầu, nghĩ chắc là khúc dạo đầu của trận đánh giết của họ.

Thương Hoa đưa mắt nhìn quanh, còn bốn người nữa, hoặc hóa trang làm dân thường, hoặc hóa trang làm người già nhà quê, hoặc đóng vai người bán hàng rong, hoặc chắp tay sau lưng như văn sĩ cổ hủ, người trước người sau, chặn tất cả những đường lui mà lúc Bùi Cư bị tập kích có thể vội vàng chạy ra.

Thương Hoa bàn tay chợt siết chặt lại, hung dữ nắm chặt một viên ngói lưu ly trước mặt, cơ hồ muốn bóp nát - xuất thủ hay không? Rốt lại có cần xuất thủ không? Trước mắt y hiện ra khuôn mặt nghiêm khắc đáng sợ của Thương Cửu gia. Nếu xuất thủ, với

tộc quy của tộc họ Thương mà nói, thì y giống như đã phản bội họ Thương. Đối với tộc họ Thương, y vốn chẳng lưu luyến gì, từ nhỏ họ đối xử với y chẳng có gì hay. Nhưng nỗi thù hận đè nén có lúc lại gắn một người chặt hơn vào với gia tộc. Cho dù y có thể phá tan tầng trói buộc ấy, nhưng Thương Cửu gia nghiêm khắc đáng sợ lại là một chướng ngại chặn ngang trong lòng không sao phá được. Y trước nay không trách móc Thương Cửu gia nghiêm khắc với mình, ông ta là người đứng đầu một tộc, là ông ta lấy tấm thân sáu mươi tuổi của mình, đau xót đứng thăng đưa tới cho con em nhiệt huyết, phụ lão già nua trên trên dưới dưới trong họ Thương một gia tộc hoàn chỉnh và một sự hướng tới hoàn chỉnh.

Cho dù mình không ra tay, với năng lực của đám thị vệ thủ hạ của Bùi Cư mà mình khổ tâm huấn luyện, lại thêm Hồ Ngọc Chi Hồ tiên sinh bên cạnh, cũng có thể đối phó được với cục diện nguy hiểm này không?

Có thể, nhưng ngón tay Thương Hoa đột nhiên bấm sâu vào lòng bàn tay: cái mà Bùi Cư y cần hiện tại không phải là giữ mạng, mà là yên ổn. Ở Giang Tây dòng chảy ngầm đang cuồn cuộn trước mắt, đưa tới cho nhân dân một sự an ninh, bất kể một chút gió lay cỏ động nào cũng sẽ đưa tới cơ hội cho Đông Mật và đối thủ chính trị của y trong triều lợi dụng. Giang Tây của y, trước mắt không thể loạn, y trước nay là người dẹp yên tai họa trước khi nó nổ ra, đó là chính tích mà y lập thân làm quan khiến người ta trên dưới khen ngợi nhất. Nếu có động loạn, cho dù có thể dẹp yên, nhưng cũng đã mất mặt. Trở đi, khát vọng thăng tiến của Bùi Cư cũng sẽ biến thành rất khó, rất vô vọng. Mà Thương Hoa y trước nay muốn dựa vào sức của mình, bảo vệ cho Bùi Cư, giúp đỡ y, để y trong triều đình có thể đập cánh bay cao.

Thương Hoa trong lòng băng lửa giao nhau, sau đó y đưa mắt chăm chú nhìn, lại thấy Bùi Cư xem xong tấm danh thiếp chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện vẻ xa xôi khó có.

- Y trong lòng đang nghĩ tới mình - Thương Hoa trong tim máu nóng trào dâng, người mà Bùi Đốc phủ nghĩ tới trong lòng lúc này là mình.

Con mẹ nó! Bất kể, bất kể! Cái gì mà gia pháp tộc quy, cái gì mà nghiêm lệnh của Thương Cửu gia! Y muốn giúp ông ta, giúp Bùi Cư mà y kính ngưỡng, vì ông ta đang nghĩ tới mình.

***

Người trong gác ngoài gác vốn không kịp nhìn thấy gì, chỉ nghe trên không đột nhiên vang lên một tiếng chim ưng kêu. Âm thanh ấy đột nhiên vang tới, Thương Hoa đê khí, âm thanh vang dội.

Mọi người trong lòng đang kinh hoàng, chỉ cảm thấy tiếng kêu ấy vang lên rồi tắt. Sau đó có người phản ứng nhanh ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên không tựa hồ có một con chim ưng lớn lướt qua. Con chim ưng ấy giang rộng hai cánh, toàn thân trên dưới đều màu đen.

Sẽ không có ai nhận ra đó chính là Ưng chuẩn đại pháp Phụ vật dịch hình chi có Thương Hoa trong Thương gia Đặc Dương luyện được. Cái bóng con chim ưng ấy bay thẳng tới chỗ cao nhất trên tầng thứ hai của gác Đằng Vương, giữa đường chỉ mượn lực của một cây hòe già một chút, sau đó bỗng nhiên sà xuống, chỉ nghe có người a một tiếng, trước khi nhìn thấy rõ, tên người làm bưng món cá ở Mân Phương lâu đã bị nó giương vuốt chụp lấy nhấc lên, bay lướt ra ven hồ ngoài gác. Mọi người không kịp nghĩ gì, chỉ thấy cái khay vỡ nát và con cá bốc hơi nghi ngút trên mặt đất.

Bốn sát thủ cải trang mai phục dưới gác Đằng Vương lập tức biến sắc, người hương thân và hai tên tùy bộc trên gác cũng biến sắc. Họ im lặng không lên tiếng, nhân lúc mọi người ngẩng đầu nhìn lên, rón rén lui ra khỏi đám người, đuổi mau về phía ven hồ.

Một lúc sau, một giọng trẻ con hưng phấn ré lên "Là cái gì thế? Rốt lại là chuyện gì thế?". Lại nghe một người trung niên lẩm bẩm "Chim ưng! Một con chim ưng lớn, một con chim ưng rất lớn bắt người làm trong Mân Phương lâu đài!".

***

Chim ưng? Bùi Cư trong lòng linh quang lóe lên, sau đó trên gương mặt kín đáo nở nụ cười. Y xua tay một cái, trong tầng một trên gác, ban hát áo xanh của Bùi phủ đã ôm sênh bấm sáo, người hát người thổi rộn rã.

Không bao lâu, trong gác Đằng Vương đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Ở Giang Tây, y là một vị thần, một vị thần giữ gìn cõi áó an ninh cho ngàn nhà muôn hộ. Trước mặt dân đen, y không biểu hiện chút do dự nghi ngờ nào. Tuy nhiên hôm nay y vẫn cố ý tỏ ra một chút yếu ớt, không được khỏe.

Cái thế giới này y ở trong đó, thật ra hoàn toàn không thể yên ổn như bàn thạch, nhưng ít nhất y cũng phải xem ra giống như yên ổn như bàn thạch.

Chính trị, chính trị đối với y mà nói, không chỉ là cuộc đấu tranh nguy hiểm trong triều đình mà còn bao gồm cả việc nhất định phải tò le thiêng hạ thê lương, thời cuộc nguy hiểm này một lớp phán vàng đúng lúc. Sự thái bình sau lớp trang sức ấy ở một mức độ nhất định sẽ dập tắt một phần ham muốn nổi loạn trong lòng người, cấp cho mọi người một giả tượng hư ảo, họ mới nghe lời và đi theo anh. Không cần thử mưu tính cho người ta nhìn thấy chân tướng thật sự là gì, không ai chịu nổi đâu, sự vui sướng mà họ yêu cầu, thì không phải là người cầm quyền có thể cho họ được yên tâm sống trong một giấc mộng hư ảo hết kiếp này đời này sao?

Vở tiểu hý của Bùi phủ ở một vùng Giang Tây có thể nói là đứng đầu một thời, những người tâm thường không thể được

nghe, cho nên lúc ấy bất kể là hiểu hay không hiểu, nhất thời bất giác người người đều im lặng, nghiêng tai lắng nghe, nghe âm thanh réo rắt du dương bay bồng lên không.

Vở tiểu hý của Bùi phủ quả nhiên phi phàm, chỉ nghe lúc ấy sênh phách đều dừng, người Chính mạt đứng đâu ban hát của Bùi phủ đang hát đoạn mở đầu vở *Con côi họ Triệu*.

(Chính mạt xướng) *Dứa nhỏ này lúc chưa sinh ra đã không còn thân thích, lúc trong thai đã chết cả tổ tông, lớn lên thành người cũng ắt may ít rủi nhiêu. Cha y bị chém đầu ở Văn Dương, mẹ y bị giam chết trong lanh cung, không phải là tướng áo trắng có huyết tính, thì là sâu đầu đen không ruột gan.*

(Trình Anh xướng) Một nhà họ Triệu hoàn toàn dựa vào đứa nhỏ này, để y báo thù.

(Chính mạt xướng) Người nói y là chân nam tử báo đáp cha mẹ, ta nói về sau là cái chuông cảm làm hại cha mẹ.

Đoạn ấy Bùi Cư nghe tới, không biết tại sao vẫn cảm thấy xúc động trong lòng. Con côi họ Triệu, báo thù chết thay, y chợt nhìn thân sĩ trên tiệc ha hả cười nói "Ha ha, con côi họ Triệu, con côi họ Triệu, không ngờ lại hát chuyện Trình Anh. Thiên hạ hiện nay, không biết còn có mấy người có hoài bão - bảo bọc thiên hạ như bảo bọc con côi". Y miệng nói, mắt thì như nhìn những người trên tiệc, nhưng ánh mắt dường như hội tụ sự nôn nóng đang nhìn về một cõi mờ mịt ở xa xôi. Trong óc y, lúc ấy lại nghĩ tới người em rể mà y chưa từng gặp mặt.

Tiêu Dũ Tranh, thân hình gầy gò nhưng đứng thẳng, đó mới thực sự là thần thái của kẻ có hoài bão bảo bọc thiên hạ như bảo bọc con côi. Y rốt lại thật xứng đáng là một người đàn ông chân chính. Chẳng trách gì Linh muội lại hết lòng vì y như thế. Bên tai chỉ nghe Trình Anh xướng:

Tiểu
Đoán

Nhin đàn con rối trong kia, sáo đàn khua động thấy chỉ như đang giữa mộng. Chợt quay đầu, năm tháng mỏi anh hùng. Có ơn chẳng báo khó tương phùng. Thấy nghĩa không làm đâu phải dũng, lời mà bất tín lời vô dụng. Cũng không đòi mình tới nơi bồi phụng. Đại trượng phu một chết há ngại ngùng. Chỉ hiềm ta tóc trắng phiêu bồng.

Dường như Tiêu Dũ Tranh trước khi chết từng nghĩ tới việc gửi gắm quyền *Can đảm lục* cho mình, gửi gắm thiên hạ như gửi gắm con côi như thế. Nhưng mình, có thể nhận không?

Cục diện hiện nay, Đông Mật và Thanh Lưu xá đều như cọp đói dòm ngó bên cạnh, đã đủ hỗn loạn rồi. Y nhất định phải tỏ ra yếu ớt một chút sao? Chỉ nghe y lẩm bẩm "Nhưng cho dù có tấm lòng bảo bọc thiên hạ như bảo bọc con côi như thế, người ấy đã chết, việc gửi gắm con côi ấy có mấy người có can đảm có thể gánh vác nổi?".

Thân sĩ trên tiệc giống như đều không hiểu rõ y đang nói gì. Bùi Cư nhìn lướt qua họ một vòng, biết là trên tiệc này, trong các nhà thế gia cự tộc ở thành Nam Xương này, chỉ có không ít người có những mối liên quan không sao nói rõ với Đông Mật và Thanh Lưu xá. Y chợt móc trong bọc một cái, móc ra một quyển sách bìa đóng da dê - chiêu hôm qua sau cùng Linh muội vẫn sai người đưa cái này tới giao cho y.

"Ta trong bấy nhiêu ngày tìm được một bản tuồng mới, quả thật là một bản tuồng cực kỳ xuất sắc. Trong lời lẽ đều rất có can đảm, nhưng trong thiên hạ này người xứng đáng hát được chỉ e không có nhiều phải không?".

Mọi người nhìn quyển sách nhỏ bọc da dê màu vàng, chỉ thấy trên đầu sách có ba chữ rõ ràng cứng cáp, kinh lực thấu qua mặt sau tờ giấy, tựa hồ chỉ qua bút ý là có thể nhìn thấy phong cốt của người viết chữ. Ba chữ ấy chính là: *Can đảm lục*.

Bên cạnh có một người cười lấy lòng nói "Nghe nói Bùi đại

nhân có giọng rất tốt. Lại thêm phong cốt trác việt của Bùi đại nhân, trong thiên hạ này, cho dù có bản tuồng *Can đảm lục* hay hơn, cho dù người khác không xứng đáng để hát, Bùi đại nhân cũng tuyệt đối xứng đáng hát một khúc". Nói xong y vỗ tay một tiếng, chính là chuẩn bị kích động mọi người để Bùi Cư hát một khúc trên tiệc.

Chi thấy Bùi Cư phẩy tay một cái, buồn bã nói "Đáng tiếc giọng của ta đã sớm hỏng rồi, âm thanh cao vút hùng tráng như thế không sao hát được nữa". Nói xong y khẽ thở dài một tiếng "Cho nên bản tuồng này chỉ e đã sớm không còn thích hợp tồn tại trên đời". Sau đó y vươn tay ra, đặt quyển sách bìa da dê lên cái lò than trên bàn. Người trên tiệc chỉ ngửi thấy mùi cháy khét bốc lên, ai cũng trợn mắt đơ lưỡi, nhưng cũng không ai dám khuyên, đưa mắt nhìn y đốt quyển sách da dê cháy thành tro.

Bên tai chỉ nghe Bùi Cư thở dài một tiếng "Quyển *Can đảm lục* không còn trên đời, thì biết làm sao, thế sự băng tuyết mà thôi sao?". Sau đó trông y quả thật rất yếu ớt.

***

Thương Hoa một trảo ấy dùng sức rất mạnh. Y mươi ngón tay nắm xuyên vào xương tỳ bà trên hai vai người cải trang thành người làm công, đầu vai người kia lập tức máu tuôn như suối.

Người kia cũng quả thật rất hung dữ, trên đường lúc Thương Hoa dùng toàn lực tránh khỏi tai mắt trong ngoài gác Đằng Vương lướt mau đi, liền trắn một cái, thân hình co lên như cái móc câu, hai chân hướng vào Ty trắc và Hội âm của Thương Hoa hoặc đá hoặc đập, hoặc thúc gối, hoặc dập gót, liên tiếp đánh vào những chỗ yếu hại trên người Thương Hoa.

Thương Hoa hai tay đều bị giữ, nhất thời không sao phản công, chỉ còn cách dùng toàn lực nghiêng người né tránh đòn phản

kích trí mạng của y vào Hội âm và bụng dưới của mình. Y xuất thân Ưng Trảo môn, thuật Đề tung vốn là bản lãnh cầm tay, nhưng lối đánh nhau trên không này đối với y mà nói vẫn là lần đầu tiên. Y không chỉ phải nhìn tới người kia đang toàn lực tấn công mà còn nhìn xuống dưới, chỉ thấy trước ba sau bốn, đã có bảy cái bóng người đuổi mau tới. Nhìn thân thủ của họ, quả nhiên đều đủ để gọi là cao thủ hạng nhất. Thương Hoa trong đầu thâm kêu một tiếng "May thật", nếu để mặc cho mấy người này ra tay thì hôm nay trên gác Đằng Vương, cho dù Bùi Đốc phủ được yên ổn không hề gì cũng là một trường đánh giết đủ để Giang Tây đại loạn. Y sau một lúc lướt mau đã hao hết chân lực, khó khăn lắm mới hạ xuống được một đám cây tạp ở ven hồ, bốn bên không có người nào, y hai tay dùng lực kéo một cái, chỉ nghe người kia gào thảm một tiếng - một cái kéo ấy của Thương Hoa đã bẻ gãy hai xương tỳ bà của y, dứt ra luôn hai mảng thịt lớn. Người kia thân hình đã không còn khống chế được, từ chỗ cao hơn một trượng rơi thẳng xuống đất. Nhưng trong chớp mắt trước khi rơi xuống, y vẫn lật người một cái, dùng hết toàn lực ra chiêu Tử kim quan. Y rốt lại đã phát ra đòn công kích toàn lực nhân lúc có được sơ hở.

Thương Hoa trên không né tránh không tiện, chỉ cảm thấy một trận đau buốt từ bụng dưới truyền lên, cái đau này đau tới mức thắt ruột. Thế sà xuống của y đã hết, lúc rơi xuống đất, đánh luôn một khuỷu tay, chính trúng vào lô hầu của người kia. Người kia hai mắt trợn lên, lập tức ghi tên vào sổ ma.

Thương Hoa hai tay còn nắm hai mảng thịt ở đâu vai người kia, lúc ấy đau tới mức không sao chịu nổi, thân hình lật một cái, lăn luôn hai vòng dưới đất, cố tránh khỏi một đòn liên thủ tấn công của ba người cải trang thân sĩ và tùy bộc. Sau đó y dang thẳng tay, ném hai mảng thịt ra, hai mảng thịt bay thẳng vào mặt người cải trang thân sĩ và một tên tùy bộc.

Hai người kia lúc bất ý giơ tay ra chụp, khi chụp xong, tuy là

sát thủ Thanh Lưu xā hung hān, nhìn thấy mảng thịt trong tay còn nóng hổi, cơ hồ cũng nhịn không được cong lưng nôn mửa.

Thương Hoa đối diện với cục diện một chống bảy. Trên giang hồ lấy một chống nhiêu thì sự liều mạng chính là mau lẹ. Thân hình y đột nhiên vọt tới, nhân lúc hai người chụp mảng thịt không rảnh tay cứu viện, lại một trảo chụp vào yết hầu một người cải trang tùy bộc. Cái mà Ưng Trảo môn y tu tập chính là công phu vọt như ưng chuẩn, bứt gân bẻ xương. Người kia lúc ấy hoảng sợ vì sự hung hān của y, né tránh không qua hai chiêu đã bị y một trảo chụp vào yết hầu, chỉ nghe cách một tiếng, lại một sát thủ mất mạng dưới tay Thương Hoa. Nhưng kể đó bốn người đuổi theo phía sau đã tới. Thương Hoa một thân áo đen đã bay lên, công phu của y lại hoàn toàn không đánh cao đấu xa, mà luôn hung hān cuồng dâng, ra chiêu đều là thủ pháp vào sát đánh gân. Đối phương hoặc kiếm hoặc đao, hoặc chưởng hoặc chỉ, Thương Hoa thì trên hai bàn tay thô cứng máu tươi ròng ròng. Y đang trong cảnh nguy hiểm nhưng trong lòng biết rõ, trên giang hồ vốn không có cái gì là cao thủ tuyệt đối, chuyện sống chết còn mất chẳng qua chỉ gửi vào một cơ hội mong manh, trong cơ hội mong manh ấy, y phải phát lực thế nào, phát lực lúc nào!

Cái áo khoác của Thương Hoa đúng lúc bay lên, địch thủ của y tất cả có sáu người, nhưng người sau lưng chỉ nhìn thấy chiếc áo khoác của y, Thương Hoa lại đã theo chiếc áo khoác vọt lên, sấn vào, đè vai, nắm cổ tay, bẻ khuỷu tay. Mười chín chiêu đại tiểu cầm nã của y đã ra tay là trặc gân gãy xương. Ba người sau lưng y bị tấm áo khoác che khuất, nhất thời còn cho rằng y ở phía sau, chiêu nào cũng hung hān đánh vào tấm áo. Nhưng một chiêu vừa đánh tới, trong lòng còn đang mừng rỡ như điên, đã nghe hai người đồng bạn kêu gào thảm thiết. Họ đều là sát thủ của Thanh Lưu xā bối dυong nhiều năm, bất kể trong hoàn cảnh nào cũng quyết không kêu gào như thế. Ba người kia bất giác biến sắc. Sau đó họ nhìn

thấy sau tấm áo khoác, Thương Hoa hoàn toàn không có ở đó. Mà đồng bạn trước mặt đã có một người nhún ra đỗ xuống. Một người khác lúc ấy cánh tay đã gãy, cổ tay đã gãy, ống chân đã gãy, đầu gối đã gãy, Thương Hoa ra tay rõ ràng là Phản chiết chi tàn độc nhất của Ưng Tráo môn mà cả Thương Cửu gia trước nay cũng ra lệnh cho môn hạ cẩn thận khi sử dụng.

Chiêu thức Phản chiết chi vốn là chụp vào khớp xương đối phương, sau khi chụp được thì bẻ ngược chiêu. Một lột thủ pháp ấy cực kỳ tàn độc, nên người trong Ưng Tráo môn lúc luyện tập với đồng môn cũng tuyệt đối không dùng tới.

Một người còn sống đang trong tay trảo của Thương Hoa, cánh tay trái của y đã bị bẻ lìa ra, khớp đầu gối đã gãy, hai chân khuỵu xuống quỳ trong bùn đất trước mặt. Y toàn thân từ chi quờ quạng nhảy xổ tới chõ không sao tới được trước mặt, trong chớp mắt giống như con chim lớn bị gãy cánh. Thảm trạng ghê gớm ấy cơ hồ đánh nát ý niệm tái chiến của ba người còn lại. Họ không thấy đáng vè tái mét trên khuôn mặt Thương Hoa lúc ấy, mà chỉ thấy sự hung hán trong thần sắc của y.

Người đứng đầu ba người định thần một thoáng, chợt kêu lớn "Gió lớn, kéo thôi". Hai người còn lại như được đại xá, chỉ thấy ba cái bóng người bọn họ vọt lên, chia làm ba phía lao đi.

Thương Hoa không đuổi theo. Hôm nay để không đến nỗi lưu lại dấu vết trước mặt nhân dân trong thành Nam Xương có thể dẫn tới sự hỗn loạn, y lúc đầu bắt tên sát thủ cải trang làm người làm công, cái chụp ấy vốn đã dốc hết toàn lực. Không ngờ lúc sơ hở lại bị người ấy đánh trả một đòn nặng.

Nếu ba sát thủ của Thanh Lưu xã không rút lui, thì "Hươu chết về tay ai" quả thật khó mà biết được. Y thở phào một hơi, điều nghĩ tới trong óc, chính là Bùi Cư.

Bùi đại nhân, người năm xưa chấm ta, vì một cái ơn ấy, đã thành tri ngộ.

Vậy thì ta hoàn toàn không để ngươi phải hối hận chút nào về sự chọn lựa năm xưa.

***

Trên nóc gác Đằng Vương, khói xanh chưa tan. Bùi Cư thất thần chỉ có một khắc, trong đâu chọt nghĩ tới: Linh muội, Linh muội tuyệt đối không thể khinh dị giao quyền *Can đâm lục* cho mình đốt di thể này. Với sự thông minh của cô ta, không thể không biết mình hành động như thế chẳng qua để tạm hoãn tình thế nguy ngập trước mắt ở Giang Tây. Cô ta chắc cũng phải dự liệu rằng chuyện mình mưu tính rất lớn, không thể không biết mình và người chồng đã chết của cô ta chính là đối thủ chính trị trong triều. Vậy tại sao cô ta còn giao vật ấy cho mình?

Mình lấy sự ràng buộc tình thân, việc an nguy của cha mẹ bức bách cô ta, cô ta có tính tới cách khác, tương kế tựu kế, đem cái vẫn gọi là tinh thần thời giữ chắc mình không? Y ngẩng đầu lên, thì thấy dưới gác Đằng Vương có một người mặc áo trường sam bằng gấm trắng chọt để lộ bóng dáng, một con mắt như thấy rõ ngàn dặm nhìn mình chằm chằm.

Mâu Bôn Đằng, mình đã dốt quyền *Can đâm lục*, tỏ rõ cho Đông Mật là mình không có ý tranh hùng với họ, vậy mà họ còn không tin sao? Không tin cũng chính là không tin thôi. Bất kể thế nào, Thương Hoa thấp nhỏ hung hăn kia cũng đã cho rằng trong chớp mắt ấy mình yếu ớt vô lực, đã bị bức bách phải trở lại giúp đỡ mình rồi.

Bùi Cư yên lặng nhìn vào mắt người kia, trong tay là mớ tro còn lại của quyền *Can đâm lục*. Người kia khẽ nhếch mép cười nhạt, như đang nói: Cuộc tranh đấu giữa ta và ngươi chỉ mới bắt đầu thôi. Cục diện Giang Tâyắt phải biến động, vĩnh viễn không bao giờ yên ổn.

Một người trên tiệc thở dài nói "Đáng tiếc, đáng tiếc chữ viết của người ấy".

Bên cạnh lại có một người cười lấy lòng nói "Bước tới chữ viết, thi huynh đệ đã nghĩ tới rồi. Bùi đại nhân, sảnh giữa mặt trước gác Đằng Vương này còn để trống, Bùi đại nhân tinh thông thư pháp... Lấy mực ra đây! Hôm nay nhất định Bùi đại nhân phải để lại vết mực quý để bổ sung cho vách gác". Người nói câu ấy chính là Thái thú Nam Xương Vương Xử Cơ. Người dưới đã sớm chuẩn bị đủ văn phòng tư bảo ở một cái bàn lớn bên cạnh.

Bùi Cư đi tới trước bàn, thoảng ngưng thần ngẫm nghĩ. Đông Mật, Đông Mật, Thanh Lưu xã, Thanh Lưu xã, các người quả thật không tin Bùi Cư ta đã thuần tính như đàn bà, định sống đến cuối đời ở Giang Tây sao? Y chọt cầm bút lên, chấm vào nghiên mực đặc, vung tay viết ba chữ đại tự: Thôi, ca vũ! Trong ba chữ ấy, khoảng giữa chọt ngừng lại, như gửi nỗi tâm tình, như tỏ ý vứt bỏ. Chữ viết vừa xong, Bùi Cư lập tức giống như đã hết hứng thú. Cân gì hết lòng như thế? Thiên hạ tranh đoạt vốn như thế, cứ để mình "Thôi, ca vũ" vậy.

Mây chiêu ngập trời, ánh nắng còn sót đột nhiên rực lên, tó lên gác Đằng Vương vừa trùng tu một lớp phấn vàng xem ra yên ổn thái bình, sơn son thiếp vàng như thế, đều đặn như thế ...

***

Trong rừng chọt có tiếng vỗ tay, Thương Hoa chọt biến sắc, lạnh lùng nói "Tiểu Thập Tam, ngươi ra đây!".

Trong rừng lúc ấy có một người trẻ tuổi vòng ra, chỉ nghe y cười nói "Hoa ca, trong cả tộc họ Thương, trước nay ngươi vẫn áp đảo ta. Dù sao tính ra ta cũng vẫn chờ đến hôm nay. Người đã làm trái lệnh không được tiếp tục giúp đỡ Bùi Cư của Thương Cửu gia, lần này ta không đoán sai chứ? Người cứ chờ hình phạt theo tông pháp trong từ đường của chúng ta thôi!".

Thương Hoa ngẩng phắt đầu lên, Tiểu Thập Tam là em út của Thương Viễn cạnh tranh ghê gớm nhất với y trong Thương môn, cũng là một thanh niên hảo thủ không thể coi thường trong Thương môn, nhưng người này vẫn không đáng sợ. Trên trời mặt trời đã lặn, y ngẩng đầu nhìn mây chiều nặng nề kết lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy một sự nặng nề.

Trong rừng lại có hai người vòng ra, trong đó một người thở dài nói "Thương Cửu gia quả nhiên đoán không sai. Bùi Cư là người giỏi việc trá ngụy, khéo thu lòng người. Ô, Thương Hoa ơi Thương Hoa, người vẫn chưa nhìn thấy rõ con người Bùi Cư sao? Vì y, lần này ngươi đã phạm vào điều đại kỵ của bản môn rồi".

Người ấy đã gần trung niên, vẻ mặt hòa hoãn, nhưng chính là Hoa Thương của Hoa gia nổi tiếng ngang với Thương Hoa. Bên cạnh y còn có một người im lặng không nói gì. Thương Hoa yên lặng nhìn y, chỉ thấy người ấy trong thân hình cao gầy đứng thẳng có một kinh lực ghê gớm - đó chính là Thương Viễn cạnh tranh ghê gớm nhất với y trong Thương môn trước nay.

Ba người kia yên lặng nhìn y. Thân hình thấp nhở của Thương Hoa cứ thế lè loi giống như bị vứt bỏ đứng giữa trời chiều. Y trong lòng lại có ý nghĩ đau buồn như lại mô cõi cha mẹ lần nữa.
- Nhà của y, ngôi nhà y sinh ra và lớn lên, thống hận mà yêu thương y đã không về được nữa, y đã không về được nữa. Chỉ nghe Hoa Thương nói "Thương Hoa, ngươi bó tay thôi, Thương Cửu gia cho bọn ta áp giải ngươi về".

Tộc quy gia pháp, đủ loại đủ thứ, làm người trên đời, há được như ý? Bùi đại nhân nói rất hay. Nhưng, y rốt lại đã làm xong chuyện y muốn làm.

Thương Hoa chợt cúi đầu - Bùi đại nhân, cứ để ta bảo vệ người, còn chuyện người muốn gánh vác, thì ta lại không thể hiểu hết hoài bão thâm ý trong đó để mà gánh vác.

Chương 6.

Bùi
Hồng
Linh

bản

ngõc

Bùi Hồng Linh yên lặng
ngồi ngoài hiên Phủ
Ngưỡng.

Màu xanh tháng bảy, xanh tới
mức đậm đặc như thế, chiếc đu cách
tường bỏ không nhiều ngày, bốn bề
yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên vang lên vài
tiếng động, đó là tiếng gió lay động
dây xích của chiếc đu cách tường.

Vì chiếc đu, Bùi Hồng Linh bất
giác nhớ lại lúc còn là thiếu nữ...
Nàng từ nhỏ sinh trưởng trong phủ
Thượng thư, phía sau bể ngoài ôn ào
ấy, nàng biết rõ lại còn ẩn tàng ít
nhiều cơ mưu trong mặt thắt...
Tiểu thiếp của cha, việc cười đùa
giỡn hớt của đám tùy tùng và thị nữ,
đáng vẻ vô cùng mệt mỏi trên mặt
mẹ nàng, roi vọt và hình phạt,

chuyện suông sã giữa ông nội mà trước nay người ngoài luôn thấy là trong sạch nghiêm trang với bọn nam ưu nữ kỹ, màu son mùi dầu lâu năm và và hơi hám bụi bặm nhiều ngày trên những vật dụng chạm khắc đẹp đẽ..., dù thứ âm mưu, dù thứ ngụy kế, dù thứ ám toán âm độc, tiểu nhân tranh hơ, trụy thai hạ độc..., tất cả tất cả những điều đó đã xảy ra trong phủ Bùi Thượng thư, cũng từng xảy ra ngay trước mắt Bùi Hồng Linh.

Phủ đệ của Tam ca có gì khác không?

Nàng nghĩ tới Yên Lạc.

Tại sao Yên Lạc lại tới Giang Tây? Tại sao lại gặp nhau trong phủ của Tam ca?

Thẩm Yên Lạc vốn là họ hàng bên mẹ Bùi Hồng Linh. Xuất thân của nàng không cao sang như Bùi Hồng Linh, nhà họ Thẩm của họ vốn đã sớm suy vi.

Thẩm Yên Lạc năm mười sáu tuổi tới nhà Bùi gia. Lúc ấy nàng đã mồ côi cả cha mẹ, không nơi nương tựa. Theo lẽ, trong nhà có một cô gái nhỏ là họ hàng tới ở, đúng là bạn tốt cùng chơi đùa với Bùi Hồng Linh, nhưng Bùi Hồng Linh và Thẩm Yên Lạc qua lại với nhau hoàn toàn không nhiều. Nàng vẫn không hiểu rõ tại sao trong nhà lại cách tuyệt cô ta với nàng. Mãi đến rất lâu rất lâu về sau, nàng mới hiểu rõ, đó là đàn ông trong nhà cách tuyệt cô ta với nàng.

Thẩm Yên Lạc chỉ là một cô gái lè loi xinh đẹp yếu ớt mà thôi. Bùi Hồng Linh nghĩ, trong cuộc đời này, nàng chưa thấy qua người biểu muội nào có thể thái yếu điệu như Yên Lạc: nhàn tinh như hoa tươi soi nước, hành động như liễu yếu phai gió. Thể thái như thế, quả thật rất giống từ trong bức tranh bước ra.

Bản thân Yên Lạc giống như một tinh linh không nhiễm một chút dục vọng, nhưng thể thái khinh linh của nàng lại giống như khơi gợi dục vọng của rất nhiều đàn ông. Ở trong Bùi phủ, trên trên dưới dưới, không chỉ một người đàn ông thèm khát cô ta sao?

Bùi Hồng Linh nhớ mãi trên bữa tiệc trong nhà lân ấy, nàng vô tình đưa mắt qua một vòng, nhìn thấy ánh mắt của các bác cháu thúc tổ lúc nhìn Yên Lạc - những ánh mắt mờ mờ, giống như vừa dính vào hổ, vĩnh viễn không sao trong trèo được nữa.

Cái gọi là đàn ông nhà thế gia đại tộc chính là như thế, họ dạy dỗ con gái nhà mình thì luôn đòi hỏi phải thanh nhàn trinh tinh, nhưng mong muốn nữ nhân nhà khác đều đậm đà phóng túng.

Yên Lạc là một cô gái da như làn nước, sự vỗ về và kích thích mềm mại đều giống như khơi gợi lên phản ứng tinh tế của nàng. Bùi Hồng Linh vẫn còn nhớ tháng bảy năm ấy, nàng buồn bã vô liêu, nên ra ngoài vườn hoa bên ngoài. Toàn bộ khu vườn hoa bên ngoài đều oi bức. Bùi Hồng Linh ở trong phòng tại vườn hoa, nhìn thấy Tam thúc công đang kê cắp mồi già nua vào cạnh cổ Thẩm Yên Lạc.

Thẩm Yên Lạc nghiêng đầu qua, nhưng cái cổ trắng như sữa của nàng dưới hai bàn tay đầy vết nhăn nheo của Tam thúc công tựa hồ đã gọn lên một lớp váng sữa. Nụ cười mơn trớn của Tam thúc công đến nay nàng mường tượng vẫn còn bên tai "Ngươi thật là một cô gái đặc biệt, bất kể làm bao nhiêu lần, ngươi đều vĩnh viễn như một cô gái còn trinh".

Bùi Hồng Linh còn nhớ lúc ấy trong lòng đau xé như thế nào: té ra đàn ông trong Bùi gia nhà họ là như thế! Người con gái mà họ thầm ưa thích té ra là như thế, cho dù sau vô số lần bị khinh rẻ, vẫn vĩnh viễn trinh hiện dáng vẻ đau khổ không nơi nương tựa trong mắt họ như lần đầu tiên.

Ngón tay nàng đột nhiên góp lên cửa, sau đó, nàng nhớ Tam thúc công của mình khuôn mặt bỉ ổi cuồng quyt thế nào, nhớ khuôn mặt không nơi nương tựa của Thẩm Yên Lạc thế nào. Bùi Hồng Linh trên mặt lại rất thản nhiên, như không nhìn thấy gì cả. Nàng cười nói "Yên Lạc, ta có một mẫu hoa thêu không được, ngươi giúp ta với".

Bắt đầu từ hôm ấy, nàng không hề để Thẩm Yên Lạc rời khỏi mình một bước, cho đến khi lấy chồng. Trong lòng nàng vô cùng thương xót cô gái như làn nước ấy.

Thẩm Yên Lạc không thích nói chuyện, bọn gia nhân sau lưng gọi nàng là "Mỹ nhân gỗ". Nàng cũng cơ hồ chưa bao giờ khóc, ít nhất là không khóc trước mặt người khác. Nhưng Bùi Hồng Linh còn nhớ trước hôm mình lấy chồng một ngày, nàng tới cạnh giường Yên Lạc, Yên Lạc giống như đang ngủ ngon, nhưng nàng nhìn thấy, bên gối cô ta ướt đầm.

***

Nghĩ tới đó, Bùi Hồng Linh trong mắt chợt ứa hai hàng lệ. Nàng nhấc tay chùi khẽ... Sau đó, lấy Tiêu Dũ Tranh trong bấy nhiêu năm, nàng vẫn luôn luôn không muốn nhớ lại chuyện ấy. Bởi vì nàng biết đó là chỗ đau sâu kín nhất trong lòng Yên Lạc, mình đã không thể giúp đỡ, cũng không có sức giúp đỡ cô ta, thì việc tỏ ra hết sức tôn trọng cô ta có lẽ chính là xóa bỏ vĩnh viễn những chuyện cô ta không muốn xảy ra trong lòng mình.

Trước khi lấy chồng còn được ở cạnh mẹ, nàng xin bà trở đi luôn giữ Yên Lạc bên cạnh, đến khi Yên Lạc lấy chồng.

Lúc ấy mẹ nhìn nàng một cái, trước mặt một đứa con gái sắp lấy chồng, ánh mắt của bà có một vẻ thản nhiên như đối diện với một người đàn bà đã trải việc đời.

Hai người họ đều biết, tất cả những việc xảy ra đối với biểu muội nhà họ Thẩm, cái gì đã xảy ra thì sẽ tiếp tục xảy ra.

Nhưng ánh mắt của mẹ lại bất lực như thế.

***

Ong vàng cứ tới đây đu lượn.

Một con ong vàng chợt bay vòng qua tai Bùi Hồng Linh. Bùi

Hồng Linh xua tay đuổi nó bay đi, trong lòng ngắn ngơ nhớ tới một câu từ, vì thế lại ngắn ngơ nhớ tới bàn tay của Yên Lạc... Nàng đã nhìn thấy tay Yên Lạc rất đẹp. Bàn tay của nàng còn khéo léo như khi vẽ rồng thêu phụng lúc trước không?

Ông vàng cũ tới dây đù lượn - .

Có những lúc, hương ngưng trên tay thuôn.

Tại sao hôm ấy sau khi gặp mình, ngoài việc đưa mình một cái bao, ngoài một nụ cười, lại không có câu nào?

***

Phủ đệ của Tam ca có chõ nào khác với Bùi phủ mà mình đã sống từ nhỏ đến lớn trong kinh không? Tam ca cho dù trí thức trọn vẹn, nhưng trong phủ đệ của y chỉ e không khác gì với các cha anh chú bác của mình. Không khí ấy, mùi hùm bại che giấu phía sau sự tôn quý vinh hoa ấy, trong các nhà đại gia cự tộc, đều hoàn toàn không có ngoại lệ đời này truyền qua đời khác, đã sớm ngấm vào xương tủy của đàn ông.

Bùi Hồng Linh yên lặng nhìn Bùi phủ, "Khanh tướng nơi trần thế, Thân tiên chốn thượng thiên", nhưng Yên Lạc, biểu muội Yên Lạc thướt tha yếu điệu xinh tươi uyển chuyển của nàng, trước nay làm thế nào mà sống trong một phủ đệ thế này?

Họ đã gặp nhau một lần. Chính là hôm ấy, sau khi Tam ca đẩy cửa bỏ đi. Một lúc sau, nàng lại thấy chiếc đu bên kia tường bay lên, trên chiếc đu vạch ra một vết màu hồng. Nàng kinh ngạc gọi một tiếng "Yên Lạc".

Yên Lạc trên đu nhìn nàng cười một tiếng. Sau đó chiếc đu rơi xuống. Tiếng cười ấy giống như còn vương lại trên không, mắc vào bóng liễu xanh rợp cao cao.

Sau đó, chiếc đu lại bay lên, dập vỡ tiếng cười vết bóng treo trên không khung trước đó, vẻ mặt Yên Lạc đã trở lại thản nhiên,

không hề cười nữa. Nàng trên chiếc đù vung tay một cái, nhẹ nhàng ném qua tường một cái bao.

Sau đó chiếc đù hạ xuống, tiếng cát lạo xạo, người bên kia tường đã bước đi.

Bùi Hồng Linh bước lên nhặt cái bao. Đó là một cái khăn tay của con gái. Nàng mở cái khăn ra, thì thấy bên trong có mấy hạt ngọc trai. Mấy hạt ngọc trai này nàng nhận ra được - đó chính là ngọc trai nàng từng đeo trên đầu.

Nhưng chiếc trâm gắn ngọc trai ấy từ hôm ở cạnh Cống Giang, gặp Ôn Gia ban và sát thủ của Thanh Lưu xá đã bị rơi mất, tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong chiếc khăn này, xuất hiện trong tay Yên Lạc?

Bùi Hồng Linh trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó mới chăm chú nhìn vào chiếc khăn. Trên chiếc khăn bị người ta rút tơ rất cẩn thận, có một khoảnh tháp thoáng vết sáng.

Rút tơ - đó là tài nghệ cầm tay của Yên Lạc. Bùi Hồng Linh hiểu ý giơ tấm khăn trong tay lên, trở về phòng soi vào ánh đèn. Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn tàn, trên tấm khăn tháp thoáng hai hàng chữ:

Hỏi người có biết người bán ngọc,

Lửa đèn đã hẹn dưới rừng chiêu.

Bùi Hồng Linh kinh ngạc, lại thấy nét chữ hoàn toàn không tề chỉnh, nhưng những chỗ ngoặc sổ chuyển chiết, vẫn rất tiêu sái, một móc một hất, đều giống như một ngọn cương câu vung lên.

Đây không phải là chữ của biếu muội Yên Lạc. Bùi Hồng Linh trong lòng chợt dâng lên một nỗi khích động, sau đó nàng nghĩ tới một người - Trình Phi, là Yếu Nương Trình Phi! Nàng vốn cho rằng một khi bước vào Bùi phủ là như chim vào lồng vàng, bị Tam ca khống chế, khó mà có thể thông được một chút tin tức với trời đất bên ngoài.

Nhưng, Dū Tranh lúc còn sống lại có được một người hồng phẩn tri kỷ như thế! Cô ta lại dám ngầm ngầm vào Bùi phủ, Bùi phủ mà Đông Mật phải úy kỵ - cơ duyên giữa nàng và Trình Phi cũng hoàn toàn không chỉ là câu vung một phen, ngón gõ Thập diện hôm ấy, không ngờ cô ta không chỉ dám dốc hết tính mạng đánh một ván bạc cùu mình giữa vòng vây của Ôn Gia ban, không chỉ dám giết chết ba cao thủ Thanh Lưu xá định ám sát mình, cho dù sau khi mình mang lời dặn dò của Dū Tranh, trốn lánh vào Bùi Đốc phủ tối mờ mờ, nặng chình chịch này, một ngọn cương câu cứng rắn sắc bén của cô ta cũng móc thủng được, rốt lại cho mình được thở một hơi.

Nàng ngầm nghĩ về ý nghĩa của hai câu ấy - Người bán ngọc? Té ra hôm trước Trình Phi đã lấy cái trâm ngọc trên đầu mình để chuẩn bị dùng làm ký hiệu cho hôm nay. Cô ta quả thật là một cô gái mưu sâu tính xa, trước hết cứu mình cho được vạn toàn, sau đó lúc mình đã vào Bùi phủ rồi, cô ta lại biết lời dặn dò của Dū Tranh lúc lâm chung, biết được Bùi Cư có quá nửa không dựa vào được, còn biết trong những người Tiêu Dū Tranh gửi gắm có Đinh Tịch Lâm, đã sớm biết y sẽ tới gặp một lần.

Vì thế cô ta lấy thân phận người bán ngọc để nhờ Thẩm Yên Lạc mà cô ta cứu được thông tri cho mình sao?

Đó là một sự mưu sâu tính xa tới mức nào? Mà đối với Dū Tranh, đó lại là một tình bạn sống chết tới mức nào?

Bùi Hồng Linh trong mắt chợt ứa lệ, nàng đến hiện nay mới biết rõ là mình hạnh phúc tới mức nào. Nàng khẽ lau nước mắt, nghĩ tới Trình Phi làm thế nào để cải trang thành người bán ngọc, lấy sự sắc nhọn tiểm tàng đâm vào Bùi phủ tối mờ mờ, nặng chình chịch. Đêm ấy, nàng ngủ rất ngon, nhưng bên khoe môi thỉnh thoảng lại nhêch lên một nụ cười: bởi vì trong cõi đời băng tuyết này, nàng rốt lại vẫn nhìn thấy sự lợi hại của ngọn cương câu trên

cổ tay không tiếc xông pha nguy hiểm, có thể chém băng chặt tuyết như thế.

***

Hôm ấy lúc Bùi Cư phó yến ở gác Đằng Vương, quá nửa hộ vệ trong phủ theo hầu, Bùi Hồng Linh rốt lại mới có được cơ hội gặp mặt Trình Phi.

Chiếc dù trên đầu tường nhẹ nhàng đong đưa, thân hình Trình Phi lật một cái đã rơi vào trong khu tiểu viện mà Bùi Hồng Linh ở.

Bùi Hồng Linh nhất thời cũng không biết nói gì.

Trình Phi thản nhiên lên tiếng trước "Không còn có cách nào, chỉ còn cách chính ta tới nói với người. Bởi vì biểu muội Yên Lạc của người đã không nói chuyện được nữa. Từ khi cô ta theo Tam ca của người tới Giang Tây, vì sợ cô ta tiết lộ chuyện cơ mật bên cạnh mình, hoặc là chỉ vì tâm lý đùa giỡn một cô gái yếu đuối như cô ta, Tam ca của người đã cho cô ta uống một liều thuốc câm, cô ta đã không thể nói chuyện với người ta được nữa". Ánh mắt của nàng ám đạm, nhưng trong sự ám đạm ấy rõ ràng chứa chất sự phẫn nộ.

Bùi Hồng Linh chợt đỏ bừng mặt, trong lòng nổi giận sôi sục, sau đó là xấu hổ, thẹn thùng, xấu hổ vì hành vi của người anh ruột mình. Nàng biết lời Trình Phi không phải là giả. Lời cô ta nói, nhất định là sự thật.

Bùi Hồng Linh mặt đầy vẻ xấu hổ nhìn người đàn bà trước mặt mình, cũng không biết nói thế nào mới có thể bày tỏ với cô ta sự căm hận, bộc lộ nỗi lòng.

Chi nghe Trình Phi hững hờ nói "Sau khi Tiêu Ngự sử chết, ta vừa nghe được tin, là lập tức đi làm hai việc".

"Việc thứ nhất chính là tìm tới Đinh Tịch Lâm Đinh đại nhân, lấy cái hẹn Thanh thính tiểu tập năm xưa hẹn y tới Giang Tây một

chuyện. Ta và Tiêu Ngự sử cũng tính là đồng chí, ta biết chuyện này nhất định y muốn ta làm. Đến nay ta đã nhận được tin, hai hôm trước Đinh Tịch Lâm đã tới Nam Xương".

"Việc thứ hai chính là nhận lệnh của Thanh Lưu xá giết người, tới Giang Tây trước".

Tuy cố gắng đè nén, nhưng một sự đau khổ tựa hồ vẫn trào lên từ đáy lòng lạnh lùng như băng tuyết của Trình Phi - Nàng không sao nói được tâm tình của mình lúc làm hai chuyện ấy, đó cơ hồ là... Nàng làm việc cuối cùng cho Dũ Tranh.

Bùi Hồng Linh yên lặng nhìn nàng, không nói câu nào, không dám nói câu nào, một sự chua xót không biết vì sao dâng lên trong cổ nàng.

Chỉ nghe Trình Phi nói "Chỉ là ta hiện tại không sao mang người đi, hộ vệ trong Bùi Đốc phủ rất chặt chẽ, tuy ta có Yên Lạc dắt vào, nhưng tự mình trở ra thì rất khó được như ý".

Kế đó nàng chợt ngẩng đầu "Nhưng Thanh Lưu xá đã mời hai đại cao thủ Tinh phân Dực Chẩn, Địa tiếp Hành Lư trong bài Chung Linh phú, trong vài ngày nữa nhất định họ sẽ phát động một trận tập kích vào Bùi phủ. Thanh Lưu xá tuyệt đối không chịu để tập Can đảm lực rơi vào tay anh người, Bùi Cư sâu sắc nhin nhục, bất kể y vờ vịt thế nào, bất kể y làm ra vẻ muốn đốt Can đảm lực thế nào, Thanh Lưu xá và Đông Mật cũng tuyệt đối không yên tâm về y".

"Ta đã hẹn với Đinh Tịch Lâm, hiện tại y ngày nào cũng ở một chỗ chờ người. Mà cơ hội duy nhất để ta đưa người ra khỏi Bùi phủ chỉ có trong một khắc, Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư phát động trận đánh giết".

"Trong mấy hôm ấy người cố chờ... Ta nghĩ cũng chỉ vài hôm thôi".

"Vấn đề duy nhất là, đến lúc ấy người có muốn đi theo ta hay không".

Bùi Hồng Linh vén mớ tóc trước trán, nàng còn không nghĩ ra lời từ chối, nhưng trong mắt đã nói rõ chủ ý với Trình Phi.

Trình Phi nãy giờ nhìn lên không nói chuyện, không hề nhìn Bùi Hồng Linh một cái, nhưng trong lòng nàng chợt phát sinh ý tôn trọng đối với người đàn bà đáng vẻ như mềm yếu không có chút sức lực nào này. Nàng không thể chờ lâu, nàng không thể cho phép mình trở thành bằng hữu với cô ta, người trong tất cả thiên hạ đều có thể, nhưng cô ta thì không thể.

Bùi Hồng Linh hạ giọng nói "Đa tạ".

Thân hình Trình Yếu Nương đã vọt lên, nàng quay đầu chỉ nói câu cuối cùng "Không cần. Nhớ đấy, ta chỉ là làm việc, chứ không phải giúp người".

***

Năm ngày, Bùi Hồng Linh bấm đốt tay tính toán, sau khi Trình Phi đi, đã qua năm ngày. Tin tức nàng chờ vẫn chưa tới, tại sao vẫn chưa tới?

Bùi Hồng Linh đứng lên, nhìn nhìn Bùi phủ chìm sâu trong bóng đêm. Trận đánh giết kia cũng phải tới rồi chứ?

Tam ca dường như bắt kể chuyện gì cũng không giấu được y, chỉ là y hoàn toàn không biết trong mấy hôm nay mình đang chờ đợi điều gì, không biết câu chuyện người bán ngọc, không biết chuyện cái đu, cũng không biết - Bùi Hồng Linh trong lòng chợt dâng lên một tràng tiếng cười điên cuồng - em gái của y, trong mấy hôm nay luôn chờ đợi một cơ hội như thế: chờ Tinh phán Dực Chẩn, Địa tiếp Hành Lư đánh giết y một trận.

Trong thời buổi thế này mới có anh em như họ, mới có tình địch thế này như nàng và Trình Phi. Nàng chờ thêm một khắc, chờ lúc sát cơ vừa dấy lên, Bùi phủ trên dưới toàn lực phòng bị, chỉ có trong khắc ấy, nàng mới thật sự có cơ hội trốn ra.

Chương 7.

Tinh phan Độc Chẩn,

địa hõi
Hanh lú

|| iên Phủ Nguõng là ở chõ
kín đáo u nhã nhất trong
Bùi phủ.

Lại là ba ngày, Bùi Hồng Linh
chợt nghe thấy xa xa phía ngoài
tường Bùi phủ đột nhiên vang lên
một tiếng hú dài kỳ quái.

Thanh âm ấy văng vẳng, giống
như có người nào đó đang xâm
nhập vào vườn sau Bùi phủ.

Sau đó một tràng tiếng chạm
nhau như mưa rào rào vang lên.
Thanh âm ấy với Bùi Hồng Linh đã
biết chuyện giang hồ có thể nhận ra
rõ ràng là tiếng vũ khí chạm nhau.
Thanh âm ấy càng lúc càng tới gần
vang lên bên tai Bùi Hồng Linh. Bùi
Hồng Linh nhướng mày: Tới nhanh
thật!

Nghe thanh âm thì người tấn công vào đã liên tiếp vượt qua mấy bức tường, rõ ràng chính là theo đường cửa sau lúc mình tới đây. Đã vượt qua tường, xông qua cổng hoa, qua ao sen, qua giả sơn, tràng tiếng động sau cùng vang lên ở chỗ cách mình không đầy trăm thước.

Bùi Hồng Linh ngẩng đầu cả kinh - rốt lại đã tới rồi.

***

Nơi đâu tiên mà cuộc tập kích tấn công vào là vườn sau Bùi phủ.

Trong chính sảnh Bùi phủ, Bùi Cư và Hồ Ngọc Chỉ vẫn ngồi yên.

Vừa đến giờ Mùi. Hàng ngày đến giờ này, Bùi Cư đều ở đây xử lý công vụ cơ hồ vĩnh viễn không xử lý hết của y. Làm một viên quan đứng đầu địa phương cũng không phải là việc hời hợt, cái hàng ngày phải đối diện trước hết chính là những công văn chưa giải quyết.

Việc thủ vệ trong Bùi phủ quả nhiên nghiêm mật, vừa có dịch nhân xâm nhập, cách sảnh đường không xa đã vang lên một tràng tiếng khánh ngọc leng keng. Hồ Ngọc Chỉ đang đứng cạnh bàn Bùi Cư, chợt dây tờ công văn trước mặt ra, trầm giọng nói "Tôi rồi!".

Bùi Cư khuôn mặt màu vàng như đeo mặt nạ vẫn không tỏ vẻ gì, chỉ thấy y nhấc chén trà lên nhấp một ngụm, nói "Là Thanh Lưu xã".

Tiếp theo y chậm rãi nói "Ta ở trong triều đình bấy nhiêu năm nhưng vẫn không tìm hiểu rõ được người trong triều đình rót lại ai thuộc Thanh Lưu xã, ai không thuộc Thanh Lưu xã. Họ chắc đều cho rằng ghi chép trong *Can đảm lục* là danh sách nội bộ Thanh Lưu xã, bao gồm cả nội gian ngầm ngầm của họ. Cho nên dù ta đốt nó đi, người Thanh Lưu xã cũng nhất định không chịu yên, nhất định sẽ lấy chuyện giết ta làm nhiệm vụ".

Y yên lặng nhìn Hồ Ngọc Chi nói "Chuyện ở vườn sau chắc là tấn công già. Giờ giấc làm việc nghỉ ngơi của ta, bản đồ khuôn viên bên trong Bùi phủ nghĩ chắc cũng không phải là bí mật gì ở thành Nam Xương. Chỗ chủ yếu trong trận tập kích này của họ, chắc vẫn là ở đây".

Nói xong y nhìn ra bức tường cách cửa sảnh đường vài mươi thước, Thương Hoa lúc ra đi đã đặc biệt lưu ý bức tường ấy.

Bùi Cư tay trái khua dưới bàn một cái, kéo ra một thanh đao. Đao dài không quá hai thước nhưng rộng gần thước rưỡi. Đó là thanh Khoát trâm đao của Thương Hoa để lại lúc ra đi.

Ngựa khỏe ruồi rong cát vàng trải,
Trời dài nhạn rót không thành đội.
Ven sông Vô Định mời người qua,
Nước rộng cá chìm ai tới hỏi?

Thương Hoa trước khi vào Bùi phủ, từng tu luyện nhiều năm trên bờ sông Vô Định ngoài biên ải. Thanh đao này cũng là vũ khí giúp y thành danh ở bờ sông Vô Định.

Bùi Cư nhìn thanh đao một cái, quay đầu hỏi Hồ Ngọc Chi "Hồ tiên sinh, nhờ ngươi đặt lại thanh đao này vào phía sau tấm biển giúp ta".

Hồ Ngọc Chi kinh ngạc.

Bùi Cư khẽ cười một tiếng "Có thể Thương Hoa sẽ tới".

Y đã biết ta gặp nạn lớn này, nhất định sẽ tới.

Câu tiếp theo ấy y không nói, cũng không cần nói. Hồ Ngọc Chi lại thở dài một tiếng "Nhưng... y đã bị Thương Viễn và Hoa Thương mà Thương Cửu gia phái tới áp giải về rồi".

Bùi Cư chỉ cười cười.

Trong miệng y, trước nay ý tứ của hai chữ "có thể" đều là "nhất định".

Hồ Ngọc Chi cầm thanh dao lên, nhẹ nhàng đê khí nhảy lên, đặt thanh dao vào sau tấm biển *Kính thanh như nước thủy*. Y vừa trở vào sảnh đường, chợt ngẩng đầu lên - y là cao thủ một đời tu tập Khanh nho chân khí, cảm giác không phải tâm thường. Đúng lúc y ngẩng đầu, chỉ thấy hai bóng người từ sau bức tường đối diện vọt lên.

Tư thế vọt lên của hai bóng người kia trầm hùng mạnh mẽ như thế. Hồ Ngọc Chi hai mắt nhướng lên, Bùi Cư lại chợt thở ra một hơi - Tinh phân Dực Chẩn, Địa tiếp Hành Lư. Bùi Cư yên lặng đếm hơi thở của mình. Theo lời Thương Hoa, khoảng cách đánh một đòn này, cao thủ thực sự chỉ cần ba hơi thở.

Hai người từ bức tường vọt lên đều mõ cao áo rộng. Họ vừa vọt ra, chỉ thấy một người thân hình to lớn lên tiếng "Sát thủ của Thanh Lưu xã quả nhiên lăm chuyện".

Trong thanh âm của y đầy vẻ không vui.

Địa linh thiên chưởng Mộc Hành Lư!

Người khác không nhận ra y, nhưng Hồ Ngọc Chi thì nhận ra. Y trước nay chưa đi lại trên giang hồ, cũng không phải là người vì tiếng tăm mà hoa mắt, công phu tu vi cũng đã tới mức "Vật quý thành muộn". Tinh phân nhất kiếm Chu Dực Chẩn và Địa linh thiên chưởng Mộc Hành Lư chẳng qua chỉ lớn hơn y hơn mươi tuổi, đối với y mà nói hoàn toàn không phải nhân vật tiên bối trong truyền thuyết.

Lần này Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư ra tay nghĩ chắc đã dặn đám sát thủ của Thanh Lưu xã không cần tham gia, không ngờ họ vẫn phát động trước, muốn tạo ra "cơ hội" cho hai người bọn họ. Mộc Hành Lư lạnh lùng cười một tiếng: chẳng lẽ giết một viên Đô đốc Giang Tây nhỏ nhít lại cần họ tạo ra cơ hội sao?

Câu nói trong lòng y không nói ra, chỉ nghe Tinh phân nhất kiếm Chu Dực Chẩn chợt lên tiếng "Bùi Cư, kẻ giết ngươi là Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư. Người trong Bùi phủ nghe cho rõ đây, hai người bọn ta chỉ giết hai anh em Bùi Cư và Bùi Hồng Linh,

không liên can gì tới người khác, muốn sống thì tránh núp qua một bên!".

Khẩu khí của y cực kỳ tự thi, có thể nói thăng là cực kỳ cuồng ngạo. Hồ Ngọc Chi đã biến sắc: trước mặt Định Quân hồ Hồ Ngọc Chi y, mà họ cũng dám...

Y trong lòng còn chưa nghĩ tới chữ "dám", trên mặt đã lộ vẻ hoảng sợ: chỉ thấy Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư thân hình sau khi nói qua hai câu ấy mới từ trên bức tường vọt lên. Lời Thương Hoa nói là sai, với thế vọt tới của họ, vọt tới cái bàn chính trong sảnh, không cần tới thời gian ba hơi thở mà chỉ cần hai hơi, có thể trong chớp mắt đã tới.

Hồ Ngọc Chi lắc đầu một cái, y theo Bùi Cư đã bảy năm, dòng đời cuồn cuộn, vàng tía đầy triều, người y tôn trọng chỉ có một mình Bùi Cư, y làm sao có thể để Bùi Cư bị giết.

Nhưng địch thủ rõ ràng còn mạnh hơn y dự liệu. Y tự cậy vào công phu tu vi, trước nay kiêu ngạo, nhưng trong bấy nhiêu năm y chiếu cố Bùi Cư, đây là lần đầu tiên đối diện với địch nhân mà trong lòng dâng lên cảm giác không đủ sức.

Lúc Chu Dực Chẩn thân hình trên không vừa vọt tới đã để ý tới y, chỉ nghe y quát một câu "Lão Mộc, có Định Quân hồ ở đây".

Mộc Hành Lư hừ một tiếng "Giao cho ngươi".

Chu Dực Chẩn tay trái chợt đưa ra sau lưng, kéo một cái rút ra một thanh Tùng văn cổ kiếm. Y trên không co ngón tay búng một cái, tiếng móng tay búng vào thép tốt vang lên như một mũi tên bắn vào tai Hồ Ngọc Chi.

Hồ Ngọc Chi thần sắc rúng động, khuôn mặt trắng bệch. Y tính sai, y chỉ sợ là không chống nổi hai người này liên thủ đánh một đòn, nhưng cả một người y cũng chống không nổi. Y đưa tay ấn xuống bàn một cái, sau cái ấn ấy, cái ghế của Bùi Cư sẽ lật xuống cái hầm mà họ đã chuẩn bị từ trước. Dưới hầm thì chắc hai gã đây tò già Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư không dễ tìm được Bùi Cư.

Đó vốn là hạ sách, nhưng trước cục diện thế này, cũng chỉ có cách làm theo hạ sách ấy.

Chu Dực Chẩn lại đã “Thấy điều kín biết sự thật”, chỉ nghe y quát một tiếng “Này”, một điểm ánh sáng trên thanh Tùng vẫn cổ kiếm của y đột nhiên bắn ra. Điểm ánh sáng ấy bay tới rất nhanh, Hồ Ngọc Chi còn chưa kịp phát động cơ quan trên bàn, nhát kiếm của Chu Dực Chẩn đã đánh vào chỗ bắt buộc phải cứu.

Một kiếm ấy đánh tới Bùi Cư. Chỉ thấy Hồ Ngọc Chỉ chân trái phi ra, một cái lò hương cao một thước bị y đá bay lên, chỉ nghe choang một tiếng, quang cảnh mờ mịt, cái lò hương đã rơi xuống đất, điểm ánh sáng là kiếm khí ngưng kết đánh vào cái lò hương xong vẫn chưa tan hết, vẫn còn dư lực đánh tới Bùi Cư sau cái bàn.

Hồ Ngọc Chỉ biến sắc sấn lên, bàn tay đã chạm vào cái bàn gỗ tử đàm hất luôn một cái, cái bàn gỗ tử đàm lớn lập tức bị y hất lên, chỉ nghe một mùi khét trên bàn tỏa ra.

Kiếm khí của nhát kiếm từ xa đánh tới ấy tính ra đã bị chặn đứng, Chu Dực Chẩn trên không sắc mặt cũng trắng bệch, nghĩ chắc đột nhiên thi triển một kiếm ấy, đối với y mà nói cũng hao phí rất nhiều chân lực.

Nhưng hai người bọn họ thân hình không hề vì thế mà chậm lại chút nào, chỉ một cái nhô lên hụp xuống đã vọt tới bậc thềm trước sảnh, co chân điểm một cái, xem dáng vẻ thì có thể vọt một cái tới cạnh bàn.

Trên mái hiên sảnh đường Bùi phủ lúc ấy chợt vang lên một tiếng ưng kêu. Tiếng kêu ấy mạnh mẽ vang rền, sau đó một làn ánh dao từ sau tấm biển cuốn lên.

Bùi Cư ngẩng đầu: Thương Hoa tới rồi, cho dù nghiêm lệnh của Thương Cửu gia đã ban ra, cho dù dưới sự áp giải của hai đại cao thủ Hoa Thương và Thương Viễn, Thương Hoa cũng thoát thân quay lại được.

Thương Hoa lại không nhìn tới Bùi Cư, lúc ấy trong mắt y

chỉ có địch nhân, y đã không cần tỏ ý cho Bùi Cư biết là y đã thoát thân trong tình huống thế nào, tại sao y lại làm phản họ Thương của y.

Mộc Hành Lư ngẩng phắt đầu lên, một chưởng vung ra, chỉ nghe bình một tiếng, tấm biển khắc bốn chữ *Kính thanh nhược thủy* sơn đen thiếp vàng đã vỡ vụn thành từng mảnh từng mảnh.

Sau tấm biển là một người áo đen thân hình thấp nhỏ tuốt đao vọt ra, thanh đao ấy dài gần hai thước, rộng gần một thước ruồi - *Cát vàng trăm trận, Trời dài nhạn sa, Một đao dậy gió, Cá lặn nước xa.*

- *Khoát trăm đao!*

Thương Hoa sau cùng vẫn tới. Bất kể điều cấm trong tộc quy họ Thương của y, vung đao mà tới!

***

Thương Hoa một đao ấy từ trên đánh xuống, thanh thế lực đao sung mãn. Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư thân thủ như thế, vẫn cảm thấy thế công của một đao ấy nhất tê trùm lên hai người.

Hai người bọn họ tư thế thân hình không thay đổi, vẫn vọt nhanh tới. Trên không chỉ thấy Chu Dực Chẩn thanh Tùng vẫn cổ kiếm rung một cái, sau đó bên cạnh chỗ hở dưới nách của y là hàng ngàn hàng vạn bóng chưởng của Mộc Hành Lư. Chưởng kiếm cùng đánh, nhất tê cuốn tới Thương Hoa.

Nhưng hai người đều cùng một ý nghĩ: trong Bùi phủ, ngoài Định Quân hồ ra, lại có cao thủ thế này!

Trên không chỉ nghe choang một tiếng, sau tiếng choang ấy, Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư không hẹn mà cùng vọt tới phía sau cái bàn - Bùi phủ Nam Xương quả nhiên là nơi rồng ẩn cọp núp. Việc đêm nay, nhất định phải giết mới là cách đúng nhất.

Thương Hoa trên không đã phun ra một ngụm máu. Y một

đao ấy tuy chặn được Tinh phân nhất kiếm của Chu Dực Chẩn, nhưng chưởng lực Địa linh thiên chưởng của Mộc Hành Lư đã có chỗ sơ hở đánh vào, y đê khởi nội công Ưng kích trường không của Ưng Trảo môn dồn kinh lực lên vai trái, mới miễn cưỡng hóa giải được một chiêu Địa linh thiên chưởng chất chứa nội lực ấy của Mộc Hành Lư.

Mộc Hành Lư có hiệu là Địa linh thiên chưởng, đó là cước hiệu của y lúc trẻ tuổi. Từ tuổi trung niên trở đi, y cũng đã tự khoe trở đi đã không còn ngàn chưởng nữa, chỉ có một chưởng lui lui tới tới cũng chỉ có một chưởng. Nhưng một chưởng ấy nội lực hùng hậu, càng khiến người ta khó mà đón đỡ. Nhưng người giang hồ đã quen, vẫn gọi y là Địa linh thiên chưởng Mộc Hành Lư như trước.

Thương Hoa miễn cưỡng hóa giải một chưởng của Mộc Hành Lư xong, mới cả kinh nhận ra Tinh phân nhất kiếm của Chu Dực Chẩn vẫn còn hậu kình, luồng hậu kình đột nhiên phát ra, lúc y hoàn toàn không phòng bị đập vào ngực y. Thương Hoa nhịn không được há miệng ợ một cái, lại phun ra một ngụm máu.

Trong một làn mưa máu, thân hình Mộc Hành Lư và Chu Dực Chẩn đã không còn gì cản trở tiến tới, làn mưa máu ấy lại không hề dính vào quần áo của họ một giọt.

Trong chính sảnh Bùi phủ mờ tối, hai người bọn họ vẫn mũ cao áo rộng, thẳng lưng thản nhiên vọt tới.

***

Cánh tay dài của Thương Hoa đột nhiên móc lên xà nhà một cái.

- Quả nhiên là cao thủ, trong lòng y than thầm một tiếng.

Nhưng cao thủ thì sao? Y mượn lực tay trái móc một cái ấy, thân hình đột nhiên di động một vòng trước sảnh. Mượn sức cái vòng ấy, thân hình y phát sau mà tới trước, đuổi nhanh theo sau, lại vọt tới nhanh hơn Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư.

Đó chính là thuật Ưng phốc nổi tiếng giang hồ của Ưng Trảo môn Đặc Dương.

Thương Hoa tay phải ánh đao chớp lên, lại tiếp tục truy kích hai người.

Ưng Trảo môn của tộc họ Thương vốn trước nay dùng thuật Đề tung ngạo nghẽ với giang hồ. Huống hồ Thương Hoa tuy thân thể thấp nhõ nhưng về khinh công Đề tung là hảo thủ hạng nhất, cả Thương Cửu gia trong Ưng Trảo môn cũng không bằng được. Y gấp cường địch lại càng hung hăn, Mộc Hành Lư và Chu Dực Chẩn sấn tới trước cái bàn còn cách ba thước, đúng lúc ấy chỉ thấy sau lưng đao phong rít lên, Thương Hoa đã đuổi tới.

Mộc Hành Lư trên mặt lộ vẻ giận dữ "Lão Chu, Bùi Cư giao cho ngươi đây".

Lúc nói thân hình y đã quay lại, một chuồng võ vào giữa mặt Thương Hoa đang đuổi tới.

Cái y đón đỡ là một làn ánh đao. Trên không "ong" một tiếng, Mộc Hành Lư vốn cũng không ngờ thằng tiểu tử này lại cứng cổ như thế, lại có thể đón đỡ được y và lão Chu liên thủ đánh ra một đòn, sau khi bị trọng thương vẫn còn thừa sức mạnh xuất thủ.

Chuồng lực của y vừa tới, Thương Hoa đã biết là khó đón đỡ.

Mộc Hành Lư biết rõ thằng tiểu tử này tuy nói là hung hăn, nhưng công lực tu vi hơn bảy mươi năm của mình há là may mắn mà có? Y một chuồng võ ra xong, chuồng phong ngưng kết, chuồng thứ hai đánh tới Hồ Ngọc Chi.

Y muôn ngàn lần không ngờ tới là sau khi trên không vang lên tiếng ong, Thương Hoa lại bỏ đao, bỏ thanh Khoát trầm đao võ khí thành danh của y.

Thương Hoa ném bỏ thanh đao giúp y thành danh. Y dùng việc bỏ đao để đón đỡ một đòn ngưng tụ nội lực trong phát chuồng của Mộc Hành Lư. Chỉ nghe keng một tiếng, thanh Khoát trầm đao đã bị đánh rơi xuống nền gạch xanh, Thương Hoa cũng

nhờ thế tránh được không bị nội lực của Mộc Hành Lư đánh vào cơ thể.

Y bỏ đao xong, thân hình lại vọt lên - Cao thủ cái gì? Việc liều mạng trên giang hồ, trong con mắt của Thương Hoa, vốn không có cao thủ. Y hai tay cùng đánh ra, chỉ thấy hai bàn tay khỏe mạnh của y, hoặc móc hoặc hất, hoặc đánh hoặc chụp, đã vận dụng hết công phu Đại chiết chi Tiểu chiết chi, Đại tiểu chiết chi chính phản thập cửu thủ của y.

Mười chín chiêu Chiết chi ấy trong cả tộc họ Thương cho dù là Thương Cửu gia cũng không biết dùng, đây là Thương Hoa tắm máu trải qua trăm trận, đem thân liều mạng mà luyện được. Dưới thuật Đại chiết chi Tiểu chiết chi, Đại tiểu chiết chi chính phản thập cửu thủ của y, trên thế giới này, tuyệt đối không thể còn cái gì có thể gọi là cao thủ từ xa một đòn là giết, ung dung nhàn nhã được.

Đánh gần - Thương Hoa định nghĩa công phu của mình chỉ bằng hai chữ: Đánh gần! Lúc ấy hai tay y chuyên chụp vào khớp xương địch nhân, vì đó đã là thuật Liêu mạng đánh gần trên giang hồ. Dũng có khoe với ta ngươi là cao thủ một đòn ắt trúng, siêu nhiên tuyệt thế gì gì! Chỉ cần để ta vào sát người ngươi trong vòng một thước, thì trên đời này không còn ai là cao thủ cả.

Nếu có, cũng chỉ là lấy máu đổi máu, lấy mạng đổi mạng.

Chỉ nghe soạt một tiếng, lúc Mộc Hành Lư một chưởng đánh tới Hô Ngọc Chỉ, Thương Hoa đã xé toạc một mảng thịt trên cánh tay y.

Mộc Hành Lư đau tới mức ngũ quan trên mặt đều co rút lại.

Bốn mươi năm nay, bốn mươi năm nay, y đã chưa từng chịu nổi đau rách da xé thịt như thế.

Thương Hoa thân hình trên không, hai chân lại đồng thời dang ra một cái kẹp lại một cái, lại ngoặc vào cổ Chu Dực Chẩn đang tấn công Bùi Cư. Y cảm ơn tri ngộ của Bùi Cư, lại dùng thuật

Một thân đánh gân cùng tấn công cả Chu Dực Chẩn lẫn Mộc Hành Lư.

***

Làn khí xanh trăng rốt lại đã bốc lên trên khuôn mặt Hồ Ngọc Chỉ, sau đó hai cổ tay y cũng hiện màu xanh trăng. Khanh nho chân khí, đó là Khanh nho chân khí của y. Công phu này lúc thi triển chỉ có tám chữ: Ẩn sĩ thì nghèo, Hiệp khách thì bậy. Tám chữ ấy cũng là cái mà Hồ Ngọc Chỉ y không làm. Cái y tu tập vốn gân với thuật của Pháp gia, từ Cô phẫn tới Ngũ đố, Khanh nho chân khí từng tầng từng tầng tỏa ra, nhất thời chỉ thấy trong sảnh đường tràn ngập khí vị lạnh lẽo tàn khốc.

Làn chân khí xanh trăng vừa phát ra cũng đồng thời đánh tới Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư. Chu Mộc hai người sa sầm sắc mặt. Khanh nho chân khí của Hồ Ngọc Chỉ tuy phiền phức nhưng vẫn không đủ khiến họ phải sợ sệt. Họ vốn là cao thủ tuyệt đỉnh tu tập chân khí Nội gia. Nhưng họ muôn ngàn lần không ngờ rằng mình sau mấy mươi năm thành danh lại giống như lưu manh đầu đường năm xưa, lại bị rơi vào hoàn cảnh Thương Hoa liều mạng vào sát đánh gân.

Bất kể thế nào, người già cũng không thể lấy gân cốt làm chỗ sờ trườn. Thằng tiểu tử áo đen này rõ ràng lại đang bày tỏ một bầu máu nóng, đang như cười lớn chế nhạo chửi mắng họ: các ngươi già rồi, các ngươi đã già rồi! Đây chính là thời buổi dùng máu nóng để liều mạng đánh giết. Cục diện ở Giang Tây, hoàn toàn không phải là do bọn người cao đạo ở ẩn, mưu sâu tính xa như các ngươi có thể khống chế được đâu.

Nhất thời chỉ thấy Thương Hoa mười ngón tay khoằm khoằm thành móc câu, móc câu ấy giống như sắt đúc thành, tuy không thiếu phần thô thiển, nhưng có một phần khí thế hung dữ mãnh liệt của y.

Hai chân y hoặc xoạc hoặc khép, dùng tay gõ tay Mộc Hành Lư, dùng chân giữ chân Chu Dực Chẩn.

Trong hoàn cảnh đánh gần cách nhau không đầy vài tấc, Tinh phẫn nhất kiếm của Chu Dực Chẩn và Địa linh thiên chưởng của Mộc Hành Lư hoàn toàn không có chỗ nào dùng.

Cục diện nhất thời trở thành giằng co.

Ngoài sảnh đường tiếng đánh giết từ vườn sau Bùi phủ vang tới đã tắt dần, rõ ràng đám thị vệ của Bùi phủ đã đánh lui địch nhân tập kích.

Chu Dực Chẩn chợt biến sắc, y sau hơn ba mươi năm mới lại xuất thủ, làm sao có thể để cho thắng tiểu tử này bỗng không cản đường?

Chi thấy trên mặt y hiện ra ánh sáng, liều mạng chịu bị thương, thanh Tùng văn cổ kiếm keng một tiếng bật ra, đã ra đòn rất nặng.

Một chiêu ấy, là y đánh tới Bùi Cư.

Thương Hoa và Hồ Ngọc Chi đồng thời biến sắc.

Thương Hoa lúc ấy hai tay đã giữ chặt hai tay Mộc Hành Lư, hai chân đã giữ chặt khớp đầu gối của Chu Dực Chẩn.

Hai tay y giữ tay Mộc Hành Lư đang ra sức chiết chiêu với Mộc Hành Lư, một sống một chết, một giữ một nắm, một phát một thu, chỉ hơi có chỗ không đúng thì trong khoảnh khắc sẽ chịu sự đau đớn gãy khớp xương.

Nhưng y muôn ngàn lần không ngờ Chu Dực Chẩn lại thật sự bỏ mặc cho y giữ khớp đầu gối. Y hai chân dùng lực siết một cái, chỉ nghe cách một tiếng, cái xương già của Chu Dực Chẩn rốt ráo không chịu nổi sức cái siết ấy của y, đã ứng tiếng gãy luôn. Nhưng làn ánh sáng trên thanh Tùng văn cổ kiếm của y đã phóng vào yết hầu Bùi Cư.

Thương Hoa hít sâu một hơi, y biết có thể không còn kịp nữa.

Trên mặt y khí huyết tràn lên, đã định liều mạng. Chi thấy y

hai chân thu lại, một cước hất thanh Khoát trâm đao vừa rơi xuống đất lèn, tay phải vươn mau ra, đã không kịp nắm vào chuôi đao mà chụp vào lưỡi đao.

Bàn tay y lập tức bị thanh Khoát trâm đao cắt đứt, máu tươi vọt ra, y lại dùng tay trái đón đỡ hai tay của Mộc Hành Lư, tay phải vung đao chém xuống.

Mộc Hành Lư song chưởng đẩy xuống, muốn một đòn phế luôn thằng tiểu tử này.

Thương Hoa một đao ấy lúc gấp rút đánh ra, vốn là vô danh, nhưng nếu muốn đặt tên, thì chỉ có thể gọi là: *Tri ngộ!*

Báo đáp ý vàng trên bệ ấy, Dắt theo rồng ngọc chết vì ông.

Một chết báo đáp ông, tri ngộ đao bay tay đứt!

***

Địa linh thiên chưởng của Mộc Hành Lư nãy giờ vào gân đánh nhau rốt lại đã tìm được chỗ sơ hở phát ra, một chưởng ấy dồn toàn lực đánh vào tay trái Thương Hoa, sau khi đánh trúng còn theo cánh tay truyền lên.

Luồng chân lực đánh vào nội tạng ấy, thì phải thấu vào tâm mạch. Thương Hoa một khi trúng đòn, ắt là bất hạnh.

Mộc Hành Lư tuy không nhìn tới Chu Dực Chẩn, nhưng y đột nhiên biến sắc.

Một kiếm ấy vốn đã đánh tới trước mặt Bùi Cư, Hồ Ngọc Chi cũng bị y toàn lực giữ chặt. Nhưng Bùi Cư trong truyền thuyết chỉ là một đại quan trong triều đột nhiên đưa hai ngón tay ra, kẹp một cái giữ chặt thanh kiếm sắc bén.

Thanh kiếm sắc bén của Chu Dực Chẩn làm sao lại có thể bị người ta kẹp chặt?

Nhưng cái kẹp ấy rốt lại cũng làm chậm thế tới của nhát kiếm.

Một đao của Thương Hoa đột nhiên đánh ra thanh thế trùm

đời, tiếng đao rít gió khiến Mộc Hành Lư có thể phát lực phế bỏ Thương Hoa trong khoảnh khắc trước khi nhát đao chém xuống cũng bất giác biến sắc: Lão Chu xong rồi, lão Chu không tránh được, một đao này hoàn toàn không đủ nhanh, nhưng có thêm - Bùi Cư đột nhiên phóng chỉ ra.

Y và Chu Dực Chẩn kết giao mấy mươi năm, trong lòng có cảm ứng, y thu tay mau lại, nội kinh giảm bớt, bảo vệ cho Chu Dực Chẩn.

Thương Hoa và Hồ Ngọc Chi lúc ấy đã không còn rảnh mà nhìn tới chuyện khác, Khanh nho chân khí của Hồ Ngọc Chi đã tập trung tới mức Cô phẫn và Ngũ đố, toàn lực đánh vào Chu Dực Chẩn, họ đều không còn rảnh mà nhìn tới vẻ mặt của Chu Dực Chẩn.

Chỉ trong chớp mắt, chỉ trong chớp mắt ấy, một đao Tri ngộ của Thương Hoa đã chém xuống.

Bùi Cư chợt thu ngón tay về.

Không có máu, trong sảnh tối tăm.

Sau đó chỉ cảm thấy ánh sáng nổ ra tung tóe, Tinh phân nhất kiềm của Chu Dực Chẩn sau cùng đã nổ ra vâng sáng cuối cùng của y, sau đó thân hình Chu Dực Chẩn tựa hồ khụng lại đổ xuống dưới mớ mủ cao áo rộng của y.

Mộc Hành Lư chợt bật tiếng khóc lớn, tri kỷ đã chết, y đã không còn lòng còn sức giết Bùi Cư nữa. Y quờ tay một cái ôm lấy thân hình nhūn ra đổ xuống của Chu Dực Chẩn, không căm giận nhìn Thương Hoa chém chết Chu Dực Chẩn mà lại nhìn qua Bùi Cư lắp bắp "Ngươi...".

"Té ra ngươi cũng là người trong bài *Chung Linh phú*, ngươi chính là Phú Quý nhàn nhân Phú Bình hầu?".

Thương Hoa và Hồ Ngọc Chi đều kinh ngạc, té ra Bùi đại nhân còn có một chiêu công phu ấy.

Thân hình Mộc Hành Lư đột nhiên vọt thẳng lên, hoàn toàn

không đếm xỉa gì tới Khanh nho chán khí của Hồ Ngọc Chi truy tập, sau khi trên không trúng đòn khụng lại một thoáng, một tiếng khóc lớn vang lên, y phóng ra màn đêm phía ngoài Bùi phủ.

Thương Hoa ngược mắt nhìn Bùi Cư một cái.

Còn may, Bùi đại nhân vẫn vô sự ngồi ở đó.

Thương Hoa trong mắt chợt rơm rớm, y liêu mạng không phải là vô ích. Sau đó, thế dao của thanh Khoát trầm đao trong tay phải y chợt lật lại, một đao chém xuống cánh tay trái của mình.

Địa linh chưởng lực của Mộc Hành Lư vốn không phải tầm thường, nếu y không kịp thời chặt đứt cánh tay, để nội lực công vào tâm mạch, thì cho dù không chết y cũng sẽ trở thành một phế nhân mà thôi.

Mà phế nhân đối với Bùi đại nhân là vật vô dụng.

Mộc Hành Lư đã chạy thoát đòn truy tập của Hồ Ngọc Chi, vọt ra ngoài phủ.

Trong màn đêm bên ngoài Bùi phủ còn vang lại tiếng khóc lớn của y.

Mà trên mặt đất sảnh đường trong phủ, cái đột nhiên rơi xuống là cánh tay mà Thương Hoa tự chém đứt.

Chương 8.

Ông

từng

qua

Sóng

Người nào mà dáng vẻ trên mặt nhìn tới là thấy có một sự yên tĩnh như nắng chiêu soi xuống rừng cây? Như lá cây rào rào rơi xuống, mang một màu khô vàng trọn vẹn không chút nuối tiếc, hướng thụ thoái mái như thế, nhảy nhót rơi xuống. Vì cái nó muốn ôm lấy là một khoảnh đất mà nó sinh ra ở đó, lớn lên ở đó.

Không phản khai cũng không hơn sự hận đời hoặc kiêu ngạo tiêu sái, chính là như thế. Một hôm nắng chiêu lặng lẽ soi, nó lặng lẽ rơi xuống, nắng chiêu soi xuống những sinh linh mà nó che chở dưới ánh sáng của nó - có sợ gì một đêm sao mờ trăng sáng như thế này, y khiến người ta nhìn thấy cũng có cảm giác như thế.

***

Cảm giác mà Đinh Tịch Lâm đưa tới cho Bùi Hồng Linh chính là như thế.

Lúc Bùi Hồng Linh nhìn thấy y lần đầu, nàng đã hiểu rõ tại sao Dũ Tranh nói trong hai người rươi có thể gửi gắm quyền *Can đâm lục*, người duy nhất có đủ tên họ có thể gửi gắm chỉ có một mình y.

Nhin thấy dáng vẻ bình thản như ánh nắng mặt trời chiếu xuống rừng chiều của Đinh Tịch Lâm, trên mặt Bùi Hồng Linh rốt lại lộ ra nét cười.

Thần sắc trên mặt Đinh Tịch Lâm lại rất bình thường, y gấp rút qua mấy ngàn dặm, chờ đợi mấy ngày, né tránh tai mắt, ẩn náu chờ đợi, nhưng dáng vẻ trên khuôn mặt y lại chỉ bình thường.

Nhưng sự bình thường ấy lại đưa tới cho người ta một cảm giác yên ổn. Trong triều đình hiện nay, không có ai biết y lại là bằng hữu của Tiêu Dũ Tranh. Cả Đông Mật cũng không ngờ rằng người mà Tiêu Dũ Tranh muốn giao phó quyền *Can đâm lục* sau khi chết chính là y. Ba năm trước, y thậm chí ở trong triều đình còn qua một phen khổ đau với Thanh Lưu xã của Tiêu Dũ Tranh. Những tấu sớ tham hặc y của Thanh Lưu xã hoặc công khai hoặc bí mật chỉ e đã hơn một trăm bản - tất cả những sự phẫn tranh ấy có phải chính là Tiêu Dũ Tranh để lại một chỗ lùi cho hôm nay?

Bùi Hồng Linh sực nghĩ tới chuyện đó, cũng hỏi như thế.

Đinh Tịch Lâm lắc đầu "Không phải".

"Ta và tôn phu chỉ là sau lần ấy mới hiểu rõ điều đối phương lo lắng, mới hứa hẹn trong lòng với nhau".

Lúc y nói tới mấy chữ "hứa hẹn trong lòng", trên mặt hiện ra dáng vẻ đau buôn: đúng thế - đó là sự hứa hẹn trong lòng. Từ quân chủ mục, Quý tử treo gươm³, chính là sự hứa hẹn trong lòng như thế. Nhưng đến hôm nay, người kia đã mất.

Đinh Tịch Lâm nhìn ra dòng Cống Giang bên cạnh, y không muốn làm ra vẻ thân thiết với Tiêu Dũ Tranh thế nào, cũng không muốn nói suông để an ủi người vợ góa của y. Bởi vì y biết, người nào cũng đủ kiên cường. Trên cõi đời này, điều mà anh có thể cầu chúc cho người khác, kể cả một người đàn bà xinh đẹp như Bùi Hồng Linh, có phải cũng chỉ là phần kiên cường lạnh lěo còn thừa mà thôi không?

Người chết đã chết rồi, nhưng người sống át phải kiên cường sống tiếp. Y nhìn nhàn bóng Bùi Hồng Linh đổ ngược dưới nước, chợt cảm thấy khâm phục người đàn bà này - nàng có thể ra sức kiên trì, không chịu khinh suất giao quyền *Can đảm lực* của chồng nàng cho Tam ca của nàng, không chịu khinh dị bỏ gánh nặng trên người xuống, chỉ một điểm ấy thôi, cũng đã đủ để khâm phục rồi.

Y hiểu rõ mùi vị sau khi nhận quyền *Can đảm lực* là thế nào, nhưng trên cõi đời phức tạp này, không cần nói nhiều, chỉ có quyết định tiếp nhận hay không tiếp nhận mà thôi.

***

Yêu Nương Trình Phi đưa Bùi Hồng Linh tới bờ sông Cống Giang xong, bèn lui ra xa. Nàng không muốn tham dự vào bí mật mà Tiêu Dũ Tranh không giao phó cho nàng, nàng đoán hành động ấy của Dũ Tranh át có thâm ý. Nay giờ nàng ẩn nấp trong khu rừng cách đó mươi mấy trượng để giám thị động tĩnh.

Lúc bắt đầu thanh âm của Bùi Hồng Linh còn sang sảng có thể nhận ra, nhưng trong chớp mắt chợt trở thành rất thấp, rất thấp. Đó là một câu chuyện rất dài rất dài, Đinh Tịch Lâm yên lặng lắng

(3) **Tử quân chú mục, Quý tử treo gươm:** lối tích Quý Trát nước Ngô đi sứ qua ngang nước Tứ, vua nước Tứ mở tiệc tiếp đãi rất hậu. Trên tiệc vua nước Tứ thích thanh kiếm của Quý Trát đeo, cứ nhìn chằm chằm. Quý Trát biết ý, định dì sứ xong trả về sẽ tặng. Đến khi dì sứ xong về ngang thì vua nước Tứ đã chết, Quý Trát cởi thanh kiếm ra treo trước mộ vua nước Tứ rồi đi. Đây ý nói giữ chữ tín với chính mình, cho dù chỉ hứa trong lòng cũng vẫn phải làm.

nghe, liên tiếp nghe nàng kể di kể lại ba lần. Với tư chất thi đỗ Bảng nhãn năm xưa của y, bất kể chuyện dài tới đâu, cơ hồ có thể nghe qua là không quên, nhưng hôm nay vì việc quan trọng, mới lắng nghe tới ba lần.

Sau cùng Bùi Hồng Linh nói "Đinh tiên sinh nhớ kỹ chưa?".

Đinh Tịch Lâm gật gật đầu.

Sau đó y ngẩng đầu lên, nhìn lên không trung, nhìn về phía Tiêu Dũ Tranh theo lẽ phải có mặt, trên mặt chợt hiện ra nét nghiêm trang kính cẩn.

Trên mặt Bùi Hồng Linh chợt hiện ra vẻ nhẹ nhõm, nàng rốt lại rốt lại đã giao được gánh nặng ấy ra.

Sau đó nàng chợt lui lại một bước, lạy phục xuống đất, lạy rạp xuống trên bùn đất bên bờ sông Cống Giang.

Đinh Tịch Lâm trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Bùi Hồng Linh lúc cúi đầu, mái tóc bị gió thổi bay bay, nàng nhẹ nhàng nói "Cảm ơn Đinh Thị lang".

Đinh Tịch Lâm đứng yên không động đậy, y không biết nên đưa tay ra đỡ người đàn bà góa chồng này không - mà cần gì phải nói lời cảm tạ? Chuyện đôi bên mong muốn đều như nhau.

Bùi Hồng Linh lại đứng lên, Đinh Tịch Lâm mới vẫy tay một cái, một chiếc thuyền nhỏ từ ven sông chèo tới.

Y rời kinh đã lâu, đại sự đã xong, y át phải mau lẹ trở về. Bởi vì cái y phải đối diện chỉ mới là mở đầu của một cuộc phân tranh phức tạp.

Y đứng trên thuyền chắp tay bái biệt Bùi Hồng Linh, cứ người chèo thuyền khua mái chèo một cái, chiếc thuyền lại rời xa bờ một khoảng. Bùi Hồng Linh trong lòng dâng lên một sự nhẹ nhõm - từ nay chiếc thuyền đi xa, gởi kiếp sống thừa nơi sông biển, chiếc thuyền nhỏ chở Đinh Tịch Lâm mang bí mật của quyền *Can đảm lục* từ nay sẽ phiêu nhiên rời khỏi tầm mắt nàng, từ nay nàng có thể thật sự gởi kiếp sống thừa nơi sông biển, đó là trở về dưới chân núi,

gốc cây suối đá, thủ tiết làm bạn với Dũ Tranh hóa thành mốc sorm hơi chiêu, hít thở giao hòa với y đến hết kiếp sống thủa.

Nhưng không biết vì sao trong lòng nàng kể đó lại dâng lên một cảm giác, lại là trống rỗng.

Tại sao lại trống rỗng như thế? Vật quan trọng nhất mà suốt đời Dũ Tranh cố giữ lại có thể rời nàng đi khỏi như thế sao? Bùi Hồng Linh chợt cảm thấy không dám nhìn tới cuộc sống mấy mươi năm sau.

Nhưng lúc ấy trong lòng nàng chợt dấy lên nỗi bất an, chợt nghĩ tới ánh mắt như có thâm ý của Tam ca nhìn nàng từ hai hôm trước.

Nàng chợt lớn tiếng kêu "Không được!".

"Không được qua sông!"

Nàng cố sức gào lên, thanh âm giống như nổ tung trong đêm tối, vang rền trong tiếng nước sắc gió trên trời trên sông. Bùi Hồng Linh thần thái vẻ mặt đều khắc hẳn, gào lên "Không được!".

Nhưng đã không kịp nữa, nàng chợt thấy bên cạnh chiếc thuyền nhỏ giữa sông Cống Giang đột nhiên tung lên một màn thủy châu. Mấy cái bóng người mặc áo đen cơ hồ không nhận ra được từ dưới sông vọt lên.

Sau đó, người chèo thuyền la hoảng một tiếng, cái Bùi Hồng Linh kịp nhìn thấy sau cùng chỉ có bóng Đinh Tịch Lâm lúc thuyền chìm đột nhiên ngạo nghẽ đứng thẳng lên trên đầu thuyền.

Sau đó không thấy gì nữa, thuyền và người đều không thấy nữa, trong chớp mắt đã chìm mau trong xoáy nước.

Bùi Hồng Linh vội vàng lội xuống nước, quần áo ướt đẫm. Nhưng nàng không nhìn thấy gì, không nhìn thấy gì, chỉ thấy dòng Cống Giang tuôn chảy vẫn im lặng không lời trôi đi.

Dưới nước chắc chắn đã có một trường mai phục, đây nhất định là do Bùi Cự, do Tam ca bố trí.

Việc bố trí này của Tam ca, quả nhiên chu đáo cẩn mật. Mình cho rằng y muôn ngàn lần không nghĩ tới, nhưng y lại nghĩ tới!

Nàng thậm chí còn không nhìn thấy đám máu đỏ loang ra dưới dòng sông trong đêm tối. Cuộc giết chóc đều bị màn đêm tối đen che lấp không nhìn thấy gì. Cuộc đời ơi cuộc đời, tịch diệt ơi tịch diệt. Bùi Hồng Linh ngã vật xuống chỗ nước cạn ven sông, từ khi rời khỏi Trường An, đây cơ hồ là lần đầu tiên nàng buông tiếng khóc lớn như thế "Không - được".

Yêu Nương

Chương 9.

Mèo
lạc

Nửa tháng nay mà Linh muội vẫn chưa nói câu nào với mình, từ hôm thuộc hạ của mình cướp cô ta từ tay Yếu Nương Trình phi đưa về Bùi phủ.

Linh muội là một người đàn bà thông tuệ khôn ngoan, nghĩ chắc cô ta đã hiểu rõ tất cả.

Nhưng hôm nay Bùi Cư tâm tình cũng rất thoải mái. Mới rồi ở thư phòng y cười hỏi Hồ Ngọc Chỉ "Vụ án Hoa Dung kết thúc chưa?".

Hồ Ngọc Chỉ cũng cười nói "Kết thúc rồi".

Hai người trên mặt đều nở nụ cười buông thả, cái còn lại chỉ là làm sao lấy được bí mật của *Can đâm lục* từ miệng Linh muội mà thôi. Cô ta có thông minh hơn thì chẳng qua cũng chỉ là một người đàn bà, chồng

chết con mất, cô ta còn ai mà gửi gắm? Huống hô Đông Mật đã sắp phát động. Bùi Cư trong lòng lạnh lùng nghĩ tới Ninh vương. Cho dù Linh muội không tin tưởng mình thì cô ta cũng phải cấm hận Đông Mật. Đến lúc ấy bí mật kia cô ta không nói với mình thì nói với ai? Huống hô hôm nay mình đã ngầm tỏ ý uy hiếp cô ta: nếu cô ta không giao *Can đảm lực* cho mình, thì vị huynh trưởng mình sẽ phải làm chủ già cô ta cho Hoa phủ Ung Đàm, còn có thể mượn việc đó củng cố thêm cục diện kết minh giữa mình với Hoa gia.

***

Lúc ấy Bùi Cư đang mặc áo nhẹ thong thả đi về phía hậu viện. Áo bằng vóc rất mềm mại, y cảm thấy làn da dưới lớp áo vẫn còn như lúc trẻ tuổi, áo quần trong ngoài sạch sẽ đưa tới cảm giác sảng khoái đang vượt ve hạ thể của mình.

Chỗ y định tới là khu vien lạc mà Thẩm Yên Lạc ở.

Khu vien Thẩm Yên Lạc ở trong Bùi phủ gọi là vien Lê hoa.

Nghĩ tới Thẩm Yên Lạc, Bùi Cư cảm thấy vui vẻ hẳn lên - việc y mang nàng rời kinh, đưa tới Giang Tây vẫn là đúng. Đó là một cô gái thế nào, lại là một cô gái eo lưng nhỏ nhắn mềm mại thế nào? Bùi Cư đã trải qua rất nhiều cô gái, nhưng y chưa từng nhìn thấy người nào có eo lưng như thế. Linh muội cố nhiên đã có tiếng tuyệt sắc, nhưng trước mặt Thẩm Yên Lạc, Linh muội xinh đẹp rờ rờ chỉ e cũng sẽ giảm đi ánh sáng. Bởi vì Linh muội không có sự mềm yếu của phần lớn nữ nhân.

Đó là sự mềm yếu tận cùng, sự mềm yếu trọn vẹn.

Mềm yếu tới mức hận không được cho tất cả đàn ông có ham muốn thở dốc trên người mình.

Bùi Cư nhớ lại Thẩm Yên Lạc năm xưa lúc vừa tới Bùi gia, y thấy nàng lần đầu, sau cái nhìn đầu tiên ấy, lập tức y cảm thấy dưới hông cứng lên. Y lập tức nghĩ - Tạo vật trời sinh, đó chính là một

nữ nhân khiến người ta vừa nhìn thấy là muốn khinh khi chiếm đoạt như nàng!

Đúng thế, sự tồn tại của nàng chính là một sự mềm yếu tận cùng. Đàn ông trên dưới trong Bùi phủ nghĩ chắc không ít người nhỏ dãi vì nàng, cả cha lúc gặp nàng cũng từng có lúc không nói nên lời.

Người chiếm tiện được nghi với nàng cũng không ít, không chỉ một mình Tam thúc công, mà trước sau chỉ có cung có tới vài người có quyền có thể. Nhưng cuối cùng người được nàng là y.

Bùi Cư nhớ lại vẻ mặt của Thẩm Yên Lạc mỗi khi mình phủ trên người nàng, đó là: khuất phục. Đúng thế, đó chính là một sự khuất phục trọn vẹn. Nhưng chính sự khuất phục mãnh liệt ấy và sự lè loí không ai giúp đỡ ấy lại khơi gợi dục vọng nơi y. Người đàn bà này quả thật rất khác lạ, cho dù anh đã ở trên nàng vô số lần, mà vẫn bị hấp dẫn tới mức khó bỏ khó quên. Bởi vì cho dù sau vô số lần, nàng vẫn đau đớn khuất phục và rên rỉ như lần đầu tiên.

Tiếng rên rỉ vô thanh ấy lúc bấy giờ dường như lại vang lên bên tai Bùi Cư, thân thể y chợt nóng bừng lên. Người ta sau ba mươi tuổi, trước mặt người đàn bà khác, y đã hận ít khi được khơi gợi hứng trí. Nhưng chỉ có Thẩm Yên Lạc, chỉ cần nghĩ tới, thì y lại có một khát vọng khoái lạc phải phát tiết mới vui vẻ. Đối với mình rốt lại cô ta là cái gì? Trên người cô ta, đàn ông quả thật có thể biến thành một con thú, một con thú tự thấy mình dũng mãnh, tự thấy mình là con đực. Chẳng trách năm xưa Tam thúc công từng mang bộ mặt thèm thuồng tâng bốc với mình "Cô ta vĩnh viễn như một cô gái còn trinh".

Bùi Cư lúc bấy giờ nghe thấy, phản ứng duy nhất chính là ngầm ngầm ra tay, khiến Tam thúc công từ đó trở đi không những không thể gặp Thẩm Yên Lạc mà còn không thể gặp bất cứ người đàn bà nào khác. Theo đó mà nói, cô ta còn phải cảm kích mình, chỉ có mình mới thật sự bảo vệ cô ta, không phải thế sao?

Trường
An
cố
y

Trong đầu y đột nhiên nghĩ tới Thương Hoa, bất giác cười ngắt: cả thằng tiểu tử Thương Hoa trước nay khinh bỉ đàn bà ấy, lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Yên Lạc mắt cũng trổ ra, chân cũng thẳng lên, toàn thân phát run. Chuyện buồn cười là y vẫn giữ bộ mặt thản nhiên cho rằng mình không hề chú ý, mình đương nhiên cũng làm ra vẻ không chú ý.

Bùi Cư hôm nay rất cao hứng, vì hôm nay, Giang Tây này, cục diện này, rốt lại y đều đã xử lý ổn thỏa. Đinh Tịch Lâm đã chết, việc Hoa Dung đã xong, sau cùng vẫn là thiên hạ của y, Giang Tây của y. Còn nữa, y rốt lại lại có một lý do để trừng phạt Thẩm Yên Lạc lần nữa - quả thật cô ta ngây thơ cho rằng y không biết chuyện ở cái đu à? Vì chuyện ấy, y rốt lại đã biết người Tiêu Dũ Tranh muốn gửi gắm thật ra là ai, y hạ thủ trừ khử Đinh Tịch Lâm, đó là chuyện vui lớn nhất gần đây của y.

Y muốn vì chuyện ấy tưởng thưởng đồng thời trừng phạt Yên Lạc. Y nghĩ tới việc y sắp "khen thưởng" và "trừng phạt", nghĩ tới lúc ấy, y bất giác không kìm được bật cười, chỉ thấy lại có tâm tính ranh mãnh như con khỉ lúc còn nhỏ.

Kế đó, y nhìn thấy Thương Hoa.

Thương Hoa đang đứng trước cổng tiểu viện Lê hoa.

Sau khi phát giác ra Thương Hoa động tâm đối với Thẩm Yên Lạc, sau khi phát hiện gã thuộc hạ luôn trung thành với mình này thích nhìn trộm bí mật giữa mình và biểu muội, Bùi Cư mỗi lần tìm tới Thẩm Yên Lạc để phát tiết đều có thêm một trò vui khác, đó chính là sai Thương Hoa tới bảo vệ ngoài cửa sổ.

Y thích cảm giác quyền lực như thế. Đàn ông, đàn bà đều đồng thời bị y đùa giỡn. Cho dù yếu điệu tha thuởt như Thẩm Yên Lạc, cho dù dũng mãnh hung hăn như Thương Hoa đều đồng thời bị y đùa giỡn.

Y để Thương Hoa bảo vệ ngoài cửa sổ dán giấy mỏng. Cửa sổ rất mỏng không những có thể cho Thương Hoa nghe thấy âm

Tiểu
Đoán thanh bên trong, mà y cũng có thể nghe thấy Thương Hoa ngoài cửa sổ mỗi khi đến lúc y hưng phấn thi bất giác thở hắt ra một tiếng rất nặng, y thậm chí còn chính mắt nhìn thấy Thương Hoa dưới ánh trăng ngoài cửa sổ không kìm được mình đã làm những gì...

Bùi Cư bất giác bật cười, nghĩ tới đó, y bất giác càng thêm hưng phấn.

***

Có người khoái lạc, thì rốt lại cũng có người không mấy khoái lạc.

Trong miếu Quan Đế, ánh đèn nhô như hạt đậu.

Hoa Thương vừa đi khỏi, vẻ mặt tên tùy tùng của Mâu Bôn Đằng đã biến thành rất giận dữ. Lần này Hoa Thương tới chỉ nói vài câu "Nghe nói Mâu tiên sinh mấy hôm nay muốn đi, sau lần chia tay này chỉ e Mâu tiên sinh ít có khả năng trở lại Giang Tây. Tiểu đệ mấy hôm nay bận rộn, đến lúc ấy không thể tiễn được".

Y lời lẽ ung dung, nhưng tên tùy tùng của Mâu Bôn Đằng thì tức giận nghĩ thầm: Nhưng Mâu tiên sinh chưa từng nói mấy hôm nữa sẽ đi! Họ là muốn đóng cửa tiễn khách à?

Nhưng trong chớp tức giận của y còn có chớp chưa hiểu.

Tiễn Hoa Thương đi rồi, Mâu Bôn Đằng vẻ mặt thản nhiên dường như không hề để ý, y gó gó ngón tay lên bàn, từng tràng từng tràng rất có tiết tấu. Chỉ nghe y hỏi "Quả thật Chu Dực Chẩn đã chết rồi sao?".

Tên tùy tùng đáp "Đúng là Chu Dực Chẩn đã chết, Mộc Hành Lư trọng thương, chớp dựa lớn nhất trên giang hồ của Thanh Lưu xá đã xong rồi, từ nay Thanh Lưu xá không đủ để lo ngại nữa, Tinh phán Dực Chẩn, Địa tiếp Hành Lư từ nay cũng kể như bị xóa tên trên giang hồ rồi. Lần này họ thua một trận tan nát, nhưng cũng phế bỏ được một cánh tay của Thương Hoa".

Mâu Bôn Đằng vẻ mặt cao thâm khôn lường cười nói "Thương Hoa, thằng tiểu tử ấy quá nhiên cứng tay. Té ra Bùi Cư quá nhiên như chúng ta nghĩ ngờ, y chính là Phú Quý nhàn nhân".

Kế đó y chuyển qua chuyện khác "Hôm nay người ngươi phái đi quả thật đã tới pháp trường nhìn à?".

Tên tùy tùng bẩm nói "Đúng thế. Người được phái là Quý nhân Tiểu Thất. Y rất tinh mắt, y nói y nhìn thấy rất rõ, Hoa Dung quả thật đã bị chém. Sau khi Hoa Dung bị chém, nha môn Đốc phủ hôm nay còn liên tiếp xử lý mấy vụ án nữa, xử lý tất cả những người gây náo loạn ở Nam Xương gần đây. Vụ án ở lâu Phố Thúy cũng đã xử lý xong, trở đi Bùi Cư sẽ rất được lòng dân. Cả các phú gia cự tộc trong thành Nam Xương nhìn thấy Hoa Dung bị chém, lần này con em của họ bị xử lý, cũng chỉ dành không còn lời gì mà nói".

Trên mặt y chợt hiện ra vẻ tức giận "Ta chỉ không hiểu, rõ ràng Hoa Dung bị chém, y là đứa cháu nội được Hoa lão thái thái thương yêu nhất, cũng là con em nhà họ Hoa được Thương Cửu gia ưa thích nhất, thì phía Ưng Đàm lẽ ra đã phải kết thù lớn với Bùi phủ. Hiện tại họ không liên thủ với chúng ta thì cũng thôi, tại sao họ lại muốn đuổi chúng ta đi? Hai họ Hoa, Thương té ra là loại xương đầu rất mềm".

Mâu Bôn Đằng lại thở ra một hơi "Đó là vì chúng ta tính sót một việc".

Tên tùy tùng ngạc nhiên.

Chỉ nghe Mâu Bôn Đằng nói "Ngươi cho rằng Hoa Dung đã bị chém thật à? - Tuy chúng ta đã nghĩ tới việc Bùi Cư có thể là Phú Quý nhàn nhân năm xưa nổi tiếng giang hồ, cũng là nhân vật trong bài Chung Linh phú, đã nghĩ tới việc Chu Dực Chẩn và Mộc Hành Lư có thể tổn thất trở về, nhưng chúng ta lại vẫn không chú ý tới việc Bùi Cư tu luyện công phu của môn phái nào".

Y chợt mở to mắt "Ngươi có chú ý tới khuôn mặt Bùi Cư

không? Mặt của y có chỗ nào khác với mặt người bình thường không?".

Tên tùy túng của y ngạc nhiên nói "Khác à? Không thấy gì khác cả. Chỉ thấy nó không giống với khuôn mặt người lâm mà giống một cái mặt nạ đeo lén".

Mâu Bôn Đằng cười ha hả nói "Đúng là thế đấy. Xem ra công lực của y đã rất sâu, nên ta đều không nghĩ tới. Chẳng có ai mà nghĩ tới Hậu hắc kinh đơn giản từ lâu đã tuyệt tích trên đời lại có người tu luyện tới mức ấy? Người có biết tâm quyết của Hậu hắc kinh ấy là gì không?".

Tên tùy túng của y ngờ vực lắc lắc đầu.

Mâu Bôn Đằng lạnh lùng nói "Họa hổ họa bì nan họa cốt - khuôn mặt giống cái mặt nạ của Bùi Cư rõ ràng là một biểu hiện về việc đã tu tập Họa bì đại pháp tới mức cực cao, đáng tiếc là chúng ta đều sơ suất bỏ qua. Họa bì đại pháp ấy nghe nói không chỉ có thể luyện khuôn mặt mình trở thành mặt nạ, mà còn có thể biến mặt người khác thành mặt nạ".

"Ta vốn cho rằng vụ án Hoa Dung kéo dài như thế, là y ngắn ngủi không quyết, không biết xử trí thế nào là tốt. Nào ngờ y là đang kéo dài thời gian. Người đi điều tra xem gần đây trong thành Nam Xương có gã thiếu niên nào vóc dáng giống như Hoa Dung bị thất tung không? Có điều Bùi Cư hành sự cẩn mật, có quá nửa sẽ điều tra không ra. Ta đoán người chết ở pháp trường tuyệt đối không phải là Hoa Dung thật. Hoa Dung thật có lẽ đã được thủ hạ của Bùi Cư sau khi cải trang giao lại cho Hoa lão thái thái rồi. Thuật Họa bì ấy, tuy chỉ là truyền thuyết, nhưng xem ra dưới sự thi triển của Bùi Cư, quả thật rất hữu dụng".

Tên tùy túng của y kinh ngạc ngắn ra, miệng liên thanh nói "Chẳng trách được, chẳng trách được. Chẳng trách được hôm nay trên phố đều đồn âm lén, Bùi Cư muốn gả em gái y cho trưởng tôn Hoa Trì của Hoa gia. Đầu tiên ta còn không tin, Hoa Dung vừa

chết, Hoa lão thái thái tại sao lại làm việc kết thân như thế? Về sau Hoa Thương tới đuổi chúng ta đi, ta còn cho rằng đó là một sự trao đổi giữa Bùi Cư và Hoa gia, Hoa gia xương mềm nên phải chịu. Không ngờ rằng sự tình lại là như thế".

Mâu Bôn Đằng "Ồ" một tiếng: "Xem ra Bùi Cư vẫn chưa moi được bí mật của *Can đảm lực* từ miệng em gái y. Đây chính là một sự trùng phạt của y đối với em gái đấy. Có điều không gấp, gần đây ở kinh có tin tức gì không?".

Tên tùy tùng nói "Chỗ Đỗ Hộ pháp đưa tin tới nói Thùy bộ Lang trung Đinh Tịch Lâm gần đây dường như không ở kinh su".

Mâu Bôn Đằng trầm ngâm gật đầu.

Tên thuộc hạ của y nôn nóng nhịn không được hỏi "Tiên sinh, chẳng lẽ lần này chúng ta phải đi như thế à?".

Đông Mật chờ đợi biến cố ở Giang Tây đã tròn bảy năm. Nếu lần này trở về vô công, thì đó không chỉ là đại sự chưa thành, mà còn quan hệ tới thể diện của người phía Vạn Xa Thừa, một ban Ôn Gia ban dưới quyền Pháp Tướng lại càng không biết sẽ cười nhạo tới mức nào. Huống hồ Ninh vương đang nôn nóng tiêu diệt những kẻ kiêm chế, cử sự ở Giang Tô.

Mâu Bôn Đằng lại cười khẽ nói "Chỉ e còn phải chờ".

Tên tùy tùng ngạc nhiên hỏi "Chúng ta còn có cơ hội à?".

Mâu Bôn Đằng cười khẽ nói "Bùi Cư gần đây quá thuận lợi, nhưng việc đời há có phải đều như ý của một người? Trăng đầy át khuyết, bên cạnh y còn có một nước cờ năm xưa ta đã sắp xếp. Việc công quả bấy nhiêu năm của am Thanh Y, Khổ Niệm sư thái ở am Thanh Y không phải đã làm tới mức không thể nói là không đù sao? Bùi Cư hiện nay cả em gái mình cũng xua vào Ưng Đàm, có thể lời phát thệ trong cuộc cờ lúc nhàn rỗi của chúng ta năm xưa sẽ ứng nghiệm".

Tên tùy tùng của y ngạc nhiên im lặng.

Chỉ nghe Mâu Bôn Đằng cười nói "Nhớ đấy, bị bức bách tới

đường cùng, con thỏ cũng biết cắn người. Mảnh ngói còn có lúc lật lại, trên đời này tất cả mọi việc tiêu trưởng đều theo thời mà biến đổi thôi".

***

Thương Hoa trước cánh cửa chạm trổ dùng bàn tay bị tàn phế vuốt ve cánh tay cụt của mình.

Y cũng quá thật cứng cỏi, không đầy nửa tháng đã có thể hành động như ý. Thân hình y vốn thấp nhỏ so với bậc cửa sổ chẳng qua chỉ cao hơn một cái đầu. Nếu quay đầu lại thì sẽ thấy rõ cảnh tượng xuân sắc đầy phòng qua lớp rèm cửa bằng the mỏng.

Bầu trời bên trên tiểu viện Lê hoa trăng sáng vằng vặc. Thương Hoa cúi đầu nhìn bóng hoa thưa thớt trước mặt. Giữa bóng hoa thưa thớt là cái bóng cụt một cánh tay của y.

Đôi môi dày của y chành ra, tự chế nhạo mình: vốn đã thấp lùn, và lại xấu xí, dáng mạo thô莽 thì cũng thôi, bây giờ lại tàn phế...

Y khẽ lắc lắc đầu, nhìn bóng mình chế nhạo - Cái bóng này chính mình cũng nhìn thấy quá xấu xí, huống hồ là Yên Lạc.

Sự tự trào trong lòng giống như một lưỡi dao sắc nhọn, y nhớ lại dáng vẻ của Yên Lạc, từ trong cửa sổ nhìn thấy y lúc mới rồi, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Yên Lạc sau khi y tàn phế.

Y không nói rõ được đó là một biểu hiện như thế nào, nhưng trong lòng càng có ý vui sướng tự vút bỏ mình.

Âm thanh rên rỉ trong phòng không đè nén được vang ra ngoài, Thương Hoa chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân nóng bừng, sau đó trong lòng tự chửi mắng mình: Bằng vào ngươi mà cũng đáng à! Con người như thế, con người là thiên tiên hóa thân như thế, cũng chỉ có Bùi Đốc gia mới hưởng thụ được, thằng tiểu tử nhà ngươi cũng dòi "Có ghê muỗn ăn thịt ngỗng trời" à?

May mà Bùi Đốc gia vẫn không biết cảm giác của mình đối với Yên Lạc. Nếu không y không cần nổi giận, không cần quát mắng, chỉ một nụ cười chế nhạo cũng có thể khiến mình xấu hổ chết luôn. Trong lòng y chợt có sự khích động muốn khóc, mỗi lần tới bảo vệ ngoài cánh cửa sổ này, y đều có cảm giác khích động muốn khóc ấy. Y tình nguyện hoàn thành tất cả những nhiệm vụ mà Bùi Cư giao cho y, nhưng chỉ những lúc thê này lại khiến y cảm thấy có một sự giày vò đặc biệt đau nhói trong lòng. Đó giống như Bùi Cư đem sự tôn nghiêm vốn có của y, từng đoạn từng đoạn bóp nát quả tim thật ra vẫn còn tươi mới của y.

Nhưng sự giày vò ấy kéo dài quá lâu, y lại gần như ưa thích sự giày vò ấy. Bùi Đốc gia là người đàn ông hoàn mỹ trong mắt y, y nghĩ như thế, cũng như Yên Lạc là nữ nhân hoàn mỹ nhất trong lòng y. Họ ở cùng một chỗ, bắt kể thế nào, cũng đều là trời sinh đất sáp.

Chỉ là... Chỉ là mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ của Yên Lạc, tại sao vẫn giống như có một sự u oán trong vắt? Nàng hoàn toàn không vừa ý với quan hệ ấy sao? Nhưng nàng không lên tiếng, giống như mưa rào đổ xuống nhụy trắng nõn của hoa lê, tiếng động chỉ trong khoảng một tấc, mà hoa chỉ trắng bệch khiến người ta không nhận ra tiếng kêu không thành tiếng mà thôi.

Tiếng rên rỉ trong phòng tiếp tục vang ra - Bùi Đốc gia quả thật là người phi phàm, mỗi lần làm việc này không làm tới hai lần thì không chịu buông tay. Thương Hoa chỉ cảm thấy toàn thân mình cứng lên. Trong óc y đột nhiên nổ bùng ra, nhưng y lập tức giữ lại, dùng hết sức giữ cho mình bình tĩnh. Y không thể... Nhưng chậm chậm, đó là thói quen, đó là... tình yêu, sau cùng y vẫn đem sự hưng phấn của mình thay vào tình cảnh ấy.

Tay Yên Lạc đang nhẹ nhàng ấn xuống người Bùi Đốc gia... Mỗi lần trước lúc ấy, Bùi Đốc gia đều muốn Yên Lạc xoa bóp... của mình. Bàn tay mềm mại của Yên Lạc không thật mạnh mẽ, nhưng

Tiêu
Đoán nàng có một thủ pháp xoa bóp rất tài giỏi học được ở cái am nào đó...

Thương Hoa nhắm nghiền mắt, nghĩ tới bàn tay như thế, sự di động nhẹ nhàng như thế... Như thế, sau đó lại chỉ có một cảm giác: muốn khóc.

***

Bùi Cư trong phòng đang chiến đấu kịch liệt. Thân hình Yên Lạc lõa thể trên giường, giống như một bó lụa trắng mịn đặt trên đoạn vàng, nhẹ nhàng như không có vật gì, nhưng sự rung động của mỗi sợi tơ đều tạo ra những gợn sóng tinh tế bên trên.

Đây chính là vưu vật trời sinh - Bùi Cư nhéch mép cười một tiếng. Trên mặt nàng lại hiện ra nét cực kỳ đau đớn ấy, nhưng lại là dáng vẻ xử nữ khiến Bùi Cư càng hưng phấn... Nữ nhân này, nữ nhân như một đóa hoa thủy tiên màu trắng đang run rẩy dưới người y này, yên tĩnh như xử nữ, cho dù chính mình đang núi kêu biến thét ra sao. Tóm lại vào lúc này, Bùi Cư có thể cảm thấy mình khỏe mạnh như một con gấu có thể leo lên trời, một con gấu lớn do người trước hóa thân, có thể phá non đục đá.

Tay Yên Lạc đột nhiên nhẹ nhàng đè lên hông y - trước đó nàng không hề làm như thế, lúc làm việc này, trước nay nàng chưa bao giờ chủ động chút gì, nàng chỉ im lặng chịu đựng, giống như mặt đất chịu đựng mưa gió vô thường. Hôm nay nàng làm sao thế?

Bùi Cư trong lòng thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng cảm thấy một sự vui mừng bất ngờ. Nhưng kể đó y lập tức cảm thấy trên huyệt Thận du của mình lạnh buốt một trận. Đó không phải là đau, mà là giống như một mũi kim lạnh buốt cắm vào.

Y còn đang ngạc nhiên, sau đó đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, chân khí ở Đan điền liên tiếp tiết ra. Con đĩ con! - Y rốt lại đã hiểu rõ xảy ra chuyện gì, từ trong đáy lòng không bao giờ

nói ra miệng lời lẽ xấu xa của y tức giận chửi một tiếng. Không xong! Y chỉ cảm thấy chân lực toàn thân cứ tiết ra. Vốn là Hậu hắc đại pháp của y đã tu luyện tới mức bất cứ việc gì lúc nào cũng đều cơ hồ không có chỗ sơ hở có thể lợi dụng, mà con đĩ này làm sao làm được? Sau đó Bùi Cư mới nghĩ tới việc xoa bóp vừa rồi, thủ pháp ấy làm tiết ra tinh thần mình có, thủ pháp xoa bóp hoàn mỹ như thế. Bùi Cư toàn thân toát mồ hôi lạnh, rốt lại là ai đang ám toán mình? Am Thanh Y, té ra là am Thanh Y, mình đã điều tra ra, té ra Mâu Bôn Đằng còn có một nước cờ gài lại này, té ra tất cả đều là từng chút từng chút lẩn vào như thế.

Y đã bị trọng thương, nhưng y cố gắng bình tĩnh, sau khi chân khí đã tiết ra sức lực gần như mười rồng mười voi mới đóng lại chỗ tiết ra được. Sau đó y nhìn tới dáng vẻ của Yên Lạc, một dáng vẻ mờ mịt nhưng có chút vui sướng. Lúc ấy cái đau mới thật sự đánh tới, cả y cũng nhịn không được gào lớn một tiếng.

Trên mặt Yên Lạc chợt hiện ra vẻ nhẹ nhõm - cô ta đã xác ý. Cô ta đã biết cô ta đã làm mình bị trọng thương.

Với Hậu hắc tâm pháp của mình, với thân thủ của mình mà lại bị bé gãy dưới tay người đàn bà yếu ớt này.

Nhưng Yên Lạc vừa rời khỏi thân hình Bùi Cư, bàn tay to lớn của Bùi Cư đã chụp vào cổ tay nàng. Y kéo tay nàng qua, trong móng tay nhỏ nhọn của nàng quả nhiên có một mũi châm nhỏ như lông trâu.

Bùi Cư tức giận gầm lên "Con đĩ, là ai đưa cho ngươi mũi châm này? Là ai?".

Yên Lạc rất yếu ớt, cho dù Bùi Cư sau khi bị trọng thương nàng cũng không giãy ra được, nàng rất bình tĩnh, thản nhiên nhìn Bùi Cư, sau đó nàng đột nhiên lên tiếng. Tập nói mấy năm, mất mấy năm tinh lực, rốt lại nàng cũng có thể lên tiếng nói chuyện một lần. Nàng đã qua bảy năm không lên tiếng, sau khi Bùi Cư mang nàng tới Giang Tây, sau khi biết nàng át sẽ biết rất nhiều điều

Tiểu
Đoạn

bí mật của mình bèn dùng thuốc câm làm hỏng cổ họng nàng. Bùi Cư biết nàng đã câm, nghĩ tới một nữ nhân giống như cái bình lại ẩn tàng một giọng nói rè rè, chuyện ấy nghĩ chắc khiến y rất vui vẻ. Y biết, cho dù Yên Lạc có thể khôi phục được, nhưng lúc có thể nói chuyện thì vì tự tôn, nàng cũng sẽ không lên tiếng.

Bảy năm hao tổn sức lực chỉ có thể giúp Yên Lạc nói ra vài câu lắp bắp, cổ họng bị phá hỏng của nàng phát ra một âm thanh như rít lên, rất giống tiếng ma gào "Tuy vị sư thái kia khuyên ta ra tay sớm, nhưng ta, trước nay không".

"Ta từng nghĩ: loại nữ nhân như ta, có thể sinh ra là bị người ta cưỡng ép. Ta cũng không trách người, sợ gì hận người, nhưng đàn ông, không phải đều thế sao?".

"Nhưng ta từng phát thê, tuyệt đối không quên Hồng Linh ân nhân của ta. Đến nay ngay cả em ruột ngươi cũng muốn đưa tới Hoa gia cho người ta cưỡng bức. Ta không ra tay thì cũng phải ra tay!"

Bàn tay của Bùi Cư giơ cao lên, miệng tức giận quát "Con đĩ!" một chưởng đánh Yên Lạc đã bay ra. Y lại giơ tay lần nữa, trong lúc thịnh nộ quả thật muốn giết chết cô gái này.

Cửa sổ đột nhiên vỡ tung, Thương Hoa đã vọt vào, y chợt quỳ gối xuống trước giường "Bùi gia, đừng giết cô ta".

Bùi Cư nghiến răng nói "Cô ta làm hại ta mất quá nửa công lực rồi!", sau đó chồ cảnh huyệt Thận du sau lưng y lại đau buốt một trận. Xong rồi, không có hai ba năm đóng cửa khổ luyện, chỉ e mình phải chết dưới tay con đĩ này rồi. Nhưng một vùng Giang Tây thế này, thời cuộc thế này, làm sao có thời gian để y khổ luyện như thế?

Thương Hoa chợt ngẩng đầu nói "Xin Bùi Đốc gia đừng nhìn chuyện khác, đừng nhìn nửa cánh tay của ta, chỉ nhìn mạng sống còn lại của Thương Hoa ta từ nay trở đi, đừng giết cô ta. Đốc gia, người tha cô ta, trở đi cuộc đời của Thương Hoa ta sẽ là của người".

Ánh trăng thảm bạch rưới vào, ánh mắt của Yên Lạc rơi xuống rưới lên khuôn mặt trăng bêch của Thương Hoa sau khi trọng thương, dáng vẻ mờ mịt, đây là lần đầu tiên trong đời có người ra mặt cho nàng, nhưng trong lòng nàng lại không biết có mùi vị thế nào...

Thương Hoa nước mắt đầm đìa, y cản giữa Bùi Đốc phủ và Yên Lạc, dập mạnh đầu một cái, chỉ thấy đời mình kiếp này đã hết. Hai người hoàn mỹ nhất trong thế giới của y đập vào nhau sứt mẻ, y không biết nên làm gì, tất cả cuộc sống của y trong kiếp này đều đã vùi chôn.

Chương 10.

đe cưới
thời

binh

lúa

Giang Tây rất hỗn loạn, bởi vì, Ninh vương làm phản.

Đất làm phản của Ninh vương cách Giang Tây chẳng qua chỉ vài trăm dặm. Bùi Cư vừa bị trọng thương, Đông Mật được tin xong, Ninh vương lập tức làm phản. Cả vùng Giang Tây lòng người nháo nhác.

Lúc ấy lại có một đoàn xe cưới ruổi rong trên con đường cây cổ úa vàng.

Đó là đường từ Nam Xương tới Ung Đàm. Tấm bài của người chấp sự đi trước đoàn xe ghi chữ Bùi của Bùi Đốc phủ đại nhân. Trong xe cưới nghe nói là em gái của Bùi Đô đốc. Người hộ tống xe chính là Thương Viễn cao thủ trẻ tuổi của Ung môn Đặc Dương.

Thương Viễn thán nặng người cao, ngồi trên lưng ngựa, rất có cái thế ưng nằm cắt nghỉ. Mắt y không ngừng quan sát chung quanh, con đường này hiện nay rất không yên ổn. Giang Tây hiện đang lúc mây mù gió nổi. Thế lực của Đông Mật đã bắt đầu tràn tới Giang Tây.

Tất cả những điều đó không vì gì khác, chỉ vì Bùi Cư bệnh nặng. Theo lời đồn bí mật ở Giang Tây, Bùi Cư đã bị trọng thương. Đông Mật rốt lại có được chỗ sơ hở, bắt đầu phát động toàn lực ở Giang Tây.

Bất kể là Bùi Đốc phủ hay hai họ Hoa Thương ở Üng Đàm, thậm chí cả thiên hạ, một sớm đều rơi vào giữa gió xô mưa dập.

Nhưng sau khi Đông Mật phát động, chú ý của Hoa lão thái thái và Bùi Cư vẫn là hoàn hôn thật mau. Trong xe chính là em gái của Bùi Đô đốc. Thương Viễn vẫn nghi ngờ rụt rụt cổ, y cũng lấy làm kỳ lạ, trong tình thế như thế, khi Bùi Cư đã chém Hoa Dung làm mất mặt hai họ Hoa Thương rất lớn mà Hoa lão thái thái vẫn chịu tiếp tục hoàn hôn, mà lại vào thời buổi thế này. Quyết định như thế, đối với hai nhà Hoa Thương mà nói thì rốt lại nên hay không nên?

Nhưng việc Hoa Dung bị chém dường như hoàn toàn không làm Hoa lão thái thái nổi giận. Ngược lại bà ta còn đem toàn lực giúp đỡ Bùi Cư, Thương Viễn cũng từng đem vấn đề này hỏi Thương Cửu gia, Thương Cửu gia chỉ nói "Chuyện Hoa Dung trước mắt không nói được, không nói được. Để y trải qua một phen bị chém ấy cũng còn hay. Người có biết tại sao trước nay Hoa lão thái thái và ta lại thương yêu Hoa Dung như thế không?".

Thương Viễn nghi cảm lắc đầu, cho dù Hoa lão thái thái là tổ mẫu nên cưng chiều cháu nội, về điểm ấy còn có thể giải thích, nhưng tại sao Thương Cửu gia cũng thế? Trong hai họ Hoa Thương trong bấy nhiêu năm cũng lại này ra một đứa con em bất hiếu như thế.

Thương Cửu gia hững hờ nói "Bởi vì bọn ta đều hy vọng y nên người. Lần chiết ma này đối với y chỉ có chõ hay không có chõ dở. Chuyện này người đừng hỏi nữa. Nhưng đoàn xe cưới thì người nhất định phải bảo vệ cho tốt. Bê ngoài thì ta phái người, nhưng bên trong còn có Hoa Thương và Tiểu Thập Tam giúp đỡ. Lần này nếu quả thật thất thủ, ha ha, thì từ nay hai họ Hoa Thương cũng không cần đứng chân trên giang hồ nữa".

Thương Viễn trong lòng nơm nớp cả sợ. Nhưng cho dù có Hoa Thương ngầm ngầm, y công khai, thì đoàn người lần này làm sao bảo vệ cho tốt? Tuy hai đại cao thủ trong hai họ Hoa Thương bọn họ đồng thời ra ngựa, nhưng theo tin tức Hoa Thương truyền lại: Ôn Gia ban thuộc hạ của Diệt Tịch vương Pháp Tướng của Đông Mật để đánh cướp xe cưới đã hợp lực với thuộc hạ của Vạn Xa Thừa. Lần này đám thủ hạ của Vạn Xa Thừa kéo tới là Lục Câu nổi tiếng thiên hạ của y.

Xem ra Vạn Xa Thừa và Pháp Tướng đều đã quyết định không để em gái Bùi Cư còn sống bước vào nhà Hoa gia. Nghe nói trên người cô gái này mang một bí mật rất lớn. Đông Mật tuyệt đối không cho Bùi Cư có một chút cơ hội "Cá muối trở mình".

Nhưng Thương Cửu gia lại nói "Giáo chỉ của Đông Mật là trọng nồng ức thương, nếu được đặc thể ắt lấy giáo tri nước, hai họ Hoa Thương chúng ta có hàng vạn con em rải rác khắp thiên hạ, chỉ e tuyệt đối không có cái gì mà ăn. Người không cần nghĩ gì về chủ ý của Hoa lão thái thái. Việc của Hoa gia cũng là việc của Thương gia ta. Trong bấy nhiêu năm đều là tiền của Hoa gia nuôi Thương gia; Bùi Cư, y không thể thất bại được".

Lời Thương Cửu gia là mệnh lệnh. Nhưng thời buổi thế này, y làm sao yên tâm về việc chỉ phái mình và Thương Hoa hộ tống xe cưới về nhà.

Thương Viễn ngẩng đầu lên. Y biết trách nhiệm mà mình

gánh vác rất nặng nề. Cho dù với lợi thế trên cây trượng của y, y cũng không nắm chắc sẽ đồng thời đối phó được với cả Lục Câu.

Trước mặt đã là vách núi Xá Tử, ở đó phải có một cửa quan lớn. Thương Viễn cau mày, y đoán bên cạnh vách núi Xá Tử át có mai phục của Đông Mật. Xông được qua hay không, thì phải xem hôm nay.

***

Trên vách núi Xá Tử, Mâu Bôn Đằng đang đứng trước gió.

Không chỉ tùy tùng của y, mà cả Ôn lão thất trong Ôn Gia ban lưu lại bên cạnh y làm người đưa tin lúc ấy đối với y cũng đầy lòng kính ngưỡng.

Cục diện Giang Tây sau khi Bùi Cư mọi chuyện đều đắc thủ, lại vẫn có cơ hội lật ngược, chỉ bằng vào một điểm ấy, họ cũng không thể không khâm phục việc xử sự chu đáo chặt chẽ của Mâu Bôn Đằng.

Một nước cờ lúc rảnh rỗi trong Thanh Y am, kế sách của một Khổ Niệm sư thái hoàn toàn không biết vô công lại có hiệu quả. Phú Quý nhàn nhản, Phú Quý nhàn nhản trước nay khiến Đông Mật luôn luôn úy kỵ đã bị trọng thương, cả vùng Giang Tây chỉ còn có con cọp bệnh hoạn Trần Khử Bệnh một mình chi trì thế cục nguy hiểm, họ đã không còn lo lắng nữa.

Mà Bùi Cư nếu không có hai ba năm tinh dưỡng chỉ e cũng vì thế mà bị xóa tên chôn vùi. Trong trận tranh đấu này, Mâu Bôn Đằng đã chiếm được tiên cơ.

Hôm nay, hai bên vách núi Xá Tử, người mai phục là người ngựa hai ban, một ban chính là Ôn Gia ban, một ban là Lục Câu bên cạnh Vạn Xa Thừa được phái tới. Mâu Bôn Đằng đã quyết định chủ ý, giết Bùi Hồng Linh, cắt đứt quan hệ thông gia tốt đẹp giữa Bùi Cư và Hoa gia, vĩnh viễn dứt tuyệt bí mật *Can đảm lục đà* khiến Đông Mật ăn không ngon ngủ không yên.

Trận đánh này nhất định rất ác liệt. Nếu là bình thời, y còn hoàn toàn nắm chắc, Nhưng người hộ tống xe cưới chỉ có người trong hai họ Hoa, Thương. Bùi Cư thân bị trọng thương, đã vội vàng rút thuộc hạ của y vào Bùi Đốc phủ ở thành Nam Xương để tự vệ.

Trương của Thương Viễn có tiếng là Trương lượng thiên hạ, hôm nay thì phải xem y với Lục Câu ai nhanh ai sắc. Mâu Bôn Đằng chợt quay đầu hỏi "Các ngươi vẫn theo dõi chặt chẽ người của Hoa Thương ngầm ngầm hộ tống chứ?".

Tên tùy túng gật đầu một cái.

Mâu Bôn Đằng lại hỏi một câu xác nhận "Trước mặt chúng ta đã hai lần phục kích thăm dò, đã đủ để dẫn dụ người của Hoa gia hộ tống xe cưới chưa? Có phải ngoài Thương Viễn, Hoa Thương và Tiểu Thập Tam, Thương Cửu gia quả thật vì Diệt Tịch vương lão nhân gia đích thân tới Ưng Đàm dòm ngó bên cạnh nên không dám động thân không?".

Tên tùy túng của y bật cười nói "Lần này tiên sinh trù hoạch kế sách vạn toàn, chắc *Can đảm lực* từ nay vĩnh viễn không còn trên đời nữa".

Mâu Bôn Đằng cười nụ gật đầu một cái, cả Diệt Tịch vương cũng đích thân ra tay, Vạn Xa Thừa Vạn súy đích thân tới ngôi trấn Hoàn Nam, lần này Đông Mật họ làm sao thất thủ? Kế đó y không lên tiếng nữa. Bởi vì đoàn xe cưới đã tới gần dưới vách núi Xá Tử.

Tay Mâu Bôn Đằng trên không chém xuống một cái. Lệnh của y đã ban ra, chỉ thấy bên trái phía dưới vách núi đột nhiên có sáu người vọt ra. Sáu người ấy hoặc trên ngọn cây, hoặc sau tảng đá, thếとり của họ nhanh như sáu con tuấn mã phóng ra trên bâi cỏ dưới ánh nắng ban mai.

Chỉ nghe một người gọi lớn "Thương Viễn, ngươi có tiếng là Trương lượng thiên hạ, hôm nay thử xem có chống nổi Lục Câu tật tri bọn ta không".

Táp Lộ Tử trong Lục Câu. Thương Viễn ngẩng đầu, thân hình đã rời yên ngựa vọt lên. Hôm nay chính là kịch chiến, không cần nói nhiều. Thuộc hạ Đông Mật một sorm nhận lệnh là không chết không trở về. Trước khi vọt lên, y liếc mắt nhìn cây cỏ ven đường, bọn Hoa Thương chính đang ngầm ngầm ẩn núp bảo vệ, đối với chiếc xe cưới y đã yên tâm. Ánh mắt của y dường như bàn giao "Chiếc xe cưới là giao cho các ngươi đấy"

Trong bụi cỏ có đám cỏ khẽ lay động, giống như gật đầu ứng thuận.

Thương Viễn vươn tay sau lưng kéo một cái, một ngọn trượng đã từ lưng y vung ra. Y như con chim ưng sà xuống, tới trước mặt Lục Câu. Nhưng y vừa tới gần, Táp Lộ Tử đã lui mau lại, Chiếu Dạ Bạch trong Lục Câu lập tức chặn đường lui của y. Họ đang dẫn dụ y rời xa chiếc xe cưới.

Thương Viễn đã bị bao vây, y bắt giác cứ tiến theo, bắt giác dần dần rời xa chiếc xe cưới.

Đám trẻ Lục Câu, quả nhiên lợi hại. Thương Viễn một trượng rít gió, chợt nghe hai bên đường chõ đoàn xe cưới đã dừng lại có tiếng quát tháo đánh giết nổi lên. Y lúc khẩn cấp quay đầu, chỉ thấy Tiểu Thập Tam vung kiếm đánh nhau, bị hâm vào vòng khổ chiến, chỉ qua một lúc ngắn ngủi, người của Hoa Thương ngầm ngầm bảo vệ xe cưới đã bị bức bách tới mức không thể không hiện thân.

Ôn Gia ban! Ôn gia thắt tử lại đều tới cả!

Thương Viễn bản thân bị hâm trong vòng vây của Lục Câu, Lục Câu ra tay quả nhiên cực kỳ lợi hại. Thương Viễn chợt thở dài trong lòng: Thương Cửu gia, chẳng lẽ người không nghĩ tới chuyện hôm nay sao? Chuyện hôm nay chúng ta đã không có sự giúp đỡ của Bùi phủ, chi liêu sức của người nhà chúng ta thôi. Tại sao người vẫn cấp cho ta ít người thế này? Thôi rồi thôi rồi, hôm nay chỉ e phải toàn quân tan nát ở đây! Đông Mật đã điều động bấy nhiêu

Tiểu
Đoán

cao thủ tới như thế, họ đã ngầm ngâm xâm nhập vào Giang Tây từ lúc nào? Sau đó trong lòng y chợt thầm giận dữ, tức giận chửi thầm: Thương Hoa, nếu ngươi không vì Bùi Cư làm phản ra khỏi Thương môn, có một dao một trượng lợi hại của ngươi và ta, thì ta làm gì tới nỗi Vén áo hở khuỷu, sợ bọn Lục Câu?

***

Dưới vách núi Xá Tử, trận đánh giết càng lúc càng quyết liệt, nhưng bốn phía chiếc xe cưới lại dần dần trống trải.

Đội hộ vệ không ai không phải là cao thủ trong hai họ Hoa, Thương, cho dù là cước phu xa phu, cũng là lực lượng tinh nhuệ trong hai họ Hoa, Thương. Nhưng lúc ấy dũng tướng Thương Viễn của Thương môn đã bị Lục Câu vây chặt, những người còn lại cũng dần dần bị người của Ôn Gia ban dẫn dụ không thể không rời xa chiếc xe cưới mà họ bảo vệ, cách tới mấy trượng, dưới sự thống lãnh của Hoa, Thương, khổ chiến ác đấu với người của Ôn Gia ban và Đông Mật.

Ôn Gia ban và Lục Câu lúc ấy có người có cơ hội xông tới cạnh chiếc xe cưới, nhưng lại không ai tham công vẹt tới.

Chiếc xe cưới lè loi tấm rèm rủ thấp, đỗ cưới vương vãi trên khoảnh đất trống.

Đây đúng là một đám cưới thê lương nhất trong thời loạn.

Nhưng đó cũng là sự kính trọng của Lục Câu và người Ôn Gia ban đối với Mâu Bôn Đằng. Việc ở Giang Tây, họ đã kính tôn y làm chủ. Chiếc xe cưới ấy, là họ để lại cho y.

Mâu Bôn Đằng trên vách núi nhìn nhìn cuộc chiến ác liệt ở dưới, thỉnh thoảng có người gào thảm ngã xuống. Máu không ngừng chảy trên mặt đất, chảy tới đâu đỏ tới đó. Đây là lần đầu tiên Đông Mật cử sự với quy mô lớn, những nơi đoàn xe cưới đi qua quả nhiên đều đẫm máu đỏ. Y thong thả cất bước, từ từ xuống khỏi vách núi, đi về phía chiếc xe cưới.

***

Tháy Mâu Bôn Đằng đã tới gần chiếc xe cưới, Thương Viễn và Hoa Thương đồng thời quay lại. Họ trong lòng cùng vừa nôn nóng vừa giận dữ, cùng muốn mau lẹ quay lại bảo vệ. Nhưng Thương Viễn đã bị Lục Câu giữ chặt, không sao thoát ra, trong lúc phân tâm, dưới háng đã bị Lục Câu đá trúng một cước.

Sau đó xương đau như xé. Thương Viễn cố gắng vung trượng, nhưng chỉ có thể từ xa nhìn Mâu Bôn Đằng đắc ý buông tay đi về phía chiếc xe cưới. Mà Hoa Thương trong vòng vây của Ôn Gia lục tử cũng đã không còn sức cứu viện.

Nhưng Mâu Bôn Đằng chợt dừng bước, một tên tùy tùng ôm bồ câu chạy mau tới cạnh y, Mâu Bôn Đằng nghe y nói một câu, vội vàng nhận con bồ câu, sau đó vẻ mặt đột nhiên trở thành rất cổ quái. Y đột nhiên nhìn lên nóc chiếc xe cưới, mường tượng như trên nóc xe cưới đang có một người đàn ông. Y quả thật nhìn thấy một người đàn ông trên nóc chiếc xe cưới. Trên nóc chiếc xe cưới lé loi không có bất cứ ai bảo vệ ấy, trong con mắt y, đột nhiên có thêm một người.

Đó là một người nhìn qua có vẻ còn rất trẻ tuổi, nhưng y không thấy rõ mặt mũi, vì khuôn mặt của người ấy dường như bị bóng râm che khuất. Trong ánh tượng của y dường như chưa biết khuôn mặt ấy, cái khiến người ta khó quên là thân hình người ấy, thân hình người ấy bắt kể ngồi ở đâu, mường tượng cũng mang dáng vẻ trơ trọi như từ đời trước còn sót lại. Mớ tóc trên đầu y chỉ là tùy tiện buộc lại, nhưng tạo ra cảm giác cho người ta là như y đội một cái mũ cao. Hình bóng ấy xa xôi, tiêu sái, nhưng trong vẻ lạnh lùng lại toát ra một khí thế dung manh. Rốt lại y đã tới rồi - Mâu Bôn Đằng nhìn nhìn cái lồng bồ câu trong tay, đột nhiên vung tay một cái.

Đó là tư thế ra lệnh dừng lại. Nhưng bốn phía vẫn hoàn toàn

**Tiểu
Đoạn** không dừng. Người của Ôn Gia ban và Lục Câu đều không tin Mâu Bôn Đằng vào lúc này lại ra lệnh dừng lại, họ đều cho rằng mình nhìn lầm.

Mâu Bôn Đằng chợt quát lớn một tiếng "Để họ đi!".

Câu ấy vang lên như đất bàng sét nổ, không ai dám giả như không nghe. Thủ hạ của Ôn Gia ban còn đang ngân ngừ, nhưng Diệt Tịch vương Pháp Tướng đã hạ từ lệnh cho họ, sai họ nhất định phải theo lệnh của Mâu Bôn Đằng. Lần này cả Lục Câu dưới trướng Vạn Xa Thừa cùng chõ với Mâu Bôn Đằng cũng ngạc nhiên không hiểu, họ sững sốt nhìn Mâu Bôn Đằng một cái.

Mâu Bôn Đằng sắc mặt xám xanh quát "Ai trái lệnh thì chém!".

Câu ấy rất nặng. Lục Câu cũng bất giác không dừng tay. Mâu Bôn Đằng chợt nhìn họ quát "Ai không dừng tay, thì lấy mạng của họ cho ta".

Lục Câu ngắn ra, người của Ôn Gia ban thì nhận ra họ Mâu trong như bình dị này nói được là làm được, bất giác đều phẫn nộ dừng tay, họ đều biết sức mạnh một đòn của Lục Câu.

Ôn lão tam thấy Thương Viễn và Hoa Thương vẻ mặt ngơ ngác không hiểu nhưng vẫn mau lẹ chạy mau về chõ chiếc xe cưới, trong lòng không sao chịu nổi, y nhảy tới cạnh Mâu Bôn Đằng, sắc mặt xám xanh nói "Lúc các anh em sắp đắc thù thì ngươi lại ra lệnh dừng tay, họ Mâu kia, rốt lại ngươi giúp bên nào?".

Nếu quả không phải Ôn lão đại sầm mặt cản lại, thì không biết y còn chửi ra những lời khó nghe tới mức nào.

Mâu Bôn Đằng lại đưa mắt nhìn lên nóc chiếc xe cưới, dàn giọng nói "Các ngươi không nhìn thấy rõ người bảo vệ trên nóc chiếc xe cưới sao?". Những người bên cạnh y cùng ngược mắt lên nhìn về chiếc xe cưới đang chạy mau ra xa - Mâu Bôn Đằng điên à? Trên nóc xe cả một cái bóng ma cũng không có.

Ôn lão tam tức tối mức ọc ra một bãi đờm, phì một tiếng nói

"Một thằng điên như ngươi thống lãnh đại cuộc, ta thấy ngươi điên rồi!".

Mâu Bôn Đằng lạnh lùng nói "Ta nói là ngươi mù. Ngươi không nhìn thấy ngươi mù cao xoa tóc tay cầm thanh Trường Thanh kiếm à?".

Ôn lão tam tức giận nói "Thấy hôn ma con mẹ ngươi áy!".

Lão đại của y chợt đưa tay giữ y lại, nhìn chăm chằm vào Mâu Bôn Đằng, ngờ vực hỏi "Tiêu Kiêu? Trường Thanh một kiếm trong tay nǎm?

Mâu Bôn Đằng hừ một tiếng "Không sai, Thiên hạ còn ai tiêu sái hơn! Ta không nói, ngươi cũng phải biết uy thế của y. Y đã quyết ý bảo vệ cô gái của Bùi gia, là vợ Tiêu Dũ Tranh, y đã truyền lệnh, không cho Đông Mật chúng ta chạm tới một sợi tóc của cô ta".

Ôn lão tam nhìn theo bóng chiếc xe chạy ra xa, không hiểu nhưng lại giận sôi lên nói "Rốt lại ngươi đang nói gì? Tại sao ta không nhìn thấy? Y ở đâu? Cho dù y tiếng tăm lừng lẫy, đã giao thù với Tất giáo chủ chủ nhân của chúng ta thì cũng không thể không nhìn thấy sợi lông nào, tại sao nghe tiếng gió đã phải tránh xa?".

Mâu Bôn Đằng chợt lấy một lá thư gắn ở chân con bồ câu ra díu vào tay Ôn lão đại, lạnh lùng nói "Y thì không thấy bóng đâu, nhưng lá thư này cũng không phải của y mà của Diệt Tịch vương huynh đưa tới. Các ngươi muốn động thủ cứ việc động thủ là được, thanh Trường Thanh kiếm của y hiện tại có thể đang kề vào cái cổ già của Diệt Tịch vương Pháp Tướng đấy".

Lục Câu nhìn nhau một cái, đều ngẩng phát lên, trong lòng đồng thời kêu lên một tiếng: Trường Thanh kiếm? Tiêu Kiêu!

Lúc tới ba mươi sáu, Khi về chục tám đời. Trường Thanh một kiếm tới, Góc bể tuyet tan hơi - là Tiêu Kiêu từng một thanh kiếm giết hết Kỳ Liên thiết kỵ trong động Mộc Tu?

Kiếm của Tiêu Kiêu nghe nói chỉ có một thanh, nhưng nhìn như ngàn thanh. Kiếm chiêu của y đều lấy họ của y làm tên: Tiêu sai nhất kiếm, Tiêu tước nhất kiếm, Tiêu kiêu nhất kiếm...

Lục Câu trong lòng rúng động, chi thấy đây trời đất tựa hồ đều là lá vàng rơi rơi, mưa khói giăng giăng, một màn mưa màu xanh tựa hồ không có tiếng động đã ào ạt đổ xuống. Tiêu Kiêu! Họ từng gặp y, Quyền Mao Câu vốn là người hung hăn nhất trong Lục Câu, một kiếm ấy gấp mạnh bẻ mạnh, đánh gãy cả thanh Thiết kiếm và sự tự phụ của y... Hai mũi kiếm đột nhiên vang lên tiếng mưa gió trong chớp mắt chạm vào nhau, sau đó thanh Trường Thanh kiếm vẫn đinh đạc phóng tới, thanh Thiết kiếm trong tay Quyền Mao Câu lại từng tắc từng tắc gãy lìa, thanh kiếm ấy đâm vào chuôi kiếm, đâm vào hổ khẩu bàn tay cầm kiếm của y, trong quang cảnh mưa gió tối sầm, ánh sáng đột nhiên lóe lên, màu xanh trên thanh kiếm của Tiêu Kiêu đột nhiên rực lên, không ai nghĩ tới sẽ nhìn thấy, giống như nụ cười của chiếc lá xanh trên cây Vạn niên thanh sau khi mưa gió rửa qua...

***

"Vậy là bỏ qua *Can đâm lục* à?"

Tên tùy tung của Mâu Bôn Đằng không cam tâm hỏi.

Mâu Bôn Đằng nói "Cái Đông Mật ta muốn tranh giành là thiên hạ, không phải là sự hơn thua một ngày trong giang hồ. Huống hồ thanh kiếm của Tiêu Kiêu rất sắc bén, Pháp Trường lão, Vạn súy và Đỗ Hộ pháp vốn xứng đáng là hảo thủ trong thiên hạ, nhưng họ đều chỉ là lấy việc khống chế bộ máy làm tài năng. Trên đời này, ai là kiếm, ha ha, quyền trong thiên hạ và lợi khí trong tay, quyền trong thiên hạ quy về Đông Mật ta, lợi khí trong tay ấy, chúng ta không thể không nhường hết cho Tiêu Kiêu, y là một người đủ sức đánh nhau một trận với Tất Giáo chủ của chúng ta.

Tất Giáo chủ vốn không đồng ý cho chúng ta cử sự, nhưng Tịch Diệt vương Pháp Trưởng lão, cũng là người chúng ta không thể không úy kỵ...".

"Nhưng *Can đâm lục*..."

Mâu Bôn Đằng cười nói "Đinh Tịch Lâm đã chết, Bùi Cư trọng thương, Nguyệt Đán đình chủ bị Đỗ Hộ pháp cách tuyệt trong cung, khó mà ra khỏi kinh sư. Dù sao vật ấy hiện nay cũng không có ai sử dụng tốt được. Chỉ cần không có trở ngại cho đại sự của giáo chúng ta, thi cứ nhường một bước hơn thua trên giang hồ". Sau đó y chợt tui cười "Phía Ninh vương ở Giang Tô có tin gì không? Hôm qua nghe nói họ đã liên tiếp hạ được hơn mươi châu huyện chung quanh. Đó mới là đại sự của chúng ta. Cục diện Giang Tây đã định, Ninh vương đã dấy quân làm phản. Vạn súy ngôi trấn Hoân Nam, Đỗ Hộ pháp giữ yên kinh sư, đại sự trong giáo ta có thể nói là đã định, có thể hẹn một sớm thành công, đến lúc ấy bất kể là Tiêu Kiêu cũng được, Bùi Hồng Linh cũng được, *Can đâm lục* cũng được, có làm được gì? Cũng chẳng động được tới một sợi lông của chúng ta".

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng chim gõ kiến rất gấp. Mâu Bôn Đằng cười nói "Vào đi".

Người bước vào là khoái mã trong giáo. Y trong tay còn cầm một con bồ câu, chỉ thấy y vội vàng nói "Mâu tiên sinh, đại sự không hay rồi! Ninh vương dấy quân mới được mười ba ngày, ở ngoài thành Dương Châu, thuộc hạ của y là Thân vệ Quả nghi Tham quân Cao Khởi chợt dấy quân làm phản, đêm rầm làm binh biến, tha hết các tướng, bắt trói Ninh vương áp giải về triều rồi. Đại cuộc của Ninh vương hỏng rồi!".

Mâu Bôn Đằng bất giác cũng biến hẳn sắc mặt. Lại nghe tên khoái mã nói "Nghe nói Cao Khởi trước khi làm phản từng nói: trong quyển *Can đâm lục* đều là người trung lương! Dường như y là một người trong *Can đâm lục*. Vạn Xa Thừa Vạn súy trở tay

không kịp, nhắn với tiên sinh, nói chúng ta tính sai chuyện quyền *Can đâm lục* rồi. Hiện tại y cũng không biết rốt lại binh trấn dưới tay trong thiên hạ có bao nhiêu người trong *Can đâm lục* trà trộn vào, không biết rốt lại có bao nhiêu người tiếng là thuận tùng nhưng thật ra là gian tế, càng không biết có bao nhiêu binh trấn trong thiên hạ bị người trong *Can đâm lục* khống chế. Đỗ Hộ pháp cũng cho bô câu đưa thư, nói Thanh Lưu xã trong triều cũng có hành động khác lạ, dường như Chúc Đống Đinh anh vợ Đinh Tịch Lâm đã kích động Thanh Lưu xã, chống đối trong triều. Vạn súy nói, chuyện lần này chỉ có nhường họ trước. Dịch tình chưa biết rõ, tạm thời đừng phát động. Xin tiên sinh tạm thời khoan rời Giang Tây, nhưng tất cả mọi việc cứ chờ mưu tính xong rồi sẽ nói sau".

Mâu Bôn Đằng biến hàn sắc mặt - xúi giục Ninh vương làm phản là một nước cờ quan trọng trong việc Đông Mật muốn lấy giáo trị nước. Đến khi đại thế đã thành, lập tức có thể ứng lập, hoặc do Vạn Xa Thừa phát binh tiêu phạt. Lúc ấy dõi bên văn võ, tả hữu khép liên, triều đình bất kể thế nào cũng là thiên hạ của họ.

Nhưng Cao Khởi? Quả thật y là người trong *Can đâm lục* à? Một cục diện tốt đẹp như thế của Đông Mật mình quả thật lại tan nát vì quyền *Can đâm lục*, vừa nổ ra đã bị bóp nghẹt sao?

Mâu Bôn Đằng gân xanh trên mặt nổi hết lên. Người trong *Can đâm lục* kết minh cực kỳ bí mật, nhưng là ai có năng lực sử dụng nó như thế, ra lệnh phát động? Đinh Tịch Lâm đã chết, Bùi Cư trọng thương, Nguyệt Dán đinh chủ còn ở trong cung. Y trong lòng chợt dùng dùng nổi giận, nghĩ tới ba chữ, uất ức hừ một tiếng "Bùi Hồng Linh, Đông Mật ta lại thua dưới tay một người đàn bà như cô!".

***

Trong Hoa phủ Ưng Đàm, tiệc cưới đang mở ra. Phía ngoài

khách mừng chật cửa, Hoa lão thái thái và Thương Cửu gia đều ngồi trên ghế cao, họ gật đầu nhìn nhau, im lặng nở nụ cười: Pháp Tướng lại tổn thất mà về, họ đoán không sai, tin tức họ đưa tới quả nhiên có tác dụng: Tiêu Kiêu rốt lại đã ra tay. Nhưng trong phòng cưới ở hành lang phía sau, tân nương đang ngồi một mình. Nàng vừa bái đường xong, lúc ấy ngồi một mình trong phòng cưới.

Bốn phía không có ai, một bàn tay rất đẹp đưa lên, nhẹ nhàng vén tấm khăn trùm đầu ra.

- Hôn nhân, đó có phải là một cuộc trở về mà mình đã chờ đợi rất lâu không?

Cái khăn che mặt nhẹ nhàng vén ra, ánh đèn những đồ vật bày biện đây trong phòng cưới, sau cái khăn lộ ra một khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp, một khuôn mặt thiên nhiên, cũng là một khuôn mặt sau cùng có chút cảm giác bình an.

Đó là - khuôn mặt của Yên Lạc.

Hoa Trì, nghe nói chồng nàng là Hoa Trì trưởng tôn của Hoa gia, ôn nhu văn nhã mà tinh minh lão luyện. Cuộc đời về sau cho dù không phải hạnh phúc thì nói chung cũng được yên ổn rồi phải không? Nàng sờ sờ tấm nệm giường cạnh người, chợt nhớ lại một số chuyện trên giường. Từ nay trở đi, những chuyện ấy, bất kể nàng có thích hay không, nói chung cũng là một danh mục hợp tình hợp lý rồi phải không?

Nhưng nàng lúc ấy, giống như lần đầu trong đời mở to mắt, kể đó nàng không nghĩ nhiều tới chồng, đàn ông, tóm lại chẳng qua cũng chỉ là đàn ông. Nàng đang nghĩ tới một người khác.

Đó là... Thương Hoa. Đó là người duy nhất trên đời thật lòng đối xử tốt với nàng, tuy trước nay y chưa từng nói gì. Dường như y... rất xấu hổ, vì trước nay y không dám nhìn mình một cái. Nàng nhớ lại khuôn mặt của y lúc đưa mình lên kiệu, khuôn mặt thô mảng ấy không thiếu nét đàn ông. Khuôn mặt ấy lần đầu nhìn

Tiêu
Đoạn thẳng vào nàng, vì y cũng biết: lần chia tay này sẽ thành vĩnh quyết phải không? Tay nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tấm nệm, giống như vỗ vỗ khuôn mặt ấy, trong lòng lần đầu có cảm giác ấm áp yêu thương...

Vĩ thanh

¶
¶

¶

Trong Vạn Liễu sơn trang
của Lỗ Cuồng Âm, vạn
liễu như muôn quân, xếp hàng như
bày trận.

Mỗi sợi tơ liễu như một chiếc
roi ngựa vung lên, còn gốc liễu già
mà cứng giống như tâm tình càng
già càng cay của nó.

Phải không biết bao nhiêu
chiếc lá liễu cong cong như lưỡi dao
rơi xuống, cho đến khi gió thu cuốn
lên, anh mới có thể từ sự mềm mại
nhận ra được sự tiêu sái của nó. Ở
vườn sau, chõ lối đi lát đá, lối đi lát
đá sạch sẽ yên ắng, vì mùa thu, hai
bên đều có lá rơi quét qua.

Đó là bài tập nhỏ trong Vạn
Liễu sơn trang. Tổ tiên Lỗ Cuồng
Âm từng là tướng giỏi trong triều,

trong nhà cũng xây bāi tập nhỏ. Trong nhà của y còn có quân tử đệ đặc biệt lập ra theo lời thánh dụ của nhà vua mở nước.

Bùi Hồng Linh đang thong thả bước vào.

Số quân sĩ ấy không nhiều, chẳng qua hơn trăm người, đều là con em họ Lỗ, lúc ấy đều đao kích sáng quắc bày trận trong bāi tập.

Phía trước con đường dưới chân nàng thông tới một thạch đàn xây dựng đã nhiều năm, một thạch đàn không cao lắm.

Nhưng nàng biết ý nghĩa của cái đàn này. Nó là đòn của tướng quân.

Đến nay nàng lại phải dùng nó, dùng một cái đòn kết tinh tâm huyết và nỗi khổ tâm một đời của Dũ Tranh.

Bên tai nàng vang lên lời của Dũ Tranh "Quyển *Can đảm lục* này quan hệ tới binh quyền trong thiên hạ. Cái ta dựa vào để chống lại Đông Mật là nó. Binh trấn trong thiên hạ phần nhiều là nam nhi có nhiệt huyết. Đông Mật mưu đồ lấy giáo tri nước, một sorm phát động, nhiều loạn thiên hạ, tai họa át rất ghê gớm. Bắt đầu từ Đinh lão Trung thư năm xưa đã ngấm ngầm kết ước với những kẻ nam nhi có nhiệt huyết trong quân lữ, họ có người thậm chí không tiếc muôn chết, gia nhập Đông Mật. Đến tay ta, rốt lại đã kết thành một quyền sách sao chép tên họ của những người can đảm. Đây là một tập sách kết minh bí mật không thể để người ta biết được. Họ tuy phần nhiều giữ quan chức nhỏ, nhưng trong lòng lầm liệt dũng cảm, nghĩ tới thiên hạ. Đường dài hay sức ngựa, nước loạn biết tôi trung, trong quyền sách này là binh sĩ trong thiên hạ có thể thật sự cùng đồng sinh cộng tử để phù trì thiên hạ. Quyển sách này, cô nên nhất thiết thận trọng".

Sau đó, y thở phào một hơi, nhìn lại chính mình "Ta tuy nói đường như có thể còn gửi gắm được cho hai người rưỡi, nhưng nếu đến lúc không thể gửi gắm, Hồng Linh, cô có thể dũng cảm đứng lên, quyết tâm vì ta không?".

Cho nên, nàng mới từ xa dựa vào quyển sách này, được sự giúp đỡ của Trinh Phi và Trần Khử Bệnh, lúc Ninh vương sắp làm phản nhưng chưa làm phản, còn chưa thành cục diện, đã bí mật liên lạc với Tham quân Giang Tô Cao Khởi, đỡ mái nhà lớn sắp đổ xuống, vẫn hối nguy cơ trong khoảnh khắc.

Nhưng hôm nay, quyển *Can đàm lục* đã không có nơi mà gửi gắm.

Trần Khử Bệnh cùng nàng bí mật bàn bạc suốt ba ngày. Y thân trong quân lữ, đức vọng lại không đủ, nên ra sức khuyên nàng gánh vác trách nhiệm nặng nề này. Nàng từng hy vọng có thể gửi gắm nó, nhưng đáng tiếc không có nơi mà gửi gắm. Nhưng sợ gì đã không có người nào có thể gửi gắm, nàng cũng không thể để tâm huyết một đời của Dũ Tranh bị uổng phí như thế.

Thiên hạ không có can đảm.

Vậy thì kẻ quân thoa ta cũng dăng đàn có hề gì?

Đó là quyết định sau khi bàn kỹ với Trần Khử Bệnh. Nàng không thể từ chối, không thể bỏ qua. Bởi vì, quyển sách ghi tên những người can đảm này cũng không phải bắt cứ ai cũng đều sử dụng được.

Đó chính là cho nàng mượn tiếng tăm của vong phu, lấy tư cách vị vong nhân, đăng đàn bái ấn, kết minh lần này, cản trở tham vọng khuynh loát thiên hạ của Đông Mật...

***

Bùi Hồng Linh ngẩng đầu nhìn tới phía trước, chỉ thấy Dư Quả Lão và Lỗ Cuồng Ấm đang đứng dưới đàn, tóc bạc phiêu nhiên, thân già đứng thẳng. Móng tóc bạc của họ thưa thớt, nhưng xương cốt của họ thì cứng. Nàng nhìn thấy phía trên thạch đàn không cao, bên cạnh một cái bàn là Trình Yếu Nương một cái móc câu trong tay áo, vẻ mặt nghiêm trang đứng đó. Cho dù là yếu ớt

như Yên Lạc cùng từng liều mạng giúp mình, mình làm sao còn có tư cách lùi lại? Bùi Hồng Linh thong thả bước tới, trên mặt mỉm cười, di về phía chiếc bàn cổ phác. Mà sau lưng nàng, chỗ cổng Vạn Liễu sơn trang, Trần Khử Bệnh đang cùng Cổ Minh tựa vào ngựa cùng đứng. Trên mặt y khẽ nở nụ cười, trên mặt vẫn có dáng vẻ mờ mịt khiến người ta không nhìn thấu được trùm lên, yên lặng nhìn người đàn bà kia bước tới thạch đài.

- Ta sẽ dốc sức giúp cô!

Trong lòng y khẽ gọi: Hồng Linh, Hồng Linh ... Mấy hôm trước, y và nàng sau nhiều năm, rốt lại đã có thể ngồi yên trước cửa sổ. Nhưng y không nói gì, cho dù bấy nhiêu tình hoài vẫn như lúc đầu, cũng đã không cần nói ra.

Ngày chín tháng chín, đó là đâu mùa thu, ngoài Vạn Liễu sơn trang đều là lá đỏ. Lúc y và Bùi Hồng Linh ngồi đối diện với nhau trước cửa sổ, mớ lá đỏ ấy nhuộm sương ngoài cửa sổ lại càng đỏ càng đẹp, giống như khuôn mặt của nàng từng nhảy nhót trước mắt y, đó không phải là khuôn mặt, mà là ráng bay. Lá đỏ ngoài song phản chiếu ánh nắng tàn dưới mặt trời chiều, yên lặng soi lên mặt Hồng Linh... Đó mới là một cô gái ôn nhu đôn hậu trong lòng y. Bùi Hồng Linh đã tới gần đài... Trần Khử Bệnh nheo nheo mắt, trong lòng y bị mối nhu tình làm cho xúc động, nghĩ tới con đường đời ấy, nghĩ tới nơi giữa bóng hoa ấy, nghĩ tới hôm đối diện với nhau ấy, nghĩ tới việc chung sức làm việc về sau, nghĩ tới sự ôn nhu đôn hậu của người đàn bà này gói ghém sự hiên ngang và sắc nhọn, chính là:

Việc thế một trường băng tuyết,

Trong hoa mẩy độ song hồng.

HẾT

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

55 Quang Trung, Hà Nội

ĐT: (04) 39434730 - 39428632 - Fax: (04) 38229085

Email: kimdong@hn.vnn.vn

Website: nxbkimdong.com.vn www.facebook.com/nxbkimdong

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng

ĐT: (0511) 3812335 - Fax: (0511) 3812334

Email: mtkimdong@dng.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH

276 Nguyễn Đình Chiểu, Q. 3, TP. HCM

ĐT: (08) 39303447 - Fax: (08) 39305867

Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

HỆ THỐNG NHÀ SÁCH KIM ĐỒNG TRÊN TOÀN QUỐC

Số 55 Quang Trung, Hà Nội. ĐT: 04. 39438922 * Số 62 Bà Triệu, Hà Nội. ĐT: 04.

39437088 * Số 10 Núi Trúc, Hà Nội. ĐT: 04. 38465725 * Số 15 Đinh Lễ, Hà Nội.

ĐT: 04. 39387138 * Số 102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: 0511. 3812333

* Số 43 Hồ Văn Huê, Q. Phú Nhuận, TP.HCM. ĐT: 08. 39972104 * Số 175 An

Dương Vương, Q. 5, TP.HCM - ĐT: 08. 38552973

Chịu trách nhiệm xuất bản: **Phạm Quang Vinh**

Chịu trách nhiệm bản thảo: **Nguyễn Huy Thắng**

Biên tập: **Nguyễn Thúy Loan – Lại Mai Hương**

Trình bày: **Chí Vỹ**

Sửa bản in: **Nguyễn Thị Nhung**

In 2.000 bản - Khoảng 14x22,5 cm, tại Công ty TNHH Một Thành viên Lê Quang Lộc - 161 Lý Chính Thắng, Q.3, TP. HCM. Đăng ký kế hoạch xuất bản số: 03-2014/CXB/572 - 208/KD cấp ngày 3/12/2013. Quyết định xuất bản số: 204/QĐKDCN cấp ngày 11/12/2013. In xong và nộp lưu chiểu tháng 1/2014.

Tiêu Đoán
Sinh năm 1973
tại Hắc Long Giang

DÀNH CHO LƯA TUỔI 18+

Bị truy sát, mẹ con Bùi Hồng Linh - Tiểu Trí vĩnh viễn chia li. Vẫn định ninh thực hiện di nguyện của người quá cố, Bùi Hồng Linh quyết mang Can đảm lục về quê nhà. Nhưng niềm hi vọng nương cậy tam ca Bùi Cư trong biệt phủ đã tiêu tan khi Hồng Linh phát hiện ra rằng tam ca của nàng đầy dã tâm và sẵn sàng làm tất cả để có được Can đảm lục. Vượt qua những mưu mô hiểm ác, Bùi Hồng Linh đã tự mình bảo vệ cuốn sách bí mật...

Có những lúc chợt nghĩ, ở một mình nơi rừng sâu này, trong đêm cô tịch người viết truyện cần một sức mạnh tinh thần vượt trội? Phải có nội tâm mãnh liệt mới có thể giúp người viết nhập thế và xuất thế, di du ngoạn quanh thế giới hiện thực và tưởng tượng chẳng? Người viết sau này sẽ phát triển ra sao hay sẽ tái sinh thế nào? Trong lịch sử của dòng truyện kiếm hiệp sẽ viết gì về Tiểu Đoạn? (...)

Đây là con đường trôi dạt của Tiểu Đoạn, và chúng ta là người làm chứng.

Thương Nguyệt - Tiểu thuyết gia võ hiệp

8 935036 678386

5142501440002
Giá: 65.000 đ